

Tam Quan Bất Chính

Contents

Tam Quan Bất Chính	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	37
13. Chương 13	41
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	61
19. Chương 19	65
20. Chương 20	71
21. Chương 21: 1 Pn1	78
22. Chương 22: 2 Pn2	89
23. Chương 23	93
24. Chương 24	99
25. Chương 25	103
26. Chương 26	106
27. Chương 27	113
28. Chương 28: 1 Pn3	122
29. Chương 29: 2 Pn4	127

Tam Quan Bất Chính

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ”Đàm Ngạn nếu người còn dám bước tới đây một lần nữa thì chỉ cần còn một hơi thở ta cũng không t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-quan-bat-chinh>

1. Chương 1

“Đàm Ngạn, người đừng tới đây! TMD Người còn dám đề ông thì chỉ cần ông còn một hơi thở, có chết cũng phải bò đến trước máy vi tính viết một tin tức bất lợi gửi ra ngoài, người đợi sáng mai tỉnh dậy thấy cổ phiếu rớt giá điên cuồng đi!”

Lời đe dọa của Phó đại chuyên gia, ở trên chiếc giường người đàn ông kia mua cho cậu, đã không còn tí sức uy hiếp nào.

T/N:

- tam quan ở đây là thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan, không phải ba ông quan
- thể loại phúc hắc công x phúc hắc thụ, ngành công nghiệp game online

2. Chương 2

CHƯƠNG 1 I am an ultimate mercenary who put myself there for 500 dollars an hour. That is simple.

From BOSTON LEGAL Season 2 by Alan Shore

Đầu xuân, với một đô thị lớn thiếu thốn màu xanh và cây cỏ mà nói, thì không khác với mùa đông cho lắm.

“Các nữ viên chức xinh đẹp như cô đều hy vọng có một ông chủ đồng tính để tránh quấy rối *** văn phòng, mà ông chủ mới của cô lại đúng như thế, không phải sao Nancy?”

Đàm Ngạn thoát khỏi đám người của buổi họp báo trò chơi mới, đi ra ngoài hít thở không khí, ngang qua hành lang sau của dinh thự Quế Lâm thì nhìn thấy Nancy, trợ lý của anh, người phụ trách quan hệ với nhà đầu tư (IR) của công ty Tín Đồ Trò Chơi, đang nói chuyện với một chàng trai lạ mặt. Chính xác hơn là bọn họ đang — tán tỉnh. Bởi vì một bàn tay của chàng trai đang khoát lên hông Nancy, tay còn lại thì cầm một hộp quà màu hồng phấn, vẽ mặt nịnh nọt đưa tình.

(IR: Investor Relations)

“Làm sao cậu biết? Anh ta là...”

“Đồng tính luyến ái. Nancy, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Ai cũng biết chuyện kia của ông chủ cô ở California, vừa mới thăng chức thành phụ tá cao cấp của công ty BA Entertainment, lại nhận được mail đòi nối lại quan hệ của bạn trai cũ, không cẩn thận để lộ trong hệ thống nội bộ công ty. Một trận ồn ào như thế hại hẳn đánh mất cái chức phó quản lý của BA Entertainment, bị giáng chức đến Zealot Game Tín Đồ Trò Chơi, cái loại công ty chuyên nắm cổ phần đang ngắc ngoải này làm CEO. Tuy rằng được kèm theo cái cố hoàn mỹ là người Trung Quốc hiểu thị trường Trung Quốc hơn.”

Nghe thấy việc xấu hổ của mình từ trong miệng người khác nói ra, cho dù Đàm Ngạn có được giáo dưỡng đài hoàng cũng không tránh khỏi sinh ra ác cảm với nam nhân xa lạ trước mắt. Từ sườn hậu nhìn tới, nam nhân lạ mặt kia mặc một áo vest màu đen, phía dưới là skinny jeans và boots, một cái khăn quàng cổ sọc ca rô càng làm cho cả người hắn có vẻ mảnh khảnh lại thời thượng, ở buổi họp báo lấy business casual là chính này, trang phục như thế hiển nhiên nằm trong mức chấp nhận được, vô cùng bắt mắt.

Không biết là công tử bột nhà nào, cực kỳ vô vị. Đàm Ngạn không nhớ rõ mình có mời người như vậy tới tham gia họp báo trò chơi mới của công ty.

“Bất quá cậu biết thật nhiều.”

“Ha ha ha, tôi thích nhất là nghe người khác bắt quai.”

“Nhưng từ góc độ của một người phụ nữ mà nói, Alex quả thật rất tuần tú.”

“Nancy, chẳng lẽ cô có hứng thú với một người đồng tính?”

“Phó Lỗi, chẳng lẽ cậu ghen?”

Phó Lỗi? Thật là Phó Lỗi kia? Đàm Ngạn không rảnh đi hưởng thụ lời khen của cấp dưới với vẻ ngoài của anh, chỉ riêng cái tên Phó Lỗi này đã làm cho anh kinh ngạc đến không nhắc được chân. Về nước không đến hai tháng, tiếp nhận công ty mới, lại là một ngành mới chưa bao giờ tiếp xúc qua, bắt đầu từ những ngày nhậm chức đầu tiên, cái tên anh nghe được nhiều nhất chính là Phó Lỗi – chuyên gia phân tích độc lập trong ngành game online vang danh nhờ vào những đánh giá hà khắc nhưng chính xác, dự đoán thành công vô số kỳ tích trong ngành.

Người đứng cách xa chưa đến mười mét, Đàm Ngạn trước đây chưa từng gặp qua cậu. Khuôn mặt kia tự động chuyển hóa thành những nghiên cứu báo cáo đã đọc qua nhằm vào Tín Đồ Trò Chơi, từng câu từng chữ đều là một châm thấy máu, bén nhọn lại trực tiếp.

“Cái này... Cảm ơn!”

“Nancy, cô quá khách sáo rồi.”

“NANO màu hồng phấn! Sản phẩm limited được website chính thức của Apple phát hành nhân dịp Valentine. Cảm ơn, còn giúp tôi khắc tên nữa.”

“Cống hiến sức lực vì người đẹp là vinh hạnh của tôi.”

Nam nhân trẻ tuổi làm tư thế nửa quỳ, cường điệu bắt chước theo động tác của kỹ sĩ.

“Nói đi, lần này cậu muốn biết cái gì?”

Hóa ra chuyên gia phân tích công nghiệp tiếng tăm lẫy lừng là thông qua loại thủ đoạn hèn hạ này mà thu được những tin tức quan trọng không công khai của các công ty trên thị trường. (listed company: công ty đc niêm yết tên trên thị trường chứng khoán)

“Nancy, đừng đem tôi nói đến vô tình như vậy.”

“Tôi còn không hiểu cậu sao?”

“Được rồi, tôi muốn biết tất cả về Đàm Ngạn.”

“Alex? Vì sao?”

“Xuyt... Tôi chờ điện thoại của cô, chúng ta lần sau lại nói tiếp.”

Một câu “Alex” của cô gái, âm lượng đã vượt qua mức đề-xi-ben nên có của việc yêu đương vụng trộm. Đàm Ngạn nhìn thấy nam nhân trẻ tuổi cảnh giác xoay người, cách song cửa sổ hành lang, ánh mắt đảo qua hướng anh đang đứng.

Không đặc biệt đẹp trai, thuộc loại hình trắng trẻo gọn gàng được rất nhiều cô gái hiện nay thích. Người thanh niên tên là Phó Lỗi này, đằng sau quyền uy và danh tiếng là một tiểu bạch kiểm (call boy chỉ có cái mặt đẹp thường cặp với mấy quý bà có tiền) trăm phẩm trăm.

Một tuần trôi qua, Đàm Ngạn tiến hành phiên điều động nhân sự đầu tiên sau tết âm lịch. Dung Tịnh, ở IR đảm nhiệm chức vụ hơn ba năm, kinh nghiệm phong phú, cũng chính là Nancy trong lời của Phó Lỗi, đã bị điều đến bộ phận quan hệ công chúng (PR). Đàm Ngạn từ bên nhân sự lấy ra vài bộ sơ yếu lý lịch, cuối cùng chọn một sinh viên tốt nghiệp từ một đại học ngoại ngữ nổi tiếng nọ làm IR mới.

“Tìm một sinh viên tốt nghiệp thay thế tôi còn chưa tính, lại còn là con trai! Có hiểu quy ước không vậy? Có cái công ty niêm yết nào lại tuyển dụng nam IR chứ?”

Cuối tuần quần ma loạn vũ, trong quán rượu, Dung Tịnh lại uống một ly, Phó Lỗi ngồi bên cạnh vỗ vai nâng tỏ vẻ trấn an, nhưng trước sau vẫn không nói đến tình hình thực tế. Cô gái càng không ngừng oán giận, đem mười tám đời tổ tông của ông chủ Đàm Ngạn thăm hỏi một lượt không bỏ sót. Phó Lỗi ban đầu còn kiên nhẫn nghe, dần dần phát hiện mấy lời chửi rửa thiếu lý tính này với tình báo cậu muốn lấy hoàn toàn không phù hợp. Đại khái là lần “hẹn hò” cuối cùng đi, nữ nhân này đã không còn giá trị lợi dụng, nếu chia tay chỉ cần gửi mail là được, không cần gặp lại.

Trái lại tên đàn ông không chút lưu tình gạt bỏ Dung Tịnh kia lại càng khiến cho Phó Lỗi cảm thấy thú vị. Hôm đó ở dinh thự Quế Lâm cậu nhận ra anh. Phó Lỗi án binh bất động, đối phương lại từng bước dồn ép.

Tân quan nhậm chức ba bàn hỏa, đúng là có điểm không dễ chọc. Cuối tháng ba Phó Lỗi cần phải hoàn thành một bản phân tích báo cáo quý nhằm vào Tín Đồ Trò Chơi, trong đó trọng điểm nhà đầu tư chú ý không cần nói cũng biết – tân quản lý tân CEO.

Đêm khuya, đưa cô nàng say rượu về nhà. Nhiệm vụ của kỳ sĩ đã hoàn thành, Phó Lỗi lễ phép rời đi. Gặp sân khấu thì diễn là sở trường của cậu, diễn thực làm giả là thói quen của cậu. Giống cái trong ngành game online, phàm là không kết hôn không bạn trai có giá trị lợi dụng, từ show girl trên bục triển lãm games đến nữ IR trong công ty games, đều là đối tượng hạ thủ của Phó Lỗi. Có vài phụ nữ rất thông minh, biết cậu hoa tâm biết cậu làm loạn, vì thế chỉ là cùng cậu vui đùa một chút. Vì sao? Tiểu bạch kiểm được phụ nữ thích, lại thêm cái danh hiệu chuyên gia phân tích cộng ra tay hào phóng, cho dù là tình một đêm Phó Lỗi cũng là đối tượng không tồi. Dù sao ở thời đại này thứ không đáng tiền nhất chính là đạo đức.

Dung Tịnh, sợi dây này bị chặt đứt, xem ra không thể không nghĩ biện pháp khác.

“Đàm Ngạn, anh cho là đổi sang đàn ông thì tôi không có biện pháp ra tay sao?”

Phó Lỗi đối diện với chiếc gương soi toàn thân, mặc thử trang phục mùa xuân vừa đặt mua. Tóc đen, lại có làn da của người da trắng, mũi cao thẳng, cậu biết dòng máu lai làm cho cậu có được gương mặt nam nữ nhìn qua đều muốn ăn. Tuy rằng không phải song tính luyến, nhưng sớm muộn cũng có chỗ dùng.

một Chương khá ngắn, là tác giả chia không phải bạn chia, quý ở đây chính là 1 quý 3 tháng, tác giả cố ý dùng cái này là vì cả 2 anh trong đây đều làm business, tiến trình công việc đều đc tính theo quý, mọi người để ý sẽ thấy không hề có quý 5, bộ này từ liên quan đến kinh doanh khá nhiều, 2 anh bàn luận công việc cũng nhiều lắm, khá là thú vị nên mình mới chọn dịch

còn 2 bộ kia, ờm, thì, mình đang tìm lại cảm xúc để dịch a (~~3~~)

3. Chương 3

CHƯƠNG 2

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Gặp lại Phó Lỗi, là ở đài truyền hình.

Hôm đó Đàm Ngạn nhận lời mời đi ghi hình một Chương trình phỏng vấn kinh tế tài chính, việc này là do Dung Tịnh lấy thân phận phó quản lý PR tiếp nhận. Đàm Ngạn vốn dĩ muốn thoái thác nhưng Dung Tịnh lại trưng ra thái độ giải quyết việc chung không để ý hiềm khích lúc trước, khách quan theo sau anh giải thích tiết mục này nằm ở kênh kinh tế tài chính phủ sóng cả nước có bao nhiêu sức ảnh hưởng; còn nói anh mới về nước, vô luận là trong ngành hay ngoài giới đều không ai biết, thừa cơ hội này xuất đầu lộ diện, gia tăng tiếng tăm, trăm lợi không hại. Vậy thì đi thôi, lúc Đàm Ngạn còn ở BA Entertainment trụ sở chính bên Mĩ, làm phó giám đốc quản lý ngoại thương hai năm, diễn thuyết thương mại chẳng qua là kiến thức cơ bản. Anh không phải sợ, chẳng qua là anh chưa hoàn toàn nhập vai CEO Tín Đồ Trò Chơi thôi, dù sao cũng nhậm chức mới có hai tháng. Nếu không phải được khuyến khích mười phần, Đàm Ngạn rất ít khi mạo hiểm.

Tòa nhà của đài truyền hình có vài thang máy, nhưng thang máy VIP dành cho khách quý chỉ có một. Vừa may bắt được, Đàm Ngạn trước tiên nhận ra hai người bên cạnh, đều là chuyên gia phân tích kinh tế mạng của ngân hàng đầu tư hàng đầu, hẳn là ở hội nghị báo cáo tài chính qua điện thoại gặp qua rồi, nhưng bọn họ không biết bộ dáng của Đàm Ngạn. Còn một người nữa, điểm giống là cũng mặc âu phục đen sơ mi trắng, cách ăn mặc thương nghiệp vô cùng lịch sự. Khác biệt là người ấn tầng 36 người ấn tầng 37, cửa

thang máy khép lại, Đàm Ngạn mới từ mặt gương trong thang máy nhận ra Phó Lỗi. Cậu đang cùng hai chuyên gia phân tích khác trò chuyện vui vẻ, nội dung đều là tin tức trong ngành nhưng giọng điệu lại như đang cùng bạn bè tán gẫu. Nói chuyện thoải mái tỏ rõ quan hệ thân quen, ngữ khí ung dung lộ ra tự tin của chuyên gia phân tích chuyên nghiệp. Điều này hoàn toàn khác hẳn về nịnh nọt lần đầu tiên khi Đàm Ngạn nhìn thấy cậu tán tỉnh Dung Tịnh.

Một Phó Lỗi chuyên nghiệp nghiêm cẩn ngồi ngay ngắn, xuất hiện trong Chương trình chuyên đề kinh tế tài chính Châu Á của CNBC đêm khuya. Đàm Ngạn tắt TV vệ tinh trong nhà, trong đầu hai hình tượng của Phó Lỗi đan xen thành một. Phó Lỗi ở trước ống kính thu lại hết các mảnh khoe thủ đoạn, các phân tích tinh xảo về tin tức quan trọng trong ngành cùng xu hướng của ngành làm cho cậu thoát nhìn là một nam nhân vô cùng hấp dẫn. Đàm Ngạn khinh thường tiểu bạch kiểm nịnh nọt đàn bà, chỉ có ở trước mặt người cùng giới Phó Lỗi mới giống một nam nhân chân chính. Lại nói, chuyên gia phân tích trong nước mà được CNBC mời thực hiện Chương trình tiếng Anh cũng chỉ đếm được trên hai ngón tay.

Mặc dù ấn tượng đầu tiên với chuyên gia phân tích đại danh鼎鼎鼎鼎 này không tốt lắm nhưng Đàm Ngạn cho rằng nổi danh liền tất nhiên có chỗ không giống người thường. Hiện giờ đều là người một ngành, về sau khó tránh khỏi phải giao thiệp.

Nhưng vừa nghĩ tới cậu dù với chuyên gia phân tích của ngân hàng đầu tư hay nữ IR của công ty trò chơi đều quen biết thì Đàm Ngạn thừa nhận mình có chút ghen tị với quan hệ giao thiệp của cậu. Loại ghen tị này, vào lần thứ ba gặp được Phó Lỗi, cùng lúc trước mơ hồ nghe được tin đồn Phó Lỗi là song tính luyến, trùng điệp thành một chỗ. Cuối tuần Đàm Ngạn ngồi ở GAY bar một mình uống rượu, nhìn thấy Phó Lỗi phóng khoáng đi đến, kéo tay một người đàn ông, cười cười nói nói, thân mật khẳng khít.

“Sui, tình báo chuẩn xác! Con mới đang ngồi ở phía trước.”

“Rudy, cậu chơi đủ chưa? GAY bar không dành cho loại người như cậu đến chơi, cậu có việc trực tiếp tìm họ Đàm nói đi, vì sao lại muốn tôi mang cậu đến chỗ này?”

“Cậu nổi giận?”

“Tôi không phải nổi giận, cậu cũng không phải con nít. Đến GAY bar làm gì? Tìm cái lạ, hay là xem quái vật?”

“Sui, hốt thuốc đúng bệnh cậu cũng hiểu chứ?”

“Lại nói lung tung, không biết dùng thành ngữ thì đừng dùng bậy.”

“Dù sao cũng là ý đó, hần ta là GAY, tôi liền từ đột phá khẩu này bắt đầu tiếp cận hần, nhất định có thể phân tích ra nhược điểm tính cách của hần. Sau đó suy đoán hần sẽ ra loại quyết sách nào, đối với thành tích tương lai của Tín Đồ Trò Chơi có ảnh hưởng như thế nào, cuối cùng cho ra xu hướng cổ phiếu của Tín Đồ Trò Chơi.”

“Đây là cái loại logic bậy bạ gì vậy? Đột phá khẩu?”

“Đúng vậy, chỗ khác thường giữa hần và người bình thường.”

“Ý của cậu là, đồng tính luyến ái không phải là người bình thường, tôi không phải là người bình thường? Rudy, người là cái đồ tam quan lệch lạc!” (tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan)

Có thể làm cho Tô Dục Tu có phong độ danh tiếng trong giới tài chính nổi giận, ngoại trừ bạn đời đồng tính Lâm Thịnh của hần ra, có lẽ chỉ còn người bạn đánh bài kiêm gây họa Phó Lỗi – tên tiếng Anh là Rudy thôi. Người biết Phó đại chuyên gia lý trí nghiêm cẩn rất nhiều, nhưng người biết Rudy tùy hứng ham chơi lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Cậu không cần mắng tôi, tôi rất đáng thương. Không tiếp cận làm sao hiểu hần? Không hiểu hần làm sao viết báo cáo? Không viết báo cáo làm sao ăn nói với ông chủ?”

“Cậu còn biết cậu có ông chủ à? Tôi đã sớm muốn kêu Mặc Viễn sa thải cậu, cho cậu cút đi. Ở đâu có nhân viên như cậu hả? Không chỉ có 8X5 thời gian công tác không thấy người, hội nghị khách hàng không tham gia, khách hàng phản hồi cũng không tiếp thu, cậu thật sự cho mình là đại bài sao?”

“Tôi vốn cũng chỉ treo tên ở công ty của Mặc Viễn thôi, tôi viết báo cáo, anh ta giúp tôi bán lấy tiền, chúng tôi phân chia. Loại quan hệ này giống như khoai lang và bán khoai lang...”

Thật sự là dở khóc dở cười, Tô Dục Tu đúng là bó tay với tên bạn ăn hại không thông tiếng Trung của mình.

“Vậy cậu còn đáng thương cái rắm! Tự mình qua một bên hóng mát đi, đừng đến phiền tôi.”

“Sui... Không được, cậu còn chưa dạy tôi quyền rũ đàn ông như thế nào. Tôi bình thường chỉ yêu đại meo meo, không có kinh nghiệm với đàn ông. Có phải nên là...”

Thu được ánh mắt có thể giết người của bạn tốt, Phó Lỗi sáng suốt ngậm miệng lại. Cuộc đối thoại hơi điên cuồng vừa rồi kỳ thật phần lớn là xuất phát từ vui đùa giữa bạn bè. Cậu biết partner của Tô Dục Tu gần đây xuất ngoại giải quyết công việc nên cố ý gọi hấn ra ngoài chơi. Bình thường hai người là cộng sự chơi bài bridge lão luyện, hôm nay bởi vì hẹn không được một người chơi bài khác, lại nghe được mục tiêu đang nghiên cứu, Đàm Ngạn, thường lui tới GAY bar, nên cậu liền túm lấy Tô Dục Tu tới đây.

Phó Lỗi chưa bao giờ để ý chuyện bằng hữu của mình là đồng tính luyến ái, tựa như cậu không ngại đối tượng nghiên cứu là đồng tính luyến ái. Nói không có kinh nghiệm với đàn ông là thật, nhưng cậu cũng chỉ là giả vờ thuần khiết thôi. Chốn trăng gió với Phó Lỗi là nơi như cá gặp nước, quyền rũ đàn ông và quyền rũ phụ nữ, nếu cần, với cậu mà nói dường như không có gì khác nhau. Tô Dục Tu mắng cậu tam quan lệch lạc cũng không phải không có đạo lý. Để đạt được mục đích không từ thủ đoạn chỉ mới là một góc nổi của tầng băng trong cậu mà thôi.

Giống như lúc này, cậu biết cậu vừa bước vào đã hấp dẫn không ít ánh nhìn chăm chú, cố ý mở khóa kéo của áo jacket bó sát người, lộ ra áo thun màu đen rộng cổ, đương nhiên còn tặng kèm cổ trắng như tuyết và xương quai xanh. Tuy rằng không phải đồng tính luyến ái, Phó Lỗi vẫn như cũ vô cùng hưởng thụ cảm giác được người cùng giới ngưỡng mộ. Cho dù ánh mắt này có chứa màu sắc ***, chỉ cần mục tiêu nghiên cứu của cậu cần câu thì tất cả những cái này cậu đều có thể vui vẻ chịu đựng.

“Rudy, tôi nói lại một lần nữa, cậu tốt nhất đừng đem khuynh hướng *** của người khác ra vui đùa.”

“Sui, chúng ta đánh cược không? Tôi đi qua mời hấn uống rượu, một giờ sau sẽ cầm theo tin tức tôi cần toàn vẹn trở ra.”

“Mặc kệ cậu.”

Phó Lỗi nhìn về hướng Đàm Ngạn ngồi, xác định anh cũng nhìn thấy mình. Cầm lên một ly Scotland Whiskey, tin tưởng mười phần đi tới.

“Chúng ta trước đó hấn đã gặp qua.”

Đàm Ngạn vì một câu bắt chuyện này mà cho một điểm âm. Thằng? Cong? Song? Yêu ma quỷ quái gì đó anh đều không cần, muốn chơi thì anh sẽ chơi đến cùng. Kỳ thật anh cũng là mới nghe bạn bè giới thiệu lần đầu tiên tới GAY bar này, nhưng không nghĩ tới lại gặp Phó Lỗi, càng không nghĩ tới sẽ bị chủ động bắt chuyện.

Anh ngẩng đầu híp mắt, đánh giá người đàn ông trẻ tuổi thành công này. Ở trong tình trạng khuất sáng thấy không rõ mặt mũi cậu, nhưng gò má hơi tái nhợt ở ban đêm lại có một sức hấp dẫn trí mạng.

4. Chương 4

CHƯƠNG 3

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Tốt lắm, con mời nhìn chăm chăm, theo cậu thấy thì trong ánh mắt tràn đầy hứng thú. Phó Lỗi không chút do dự ngồi sát vào Đàm Ngạn trên sofa, cách quần áo cảm giác được nhiệt độ cơ thể của đối phương, đồng thời cũng ngửi được một luồng hương vị giống như thuốc Đông y. Ánh mắt cậu chuyển sang ly rượu trên bàn, nửa ly chất lỏng đục ngầu tản ra mùi nồng hơn.

“Muốn thử một chút không? Cầm rượu.”

“Là cái gì?”

“Rượu Vermouth 45 độ, nghe nói có tác dụng bồi bổ.”

Đây là trắng trợn tuyên chiến, Phó Lỗi đương nhiên không thể lùi bước.

“Tôi chỉ nhớ rõ ngải đắng và hồi căn bên trong có thể tăng cảm giác thèm ăn, nhưng có lẽ dùng ở những người khác nhau phản ứng không giống nhau. Cá nhân tôi không thích hương vị ngải đắng... Ngô...”

Phó Lỗi bị tóm lấy... Cường thế hôn một cái, nói còn chưa nói xong trong miệng đã tràn đầy hương vị hỗn hợp của cồn và ngải đắng. Nhưng nam nhân không có xâm nhập sâu hơn, tựa như chỉ đơn thuần muốn chắc chắn cậu sẽ nếm được mùi vị kích thích này.

“Nếu nhớ không lầm thì hôm nay là lần thứ ba chúng ta gặp mặt. Phó tiên sinh có biết KISS DATE không? Là khi hẹn hò lần thứ ba, nếu đồng ý cùng đối phương thì sẽ nhận nụ hôn của đối phương, sau đó tiếp tục phát triển; nếu muốn cự tuyệt đối phương thì sẽ không có lần gặp mặt thứ tư. Nụ hôn vừa rồi cậu cảm thấy thế nào?”

“Đám tiên sinh hóa ra là một người háo sắc như thế.”

“Ở GAY bar có một người đàn ông mở rộng quần áo, cầm rượu tới gần tôi bắt chuyện, cho dù tôi có không hiểu phong tình cũng sẽ không đến mức nghĩ đây chỉ là thăm hỏi bình thường. Phó tiên sinh có chuyện không bằng nói thẳng.”

“Tôi muốn quen biết anh.”

“Chúng ta đã quen biết rồi.”

Bị đồng tính hôn một cái ngoại trừ ngải đắng thật sự rất đắng thì cũng không có gì đặc biệt khó chịu. Đã sớm đoán được Đàm Ngạn không phải là một tiểu nhân vật đơn giản, luyện tiết con nhỏ thì tóm không được sói lang, Phó Lỗi cũng không sợ bị anh chiếm chút tiện nghi. Trấn tĩnh, Phó Lỗi tin mình tuyệt đối sẽ không thua người đàn ông cà-vạt hơi thả lỏng này.

“Đúng rồi, nếu muốn tìm tôi bàn chuyện công việc thì đây là danh thiếp của tôi, là giám đốc điều hành của công ty được niêm yết, tôi lúc nào cũng nguyện ý trả lời các vấn đề của nhà đầu tư và chuyên gia phân tích. Có điều nếu cậu có thói quen lên giường trước bàn việc sau thì tôi cũng không ngại.”

“Anh cách chức Dung Tịnh cũng là vì tôi?”

Biết rõ còn hỏi là một loại kỹ xảo để khảo sát mức độ kiên nhẫn và khoan dung của con mồi. Phó Lỗi tuyệt không phải muốn biết người đàn ông này thời đại học có được học bổng không, cũng không phải muốn biết anh ta có bao nhiêu bạn giường. Lúc đang viết được một nửa bản phân tích cá nhân CEO mới của Tín Đồ Trò Chơi, cậu liền nôn nóng muốn biết tên nhân viên cứu hỏa được điều về từ nước Mỹ này khi bị chọn gian thì sẽ làm ra quyết sách như thế nào.

“Cảm ơn Phó tiên sinh đã quan tâm đến nhân viên của công ty chúng tôi, Dung Tịnh cô nương không có bị mất chức mà là được điều phối đến bộ phận khác. Nếu cậu vẫn muốn biết tin tức quan trọng mới nhất không công khai của công ty thì lên giường với tôi coi bộ lộ hơn. Tuy rằng, đồn đại của cậu không tốt lắm nhưng cậu thoát nhìn quả thật rất ngon, là loại hình tôi ưa thích; cho nên tôi tình nguyện thả một chút mồi cho cậu mắc câu.”

Khá lắm, quả nhiên rất lợi hại. Phó Lỗi ngay từ đầu đã coi Đàm Ngạn như con mồi, hóa ra tên họ Đàm này cũng sẽ đem cậu như con mồi mà đối xử. Phó Lỗi còn chưa ngu đến mức thật sự lên giường với đàn ông để

lấy được tình báo, gặp được một đối thủ khó chơi như vậy, xem ra lần lội bùn này không hề cạn, hôm nay tạm thời lui binh, chờ nghĩ ra mưu kế tốt hơn hẵng trở lại.

“Anh hôn rất dở, rèn luyện tốt hơn đi rồi nói tiếp. Thứ lỗi tôi không phụng bồi.”

Đàm Ngạn cười nhìn Phó Lỗi bỏ đi, vị chuyên gia ngạo khí mười phần này hoàn toàn không biết sau khi bản thân bị hôn thì bộ dạng thất thần trong nháy mắt mê người đến cỡ nào. Chờ Phó Lỗi trở lại chỗ ngồi ban đầu, Đàm Ngạn còn không quên cầm lên ly rượu Vermouth kia, làm một động tác mời rượu, giống như đang nhắc nhở Phó Lỗi nụ hôn có chứa mùi rượu Vermouth vừa rồi.

Coi như bị muỗi cắn một cái, cổ tình màn vừa rồi lại bị Tô Dục Tu phản đối cậu đến GAY bar thấy được. Bị xấu xa giễu cợt nửa ngày, cuối cùng lần đi GAY bar săn mồi này chỉ có thể chặt vật kết thúc bằng thất bại của Phó Lỗi.

Đến cuối tháng ba, một ngày trước khi phải giao bản phân tích báo cáo quý, ông chủ Mặc Viễn đã lâu không gặp gọi điện thoại tới, chỉ đơn giản hỏi Phó Lỗi có thể đúng hạn giao báo cáo hay không. Cái tên Mặc Viễn này rất Trung Quốc, kỳ thật chân nhân lại là một thằng cha người Mỹ tóc vàng mắt xanh cũng là hàng xóm hồi nhỏ của Phó Lỗi. Mặc Viễn còn có một em trai nhỏ hơn hẳn 8 tuổi, bởi vì rất thích Trung Quốc nên liền quán lấy Phó Lỗi đặt tên tiếng Trung cho bọn họ, thế là anh trai kêu Mặc Viễn em trai kêu Mặc Cận. Tuổi của Phó Lỗi nằm giữa hai anh em, ba người đã từng là những thằng nhóc hoang dã điên cuồng ham chơi nổi tiếng trong khu. Sau khi tốt nghiệp, Mặc Viễn mang theo kinh nghiệm làm việc tích lũy lúc còn là nghiên cứu sinh, một mình đi tới Trung Quốc, mở một công ty cổ vấn đầu tư ở quốc gia thần bí hẳn vẫn luôn hướng về. Một năm sau đó Phó Lỗi không thích học hành cũng nghỉ học đại học trở về nước, tiền trên người xài hết tìm đến Mặc Viễn. Mặc Viễn lúc ấy hỏi cậu biết làm cái gì, cậu nói biết chơi trò chơi. Mặc Viễn thật sự để cho cậu chơi trò chơi, thoáng cái đã năm năm trôi qua, Phó Lỗi ma xui quỷ khiến thế nào lại gặp được thời cơ game online Trung Quốc cất bước phát triển, lặn mình một cái biến thành chuyên gia phân tích game online tiếng tăm lừng lẫy; còn công ty của Mặc Viễn từ mới đầu chỉ là một xưởng nhỏ chưa đến 10 người đã biến thành một cơ quan cổ vấn đầu tư chuyên nghiệp có chút danh tiếng.

“Ông chủ Mặc, ngài không cần đòi mạng như thế, báo cáo ngày mai sẽ giao.”

“Tôi biết cậu nhất định không có vấn đề, Tiểu Lỗi, kỳ thật... là có chuyện tìm cậu thương lượng.”

“Chuyện gì? Anh còn khách sáo với em à?”

“Là Mặc Cận, nó nói sau khi tốt nghiệp cũng muốn đến Trung Quốc.”

“Tiểu Cận à? A... Em thiếu chút nữa quên mất, năm nay vừa đúng lúc nó tốt nghiệp đại học. Ha ha ha, tình hình việc làm ở nước Mỹ là một mảnh ảm đạm đúng không?”

“Đúng vậy, đều là người lớn sắp 22 tuổi rồi lại chỉ biết lo chơi. Cho là bốn nước gạch vàng thì sẽ có vàng bạc khắp nơi sao, nói đến là đến, tôi cũng không biết nó tới đây có thể làm gì. Cậu giúp tôi nghĩ biện pháp khuyên nó đừng tới đây đi.”

(bốn nước gạch vàng: BRIC gồm 4 nước Brazil, Nga, Ấn Độ, Trung Quốc, là các nền kinh tế đang nổi lên có tiềm lực kinh tế hùng hậu, có tốc độ tăng trưởng kinh tế khá cao.)

“Đừng tới? Anh không muốn gặp Tiểu Cận? Anh quên trước đây nó dính anh đến cỡ nào sao, mỗi lần chúng ta muốn bỏ nó lại đi chơi xa, không phải nó đều liều chết ôm anh khóc sao. Anh tới Trung Quốc khi nó mới có 16 tuổi, anh cứ như vậy không đếm xỉa đến tình nghĩa anh em à? Nếu không phải mẹ anh bắt nó học đại học, em phỏng chừng cho dù có bơi nó cũng phải từ bờ Tây bơi đến đây tìm anh.”

“Nó hiện giờ không còn là con nít nữa.”

“Anh thôi đi. Mặc Viễn, em nói anh mới có 30 tuổi sao nói chuyện cứ như ông già vậy hả? Không phải chỉ là ăn cơm thì nhiều thêm một bộ dao nĩa, đi ngủ thì chen chung một cái giường thôi sao.”

“Tiểu Lỗi, anh... Quên đi, nếu không được thì kêu nó đi làm giáo viên tiếng Anh, dù gì trước đây cậu cũng đã dạy cho nó một chút tiếng Hán.”

“Ha ha ha, em cũng muốn nhìn xem anh có thực cam lòng để Tiểu Cận làm giáo viên giữa một đồng mày ngài Trung Quốc không.”

Phó Lỗi biết Mặc Viễn từ nhỏ đã yêu thương đứa em nghịch ngợm kia, nhưng không biết vì sao hễ ở trước mặt Mặc Cận là lại bày ra vẻ mặt lạnh như băng. Nhất là khi Mặc Cận chậm rãi lớn lên, phát hiện không thể giống như hồi nhỏ làm nũng với anh trai, một năm trước khi Mặc Viễn xuất ngoại, hai người đã làm âm ỉ một trận đến mức quan hệ anh em biến thành cục diện bế tắc không nhìn mặt nhau.

Lạc đề một hồi, hoàn hồn Phó Lỗi mới nhận ra báo cáo đã viết đến đoạn cuối cùng. Tín Đồ Trò Chơi, từng là công ty có trọng lượng không ai bì nổi trong giới game online, hiện giờ lại như nền tảng trước gió, thành tích quý sau không bằng quý trước. Tiền nhiệm của Đàm Ngạn, cũng là chủ tịch hiện giờ đã thoái ẩn hậu trường, đã từng dẫn dắt công ty này từ không hóa có, từ nhỏ hóa lớn, lập nên rất nhiều kỳ tích trong giới. Nhưng vì phong cách hành sự độc đoán ngang ngược cộng với lựa chọn phương hướng sai lầm cho sự phát triển lâu dài của công ty đã làm cho thành tích công ty từ một năm trước bắt đầu xuống dốc, dẫn đến bất mãn của nhiều thành viên ban quản trị. Đàm Ngạn thông qua bên đầu tư chiến lược BA Entertainment đề cử cộng thêm được hội đồng quản trị bỏ phiếu tán thành, được bổ nhiệm làm CEO mới của Tín Đồ Trò Chơi, đầu năm nhậm chức, sau đó vào tháng hai đi tham dự hội nghị báo cáo tài chính quý 4 của năm ngoái. Lúc này phương án cải cách của anh căn bản còn chưa kịp thực hiện, đành phải đón nhận chất vấn nghiêm khắc của các chuyên gia phân tích và nhà đầu tư; thẳng thắn mà nói, là có điểm không công bằng với anh. Nhưng trong vòng ba tháng ngắn ngủi này, Phó Lỗi cũng chú ý tới một ít biến hóa rất nhỏ của Tín Đồ Trò Chơi: thông qua theo dõi tỉ lệ các loại quảng cáo của Tín Đồ Trò Chơi suốt một quý này, có thể phát hiện chi phí mở rộng thị trường, vốn đã làm liên lụy đến tăng trưởng lợi nhuận của năm trước, đã được khống chế hiệu quả. Trước khi công bố báo cáo tài chính vào tháng năm, Phó Lỗi tin chắc phần phân tích nghiên cứu này khá có giá trị với những nhà đầu tư nắm giữ cổ phiếu của Tín Đồ Trò Chơi.

Nhưng Tín Đồ Trò Chơi giống như một bệnh nhân đã vô phương cứu chữa, đau đầu chữa đau đầu, đau chân chữa đau chân, nhưng lại không giải quyết được bản chất vấn đề. Thứ ban quản trị vừa ý chính là năng lực nắm được sách lược toàn cuộc khi Đàm Ngạn còn quản lý bộ phận ngoại thương của BA Entertainment, nhưng họ lại bỏ qua nhược điểm là anh ta không hiểu thị trường game online Trung Quốc. Đàm Ngạn có lẽ là một người chuyên ngành quản lý tài giỏi, nhưng lại hoàn toàn không tìm được đường đi nên mới có thể té ngã vào vũng bùn lớn này.

Nghĩ đến đây, Phó Lỗi ngồi trong phòng đơn mỉm cười. Cậu là người trong ngành, lại luôn có thể dùng thái độ bàng quan trầm tĩnh của người ngoài cuộc, dùng lý trí phân tích cái ngành có xu thế phát triển mãnh liệt đến mức bệnh hoạn này. Nhìn thành bại hưng suy của một công ty game online trên thị trường, tựa như xem một bộ phim tình tiết lên xuống vậy.

Trò hay còn ở phía sau.

Sẩm tối viết xong báo cáo, Phó Lỗi duỗi thắt lưng. Trượt ghế đẩy, chạy đến trước máy bàn ở một đầu khác trong phòng. Mở ra công cụ tán gẫu, ở trong kênh ban hội của mình rống một tiếng: “Bây giờ tối nay ở nguồn sinh lực anh hùng, không gặp không về!” Chỉ chốc lát liền có ID của mấy người quen trời lên hưởng ứng.

“Giờ cũ, chỗ cũ. Đêm nay tôi mời khách!”

“Lão Đại Rudy mời khách, nhất định đi! Ha ha ha...”

Phó Lỗi nói mời khách, cũng không phải ăn cơm ca hát hay gì. Hoạt động giải trí thịnh hành nhất hiện nay của thanh niên hai mươi là mượn vài cái máy tính trong tiệm Internet vào game online kết bạn đối địch chém giết. Cuối tuần hẹn vài người trong ban hội ở cùng thành phố đi đánh phó bản, cũng có thể xem là một cách tốt để thả lỏng sau khi làm việc. Trên thực tế, Phó Lỗi có thu nhập tốt, ở trong bang hội đã lôi kéo được một đám người chơi cấp tro cốt đảm nhiệm tiểu lâu la, cũng là thủ đoạn nghiên cứu mà thân là chuyên gia phân tích như cậu không thể thiếu. Trên thị trường có hơn hai trăm game online hiện hành, Phó Lỗi cho dù là thần tiên cũng không thể mỗi trò đều chơi qua. Khi cần phân tích trò chơi của công ty nào đó, mấy người chơi bình thường vẫn cùng cậu ở trong thế giới giả tưởng giết địch này sẽ trở thành đá thử vàng của cậu. Hơn nữa càng là người chơi lâu năm thì đối với trò chơi mới càng có nhận xét sát với phản ứng thực của thị trường. Phó Lỗi vĩnh viễn sẽ không quên, cậu đã từng là một thiếu niên thiếu não vì nghiện chơi game vì tính mà bỏ học.

(phó bản: là 1 hoạt động trong game online, người chơi chuẩn bị đầy đủ thuốc men, lập nhóm vào đây đánh

boss kiểm đồ)

Phó Lỗi và Rudy, chuyên gia phân tích và người chơi, hai thân phận này cậu vẫn luôn phân biệt rõ ràng.

Hôm đó hoạt động phó bản chấm dứt, cậu mặc vào trang bị vừa đánh được đi dạo thì gặp được một tên trang bị trên thân cực khủng đến mức căn bản không thể không nhìn. Hắn ở trong server kia chơi rất lâu, đến mức những người chơi mạnh đang online cũng đều biết, nhưng lại không có ai từng gặp qua hắn. Vốn tâm tình tốt muốn khoe ra trang bị mới, trong nháy mắt đã rớt xuống đáy vực, ghen tị đến đỏ mắt, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm: làm ra trang bị tốt hơn đi tìm tên kia PK. Cậu chưa từng nghĩ tới, bắt đầu từ lúc đó, Phó Lỗi và Rudy hai thân phận hoàn toàn bất đồng này, đã dễ dàng bị người bên kia Internet phá mã.

(PK = player killing: dùng nhân vật của mình giết nhân vật khác trong game)

5. Chương 5

CHƯƠNG 4

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Tháng đầu tiên của từng quý với Phó Lỗi mà nói đều là thời gian nghỉ ngơi khó có được. Vừa làm xong báo cáo quý trước, lại thêm không có công ty game online nào trên thị trường đi báo cáo tài chính vào đầu tháng, nên không cần lúc nào cũng phải ứng phó với điện thoại tư vấn của khách hàng đầu tư.

Hoạt động tiêu khiển lúc rảnh rỗi của Phó Lỗi đại khái có thể chia làm hai loại: ở nhà và không ở nhà. Ở nhà là chỉ việc chơi games, đi nhà xí cũng phải cầm theo NDSL, không đi sân tennis nhưng lại đặc biệt thích trò tennis trên Wii, Devil May Cry 4 mới nhất vừa được gửi tới từ Nhật Bản, đương nhiên còn phải theo kịp tiến độ cập nhật service của “Fury of the Sunwell”; từ handheld cho đến platform, từ offline cho đến online, Phó Lỗi có thể được liệt vào loại hình người chơi ăn tạp. Nếu không có ai quấy rầy thì mấy ngày liền ăn cơm ngoài, chơi về nước một cái game offline đối với cậu mà nói là chuyện bình thường.

(NDSL: 1 loại máy chơi game của Nintendo)

Wii: tên 1 đầu điện tử của Nintendo

Devil May Cry 4, Fury of the Sunwell – Sự nổi giận của Giếng trời: tên game

platform: game cài trên nền 1 hệ điều hành nào đó mới chạy đc, ngược với game cầm tay (handheld) là vác đi đâu cũng đc)

Không ở nhà là chỉ chạy ra ngoài kiếm gái. Theo lý thuyết, giữa tháng tư là đúng lúc thời tiết tốt oanh bay én lượn ý xuân dạt dào. Nhưng Phó Lỗi vào khoảng thời gian này hầu như không thể hăng say, chuyện Dung Tịnh chấm dứt, cậu cũng không hề áy náy, nhưng cái tên họ Đàm của Tín Đồ Trò Chơi, cậu lại không hiểu sao trở thành dây dưa với hắn. Báo cáo cuối tháng ba vừa tuyên bố chưa được vài ngày thì liền nhận được một đơn đặt hàng từ Tín Đồ Trò Chơi. Khách hàng của Phó Lỗi từ trước đến nay luôn là ngân hàng đầu tư của phố Wall, công ty đầu tư mạo hiểm hoặc là quỹ phòng ngừa rủi ro, còn số lượng đơn đặt hàng đến từ công ty trò chơi thì cực nhỏ, hơn nữa phần lớn đều là công ty nước ngoài. Bình thường đều là Mặc Viễn phụ trách quan hệ khách hàng, làm trung gian bắc cầu mở rộng quy mô mấy việc này chưa bao giờ cần Phó Lỗi quan tâm, cậu chỉ cần bảo đảm chất lượng báo cáo đồng thời trả lời thích đáng vài vấn đề mấu chốt thì thu nhập phân chia 4:6 tự nhiên mỗi tháng đều sẽ được chuyển vào tài khoản ngân hàng của cậu. Vốn nhiều thêm một phần báo cáo là thêm một phần thu vào, nhưng vừa nghĩ tới thái độ chọc ghẹo của Đàm Ngạn với cậu, Phó Lỗi lập tức từ chối khoản mua bán này.

(phố Wall: là nơi đóng trụ sở của Sở giao dịch chứng khoán New York.

Quỹ phòng ngừa rủi ro = Hedge Fund: quỹ tư nhân có 1 số lượng hữu hạn nhà đầu tư)

“Cậu không dám làm ăn với tôi?”

“Buồn cười. Tiếc là tôi bán mình không bán nghề, Đàm tiên sinh nếu muốn làm ăn với tôi, vậy phải thuê tôi, phí cố vấn 500 đô một giờ, giá cả niêm yết rõ ràng, không phân biệt già trẻ.”

Giữa trưa, Phó Lỗi còn chưa tỉnh ngủ đã bị đoạt mệnh liên hoàn CALL của Mặc Viễn kêu đến phòng họp công ty, kết quả là nhìn thấy Đàm Ngạn ngồi đối diện bàn họp, ghế ngồi còn chưa nóng cậu đã muốn xoay lưng chạy lấy người.

“Vậy cậu là kêu lúc nào đến lúc đó à?”

“Có chi phiếu đầy đủ tôi sẽ đến, sao Hỏa cũng không thành vấn đề.”

Người đi mất để lại hai ông chủ hai mặt nhìn nhau. Mặc Viễn có chút xấu hổ, Đàm Ngạn nhún nhún vai, ngoài ý muốn lộ ra một nụ cười khổ, nói không sao.

“Alex, cảm giác trở về nước thế nào?”

“Cậu cũng thấy đấy, loạn trong giặc ngoài. Tôi là lính được vận chuyển bằng đường hàng không tới đây, lực đoàn kết nhân viên như một đồng cát rời; chủ tịch tuy rằng thoái ẩn hậu trường nhưng thỉnh thoảng lại đi ra khoa tay múa chân; rất nhiều quyết sách lịch sử sai lầm bắt đầu bộc lộ vấn đề, tỷ lệ lợi nhuận liên tục giảm xuống; giá cổ phiếu không ngừng bị cổ đông nghi ngờ, liên không cần nói tiếp.”

“Nhân viên cứu hỏa không dễ làm đâu, nhưng tôi tin tưởng năng lực của cậu.”

“Đây không phải là muốn tìm chuyên gia hốt thuốc đúng bệnh sao, không ngờ tới Phó đại chuyên gia của các cậu lần đầu tiên đã cho tôi bẻ môn ăn chay.”

“Hôm nay đại khái là tôi đã chọc đến cơn rỗi giường của cậu ta rồi. Cậu đừng để ý, không có ai lại đi khó dễ với tiền đâu.”

“Đúng rồi, Alex, tôi muốn nhờ cậu giúp tôi một việc.”

“Bạn học cũ còn khách sáo như vậy, cậu thật không giống người Mỹ.”

“Sự tình là vậy, tháng sau tôi chuẩn bị kết hôn, trong hôn lễ muốn nhờ cậu làm phù rể. Không biết ngài CEO bận rộn đây có thể giúp không?”

“Ba mươi tuổi còn có thể làm phù rể? Được, chỉ cần cậu không chê tôi già. Lát nữa gửi ngày tháng cụ thể cho tôi, nhất định phụng bồi.”

“Cảm ơn.”

“Cô dâu là người ở đâu? Trung Quốc hay ngoại quốc? Người nhà cậu có từ Mỹ qua đây không?”

“Đến lúc đó cậu sẽ biết.”

Mặc Viễn tiễn Đàm Ngạn, lại không quên được câu hỏi cuối cùng của anh. Người nhà? Kỳ thật đã sớm tính toán tốt lắm, chính vì em trai Mặc Cận đến tìm, cha mẹ tiện đường tới thăm người thân, hẳn mới lâm thời nảy ra mục đích chuẩn bị một bộ phim truyền hình mang tên hôn lễ. Còn chưa nói cho Phó Lỗi, chỉ sợ cậu sẽ để lộ phong thanh. Vừa nghĩ tới người, người đã gọi đến đây.

“Mặc Viễn, anh về sau đừng nhận loại làm ăn này nữa. Tên họ Đàm kia điệu bộ gian thương, khẳng định không phải là thứ gì tốt.”

Không hề biết Mặc Viễn và Đàm Ngạn là bạn học cũ thời đại học, Phó Lỗi tùy hứng đến lễ thăng khí hùng.

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy người ta điệu bộ gian thương? Có hợp đồng tới cửa còn không làm, thứ gia hỏa ý xấu đầy bụng như cậu thì tốt chỗ nào hả?”

“Còn nói em. Anh cứ chờ đi, Mặc Cận đến đây em liền cùng nó liên thủ đối phó anh!”

Ở trong mắt Mặc Viễn vẫn luôn coi Mặc Cận và Phó Lỗi là em trai của mình. Hai người từ nhỏ tuổi gần, quan hệ luôn vô cùng tốt, Phó Lỗi bởi vì nguyên nhân gia đình nên lúc còn nhỏ thường xuyên sống nhờ nhà hắn, thế nên sớm đã quen chuyện đùa giỡn giữa anh em. Hắn rất hiểu Phó Lỗi, đối với chuyện Phó Lỗi ở bên ngoài rượu chè đàng *** cũng không hỏi đến, đối với nguyên tắc làm người cùng chừng mực hành sự của người trưởng thành, hắn lựa chọn tin tưởng Phó Lỗi. Lần quản giáo duy nhất có lẽ là vào năm đó khi Phó Lỗi ảo não chạy đến tìm hắn, sau khi kêu tiểu tử ương ngạnh hư hỏng bỏ học này gọi điện thoại về nhà báo bình an; hắn liền ném cho nó một đồng sách phân tích tài chính, ép buộc thiếu niên có vấn đề lại dư thừa tinh lực này tự học thành tài. Thế nhưng đối với đứa em ruột Mặc Cận, lại bởi vì đại dương cách xa nhau nên mấy năm nay đều không có quan tâm gì. Thân mang trách nhiệm anh cả có khi sẽ khiến cho Mặc Viễn rất hoang mang.

Ngoài cửa sổ là tiếng kêu xuân của mèo hoang, Phó Lỗi cả ngày nằm dí trong căn hộ không ngừng đi phó bản quét sạch chiến trường, vì trang bị tốt hơn và vinh dự cao hơn trong thế giới game online giả tưởng mà chiến đấu. Cái tên gia hỏa toàn thân đeo trang bị cao cấp thoáng nhìn thấy lần trước dạo gần đây lại không thấy xuất hiện trong server, tất cả mọi người đều nói gặp quỷ rồi. Không có đối thủ sẽ không có động lực, mấy lão làng chơi ba năm thực dễ dàng sinh ra chán nản. Đầu xuân lại là một loạt trận đấu mới của một quý, vài vị đồng đội có trình độ xấp xỉ trong bang theo thường lệ tìm Phó Lỗi hợp tổ dự thi, ngay lúc muốn đồng ý ghi danh thì đột nhiên màn hình sáng lên, người muốn đợi đã đến! Đổi ID vừa lúc kêu thì phần tử khả nghi Alex, thân mang vài món trang bị cao cấp nhất gần như không có khả năng đồng thời có được, lại chạy tới yêu cầu cùng tổ với cậu tham gia trường đấu 2V2. Chỉ số hiệu chiến của Phó Lỗi bị tên qua đường không rõ lai lịch này kích thích đến cực điểm.

“PK!”

“Tổ đội.”

“PKKKKKKKKKK!”

“Người thao tác tốt, ta trang bị tốt, nghề nghiệp của chúng ta có độ phối hợp rất cao, tổ đội lại có lợi hơn PK. Điểm trường đấu lại có thể đổi được trang bị cực phẩm, đến lúc đó tái PK cũng không muộn.”

Trong kênh trò chơi một trận im lặng. Phó Lỗi bình thường chơi trò chơi kỳ thật cũng không nghiêm túc như vậy, trong trò chơi tính cân bằng rất mạnh, truy đuổi một bộ trang bị hoàn mỹ thường cần hao phí đồng thời một số lượng lớn tiền bạc và thời gian, thậm chí còn có vận khí. Muốn bằng kỹ xảo thao tác khiêu chiến tin đồ cuồng vọng trước mắt này, thắng thắn mà nói cậu cũng không nắm chắc mười phần. Quả thực biện pháp tốt nhất chính là trước tiên nén giận cùng hợp tác với hắn một cuộc thi quý, lấy điểm thưởng thắng cuộc đổi lấy trang bị tốt hơn, lại tái phân chia cao thấp.

“Thành giao.”

Mùa xuân này là lần đầu tiên Phó Lỗi không đêm đêm ra ngoài sênh ca. Nếu đã tổ đội sẽ hảo hảo đánh. Thời gian Alex lên mạng không nhiều lắm, bình thường sau chín mười giờ tối mới lên đánh hai giờ, cũng may sân đấu vốn không ép đặt thời gian online yêu cầu, chỉ cần chiến thuật và ma pháp phối hợp tốt thì kết quả thường là tốc chiến tốc thắng. Thao tác chiến đấu của Alex so ra kém Phó Lỗi, nhưng một thân trang bị vô địch kia giúp bọn họ được rất nhiều việc. Hợp tác chưa đến một tháng, đôi tổ hợp Alex&Rudy đã trèo lên top năm mươi nhân vật mạnh nhất trên bảng xếp hạng 2V2 chính thức.

Phó Lỗi không phải chưa từng nghĩ qua, nhưng cậu lại cảm thấy thần kinh không nên quá nhạy cảm. Thứ nhất cực ít người biết ID Rudy này; thứ hai trên Google nhập vào Alex cho ra gần hai tỷ kết quả tìm kiếm. Đoán tới đoán lui còn không bằng cho là trùng hợp. Ai mà để ý ngồi bên kia Internet là người hay chó chửi. Chơi trò chơi là thiên tính thuần túy nhất, còn bằng hữu nhận thức qua trò chơi chính là bằng hữu thuần túy nhất.

có một số từ mình chém thẳng từ tiếng Trung sang tiếng Anh vì từ tiếng Anh phổ thông hơn

6. Chương 6

CHƯƠNG 5

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Nằm tại cao ốc văn phòng của Tín Đồ Trò Chơi, văn phòng của Đàm Ngạn hiện ra một vẻ cô độc. Sau khi anh nhậm chức đã từ chối một đám trợ lý CEO, không phải đuổi việc mà chỉ là giao bọn họ cho bộ phận nhân sự bố trí một công việc mới. Nhật trình hội nghị, nhật trình đàm phán, nhật trình xuất ngoại, vô luận có bao nhiêu bận bịu, việc lớn việc nhỏ Đàm Ngạn đều tự mình làm. Nhận được tin nhắn riêng của Mặc Viễn, sau khi xác định đây không phải là hôn lễ ở nhà thờ, anh mở ra bảng nhật trình làm việc tháng năm, khoanh đỏ lên một ngày cuối tuần giữa tháng.

Mặc dù đã ở California hơn mười năm, gặp qua không ít hôn lễ đồng tính, Đàm Ngạn đối hôn nhân vẫn không có hứng thú. Đáp ứng Mặc Viễn làm phù rể đơn giản là vì nể mặt bạn học cũ mà đi hỗ trợ thôi. Anh không hề nghi ngờ hôn nhân của người khác, tựa như anh cũng không lo lắng cho hôn nhân của mình. Anh vốn là con trai độc nhất trong nhà, lúc come out cũng đã cùng cha mẹ âm ỉ một trận. Nhưng thời gian qua lâu cha mẹ cũng đã suy nghĩ rõ ràng: Đàm Ngạn là một đứa con hiếu thảo, nhân sinh trên đời chẳng qua chỉ có vài chục năm, quyết liệt tranh cãi với con ruột thật sự là không đáng. Vì thế lùi một bước, để anh đem đối tượng kết giao về nhà coi như thêm một đứa con trai, người một nhà hòa hòa khí khí ăn bữa cơm coi như tiệc cưới. Kết quả anh lại hùng hồn phản rằng: hôn nhân chỉ là bộ luật để bảo vệ kẻ yếu, đàn ông lên giường với anh đều không phải kẻ yếu, cho nên không cần gặp cha mẹ cũng không cần kết hôn. Thật đúng là làm hai ông bà tức đến không nhẹ, thế nhưng Đàm Ngạn từ nhỏ đã xuất ngoại học tập, hiện giờ lại có sự nghiệp độc lập, ngoại trừ việc nắm quyền lựa chọn của công ty trong tay thì toàn bộ tài sản khác đều giao cho cha mẹ xử lý, hai ông bà đành phải bó tay với anh.

Trước hôn lễ một ngày, Đàm Ngạn theo lời giới thiệu của cha mẹ đến một bệnh viện trung y, nguyên nhân là gần đây anh liên tục tăng ca làm cho bệnh đau xương cổ lại tái phát, thầy thuốc mát xa của bệnh viện cũng đáng tin hơn tiệm mát xa ngoài đường. Lúc ra khỏi phòng trị liệu trời đã sắp tối, đi ngang qua khu cấp cứu của bệnh viện thì trước mặt xông ra một người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh vóc dáng cao lớn đang đỡ một người bệnh, cánh tay chảy máu không ngừng. Đàm Ngạn tránh qua một bên lại nhìn không được quay đầu nhìn, lo lắng người ngoại quốc kia không biết tiếng Trung, vạn nhất chữa nhầm thì...

Trực tiếp rửa sạch miệng vết thương, lập tức tiến hành khâu lại, một mũi giảm sốt, vải trắng, kẹp cầm máu; mặc dù không phải là vết thương trí mạng gì nhưng cũng khiến cho vài nhân viên y tá ít ỏi trong khu cấp cứu của bệnh viện bận đến xoay vòng vòng. Tất cả đều suôn sẻ, Đàm Ngạn và người ngoại quốc kia trông coi bên giường bệnh một hồi thì người bị thương đã tỉnh lại. Kết quả là nhìn thấy anh liền nhú mày, không biết là vì đau hay là vì khác.

“Sao anh lại ở đây?”

Dưới ánh sáng lạnh của đèn huỳnh quang, mặt của Phó Lỗi bởi vì mất máu càng có vẻ tái nhợt, giọng nói cũng run rẩy.

“Tôi đến bệnh viện để mát xa.”

“Không phải ngày mai anh làm phù rể sao? Hừ!”

Người ngoại quốc này giờ không nói chuyện, nghe đến đó liền đột nhiên giận dữ nhìn Đàm Ngạn. Quen mắt quá, thật giống một người...

“Mặc Cận, tên này không có gì tốt hết. Cậu đi hỏi bác sĩ coi tôi có thể về nhà không, chỉ cần không chết là được.”

Mặc Viễn và Mặc Cận, tên, còn có gương mặt tương tự... Hóa ra là anh em của Mặc Viễn, hẳn là từ Mỹ đến tham dự hôn lễ của anh trai. Đàm Ngạn không rõ vì sao một việc vui lại có thể liên hệ với một việc đổ máu thế này, càng không hiểu được giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi của Phó Lỗi là thế nào.

“Phó Lỗi, tôi không biết đã xảy ra chuyện gì. Tôi và Mặc Viễn là bạn đại học, được mời làm phù rể cho hôn lễ của cậu ấy. Vết thương của cậu đại khái còn cần tĩnh dưỡng vài ngày, hôn lễ ngày mai có lẽ cậu dừng...”

“Tôi càng muốn đi! Tôi thật muốn nhìn xem anh ta còn có thể làm gì!”

“Vết thương của cậu... Là làm sao?”

“Anh đi mà hỏi chú rể, hỏi một chút xem rốt cuộc anh ta có chuyện bản thủ gì giấu diếm cha mẹ anh em bạn bè mà thẳng đến trước hôn lễ một ngày mới đưa thiệp cưới?”

Phó Lỗi kích động từ trên giường bệnh ngồi dậy, nói một hơi như pháo liên châu. Áo sơ mi nhuộm máu sớm đã bị cởi bỏ, nửa người trên trần trụi, lộ ra xương quai xanh trơn bóng và đầu nhũ hồng nhạt, chỉ thấy ngực của cậu hơi phập phồng, Đàm Ngạn nghe được tiếng hầu kết của mình chuyển động. Lúc này Mặc Cận đã gọi bác sĩ tới, Phó Lỗi khẳng khái muốn về nhà, bác sĩ thấy chỉ khâu năm mũi cũng không có gì đáng ngại liền cho phép bọn họ.

Đàm Ngạn còn chưa nắm rõ là chuyện gì, chỉ có thể cởi áo khoác âu phục phủ lên vai Phó Lỗi, sau đó lái xe đưa họ về nhà. Nhìn ra được Phó Lỗi và Mặc Cận đối với vụ hôn lễ này hết sức bất mãn, nhưng anh không nghĩ ra được nguyên nhân bất mãn, đến tận hôn lễ mới báo có lẽ chỉ là vì muốn cho bọn họ một bất ngờ, người Mỹ không hề chấp nhất với loại vấn đề nhỏ nhặt này. Đàm Ngạn không phải là người thích bất quá, trước mắt vết thương của Phó Lỗi lại không có việc gì, anh cũng lười truy hỏi. Về phần thái độ quá khích của Phó Lỗi, anh cảm thấy chẳng qua chỉ là xúc động nhất thời thôi.

Người trung niên ba mươi không cần phải chấp nhất với thanh niên hai mươi. Về đến nhà, trong đầu Đàm Ngạn hiện ra chính là gò má trắng xanh và đầu nhũ hồng nhạt của Phó Lỗi. Việc Phó Lỗi từng là chuyên gia phân tích trộm lấy thông tin của công ty không quan trọng, anh cũng không là CEO của công ty, anh là một người đồng tính, không phải thánh nhân, bộc lộ quan tâm với một người cùng giới có vẻ ngoài xuất sắc, nhưng lại nói không muốn cùng đối phương lên giường, đó là dối trá. Chỉ là hiện giờ vẫn chưa tới lúc.

Làm phù rể, Đàm Ngạn sáng sớm hôm sau liền theo giờ hẹn chạy tới khách sạn cử hành hôn lễ, trông thấy nhân viên trang điểm đang bôi trét gì đó lên mặt chú rể.

“Mặc Viễn, cậu cũng phải trang điểm à?”

Chú rể ừ một tiếng, chờ đến khi quay mặt lại Đàm Ngạn mới phát hiện không bình thường. Vành mắt trái của Mặc Viễn rõ ràng có một khối xanh đen to tướng, liên tưởng đến việc Phó Lỗi bị thương hôm qua...

“Cậu và Phó Lỗi đánh nhau? Hôm qua tôi ở bệnh viện đụng phải cậu ta, sao cứ như con nít vậy, đúng là... Muốn đeo mắt gấu trúc làm chú rể à?”

“Vết thương của cậu ấy không sao chứ? Tối hôm qua gọi điện thoại đều là tắt máy.”

“Không có gì, may mắn mũi liền về nghỉ ngơi. Các cậu là đánh thật à?”

“Kỳ thật không phải với cậu ta. Cậu ấy chỉ là người khuyên can thôi, kết quả lại bị ngộ thương, bị đẩy té, cánh tay bị miếng thủy tinh trên mặt đất đâm. Cậu ấy không đếm xỉa đến tôi, sau đó là em trai tôi đưa cậu ta đến bệnh viện.”

“Vậy cậu đánh nhau với ai? Em trai cậu?”

“Xin lỗi, đã khiến cậu chê cười rồi.”

“Tính khí thanh niên bây giờ thật không nhỏ.”

Mặc Viễn vẻ mặt xấu hổ hình như còn muốn giải thích thêm gì đó, người chủ trì hôn lễ đã lại đây thông báo khách mời đã đến, kêu cô dâu chú rể cùng ra tiếp khách. Đàm Ngạn cũng không nói gì thêm, đi theo đôi tân nhân và phù dâu bắt đầu quy trình hôn lễ — đón khách và nhận lễ.

Tiệc cưới là tiệc buffet theo kiểu Tây, địa điểm tổ chức là ở một bãi cỏ phía sau khách sạn, ở giữa có một tượng phun nước tinh xảo. Gần bậc thềm của khách sạn có một cổng vòm bằng hoa bách hợp trắng, phía trên khăn trải bàn màu trắng tuyết là rượu sâm banh và bánh kem năm tầng. Ánh mặt trời buổi trưa xán lạn, trời xanh đất lục, có đũa nhỏ đuối theo con chó lông vàng to lớn và bong bóng nhiều màu chạy tới chạy lui trên bãi cỏ, khách khứa mặc lễ phục sang trọng tụm năm tụm ba một chỗ tán gẫu với nhau, bồi bàn qua lại không ngớt, phục vụ nước giải khát và điểm tâm ngọt. Hạnh phúc và vui mừng bỗng bồng bềnh trong ánh dương quang đầu hạ, tất cả mọi người đều đang chờ cô dâu chú rể vào sân hoàn thành nghi thức.

“Na, Tiểu Lỗi. Đây mới thật sự là thứ anh ấy muốn đúng không?”

“Cậu bỏ cuộc rồi à?”

Đàm Ngạn thực dễ dàng tìm được thân ảnh của Phó Lỗi trong đám người, vẻ u ám trên mặt cậu quả là quá tương phản với không khí hoan ca vui vẻ nơi này. Vì sao cậu ấy lại có phản ứng thái quá với buổi hôn lễ này nhỉ? Cô dâu là bồ cũ của cậu ta? Không giống, tuổi của cô dâu so với Mặc Viễn còn lớn hơn, trừ phi Phó Lỗi thích kiểu chị hai. Chú rể là bồ cũ của cậu ta? Cũng không giống, nghe Mặc Viễn nói từ nhỏ đã coi cậu ấy như em trai, quan hệ vẫn tốt lắm mà. Loại trừ hết những khả năng có thể nghĩ đến, Đàm Ngạn vẫn nghĩ hoài không ra.

Nghi thức của một hôn lễ không theo đạo vô cùng đơn giản, trên tờ trình tự viết, người làm chứng đọc xong lời chúc, cô dâu chú rể tuyên thệ, trao nhẫn, xong. Nghi thức tuyên thệ vừa bắt đầu trước đó không lâu, Đàm Ngạn trở lại phòng khách sạn lấy nhẫn, anh ở phòng trong cẩn thận kiểm tra đối chiếu xong liền cầm lấy hai chiếc nhẫn kim cương trong tủ an toàn. Còn chưa rời đi đã nghe thấy có người dùng chìa khóa mở cửa phòng, đang muốn hỏi là ai lại nghe được giọng nói của hai anh em Mặc Viễn Mặc Cận.

“Chuyện hôm qua, thực xin lỗi. Em chỉ muốn anh cho em một đáp án, nói ra rồi em sẽ bỏ cuộc. Cuối tuần cùng ba mẹ quay về Mỹ, không bao giờ tới quấy rầy anh nữa.”

“Mặc Cận, nếu em đã đến đây thì lưu lại đi.”

“Em đến Trung Quốc không phải để tham gia hôn lễ của anh. Tám năm trước anh bỏ chạy, tám năm sau anh vẫn còn trốn tránh.”

“Anh sẽ giúp em tìm được công việc thích hợp...”

Đó là âm thanh thân thể đập vào cửa, đó là âm thanh chà xát của quần áo, đó là âm thanh hôn môi kịch liệt giữa đàn ông và đàn ông. Cách một cánh cửa, Đàm Ngạn nín thở, ép buộc bản thân cố gắng không nhìn hình ảnh đầy sức chấn động kia. Chỉ cách khe cửa kia, có hai người đàn ông mang gương mặt tương tự nhau, trao đổi hơi thở đầy dục vọng trong nụ hôn nồng đậm đến phân không ra là ai.

“Tôi tuyên bố Mặc Viễn và Tống Hiểu Khiết chính thức kết thành vợ chồng.”

Dải lụa đủ mọi màu sắc từ trong không trung lả tả rơi xuống, làm nổi bật lễ phục màu đen của chú rể và áo cưới màu trắng thánh thiện mà trang nghiêm của cô dâu. Mặc Viễn hôn tượng trưng gò má của cô dâu, hẩn nhìn thấy Đàm Ngạn đứng ở bên bậc thềm, thấy Mặc Cận ngồi bên cha mẹ ở hàng ghế đầu, thấy Phó Lỗi đứng tách ra xa xa, đoán chừng bọn họ đều có chung vẻ mặt.

Sau khi nghi lễ kết thúc, bởi vì không cần bồi rượu, nhiệm vụ của phù rể coi như đã hoàn thành. Đàm Ngạn nhìn khắp xung quanh, cuối cùng tìm được Phó Lỗi ở khu vực hút thuốc bên kia khách sạn. Dáng điệu hút thuốc của cậu tuyệt đối không đẹp trai mà lại giống một tiểu lưu manh.

“Người bị tổn thương nhiều nhất hẳn không phải là cậu rồi.”

“Liên quan đến gì đến anh.”

“Vừa rồi không cẩn thận thấy được.”

“Cái gì?”

Lệ làng hôn một cái lên môi Phó Lỗi, Đàm Ngạn đắc ý nói:

“Cái này.”

Phó Lỗi bị động tác thành linh của anh làm hết hồn, khói thuốc hít vào không kịp thở ra. Lập tức ho đến gập người, đưa tay muốn đánh đổi phương một quyền lại đụng tới miệng vết thương hôm qua, đau đến thiếu chút nữa rơi nước mắt.

“Đừng tưởng rằng kẻ trong cuộc thì mê, người ngoài cuộc thì tỉnh. Loại chuyện này, người ngoài tốt nhất đừng nhúng tay vào. Cậu ở đây phần hạn bất bình cũng không giải quyết được vấn đề giữa hai anh em họ đâu.”

“Tên Mặc Viễn khốn nạn! Còn làm lơ đời một cô gái.”

“Cái này thì chưa chắc.”

“Vì sao?”

“Trước khi biết được toàn bộ sự thật, không nên tùy tiện đưa ra kết luận.”

“Đi thôi, nhìn cậu cũng không muốn ở đây nữa. Tôi đưa cậu đi bệnh viện, hôm nay hẳn là nên kiểm tra có nhiễm trùng hay không.”

Biết rõ Đàm Ngạn không phải là người tốt lành gì nhưng bây giờ Phó Lỗi chỉ muốn rời khỏi đây. Tay bị thương tạm thời không thể lái xe, coi như có một tài xế miễn phí vậy.

“Anh không bị người đánh mà sao vành mắt cũng đen như gấu mèo vậy hả?”

“Gần đây công tác có hơi bận.”

Phó Lỗi vốn là không có gì nói đang tìm đề tài, nghe Đàm Ngạn nhắc tới công việc thì đề tài liền chuyển dời đến ngành nghề chung của hai người — game online. Bàn đến động thái tin tức gần đây của các công ty trong nước, Phó Lỗi đương nhiên là rõ như lòng bàn tay, sau đó cậu phát hiện Đàm Ngạn cũng có tiến bộ rất lớn. So với tên ngoại đạo chỉ biết cứng ngắc đọc lời tuyên bố cậu gặp lần đầu ở buổi họp báo trò chơi mới, thì Đàm Ngạn rõ ràng đã có chút kiến thức và hiểu biết chuyên sâu đối với ngành công nghiệp vốn xa lạ với anh.

“Giám đốc chuyên nghiệp, còn không phải là người làm công cao cấp à. Liều mạng như thế để làm gì?”

“Ăn lộc vua, lo việc nước.”

Cậu quay đầu, nhìn thấy dáng vẻ lái xe nghiêm túc nhìn thẳng phía trước của nam nhân. Hóa ra đối tượng phân tích nghiên cứu của cậu không chỉ đơn giản như vậy, không chừng Tín Đồ Trò Chơi sẽ thật sự phát sinh thay đổi trọng đại. Khi xuống xe, cậu vươn tay tháo xuống hoa cài áo phũ phỡ trên âu phục của Đàm Ngạn, ném vào thùng rác trong bãi đỗ xe.

“Như vậy mới đẹp trai giống tôi.”

Đàm Ngạn cười không đáp. Có một thoáng, Phó Lỗi thật sự cảm thấy vẻ mặt kiêu ngạo của người đàn ông này phi thường đẹp trai.

ô ô, huynh đệ vẫn kìa!!!!

7. Chương 7

CHƯƠNG 6

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Vào một ngày cuối tháng năm, ban đêm chính là thời điểm hoàng kim để kiếm điểm thi đấu. Phó Lỗi trong khi chờ vết thương lành đã gần mười ngày không đụng vào máy, vừa lành liền khẩn cấp đăng nhập vào trò chơi, đang chém giết sáng khoái trong một trận đấu thì đối phương lại khẩn cấp yêu cầu thoát. Trong đối kháng 2V2, ít đi một người tuyệt đối là tình thế xấu, gần như là bỏ cuộc, điều này đã làm cho Phó Lỗi nổi điên.

“Đồ ngu! Nói thoát liền thoát, mày thấy quỷ à? Thua ván này thứ hạng của ông đây sẽ rớt khỏi mười tên đầu bảng.”

Mặc kệ Phó Lỗi mắng có bao nhiêu khó nghe, Alex chỉ để lại một câu thực xin lỗi liền biến mất trên danh sách online. Nhưng chưa đến hai mươi phút sau, Phó Lỗi lại nhận được cuộc gọi cố vấn của một khách hàng từ Mỹ. Cậu đành phải lên tinh thần đi ứng phó, nghe khách hàng kia lải nhải liên miên nửa ngày hóa ra là muốn hỏi tại sao sau khi thị trường chứng khoán Hoa Kỳ bắt đầu phiên giao dịch hôm nay, thì giá cổ phiếu của Tín Đồ Trò Chơi lại nhanh chóng giảm 12%. Báo cáo tài chính quý 1 của năm nay còn chưa công bố, gần đây không có tin xấu, ý kiến của cơ quan đánh giá cổ phiếu cũng bảo trì vị trí “trung lập”, có trời mới biết là tổ chức đầu tư nào bán tháo cổ phiếu trên quy mô lớn. Phó Lỗi liếc nhìn đồng hồ, hơn một giờ sáng, sàn chứng khoán Hoa Kỳ còn chưa kết thúc. Tìm không ra nguyên do, đành phải dùng lời ngon ngọt dỗ vị khách hàng kia, nói nửa ngày kì thực đều là lời vô nghĩa – lợi nhuận dự kiến năm nay của Tín Đồ Trò Chơi vô cùng xấu, mấy lời khẳng định rỗng tuếch này cứ phải liên tục lặp đi lặp lại.

Chơi thua, rất không vui; hơn nữa đêm bàn chuyện công việc với người khác, lại càng không thích. Ngã xuống giường nhìn trần nhà ngấn người, ngủ không được, di động lại vang, không nghe, tiếp tục vang. Một lát sau máy trả lời tự động của điện thoại bàn trong phòng cũng vang lên.

“Tôi là Đàm Ngạn. Biết cậu không ngủ được, điện thoại cậu vừa nhận, tôi cũng nhận được.”

Vào đêm khuya trong căn phòng chỉ có tiếng động của quạt tản nhiệt, âm thanh nói chuyện của nam nhân đặc biệt nghe rõ ràng.

“Tôi rất thân với anh à?”

“Cậu rất thân với tiền chứ?”

“Gi?”

“Muốn bàn chuyện làm ăn với cậu, chuyện bán mình không bán nghệ.”

Ghi nhớ địa chỉ, Phó Lỗi bới ra một cái áo khoác, mặc vào liền ra ngoài. Đêm hôm khuya khoắt đến nhà một người đàn ông đồng tính luyến ái, cậu không hề cảm thấy có gì không ổn, đã nói với người ta mình bán mình không bán nghệ, hiện tại còn giả bộ thì đúng là làm kiêu. Kỳ thật cũng có thể cự tuyệt, cậu chỉ là tình cờ mất ngủ, trùng hợp lại có người có nguyên nhân mất ngủ giống như cậu. Vô duyên vô cớ giữa hai người lại có điểm chung.

“Lần trước tôi đã nói cậu là tuýp người tôi thích, cậu không sợ tôi có ý đồ gì với cậu à?”

Cửa mở, thân hình cao lớn của nam nhân ngấn trở phần lớn ánh sáng sau cửa, thanh âm truyền đến bên tai thực không giống trong điện thoại. Phó Lỗi không chỉ ra được có chỗ nào không giống, đại khái là vì khoảng cách gần, nhiệt độ hô hấp khi nói chuyện có vẻ phi thường quyến rũ.

“Tôi tin anh không có hứng thú với gian thi (rape xác chết), cho nên chỉ cần tôi còn sống thì anh chắc chắn không chiếm được tiện nghi. Mấy thứ rượu với xuân dược chỉ có người thích đọc tiểu thuyết lolita ảo tưởng mới tin. Hai thằng đàn ông, ai muốn cưỡng bức ai cũng đều là hoang tưởng.”

Phó Lỗi vào cửa liền ngồi xuống ghế sa lon, khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ đầy tính phòng ngự.

“Có gì cứ hỏi đi, thời gian cố vấn bắt đầu, lãng phí nước miếng đến lúc tính tiền đừng có tiếc.”

Kỳ cục thay nam nhân lại đi về hướng phòng ngủ đang mở cửa, rõ ràng ở trước mặt Phó Lỗi nằm xuống, còn đắp chăn, điệu bộ chuẩn bị đi ngủ.

“Câu hỏi thứ nhất, hiện tại mấy giờ rồi?”

“Ba giờ rưỡi sáng giờ Bắc Kinh.”

“Câu hỏi thứ hai, kết thúc phiên giao dịch hôm nay, giá cổ phiếu Tín Đồ Trò Chơi là bao nhiêu? Phần trăm tăng giảm là bao nhiêu?”

“Ách... Để tôi tra một chút. Giá kết thúc là 19.3 USD, giảm 9.5%.”

“Câu hỏi thứ ba, đây có phải là lần đầu tiên trong hai năm qua giá cổ phiếu giảm một lúc 20 USD không?”

Lúc này giọng nói của nam nhân đã lộ ra vô hạn mệt mỏi. Phó Lỗi biết tại sao anh lại mệt, làm nhân viên cứu hoả cho Tín Đồ Trò Chơi tới nay được năm tháng, anh nhất định đã trải qua rất nhiều buổi đêm như vậy. Vì giá cổ phiếu công ty liên tục giảm, các tổ chức đầu tư lớn ở bên kia đại dương còn lâu mới để ý đến chuyện ngày hay đêm. “Tại sao giảm? Vì sao giảm?”, đây mới đúng là đoạt mệnh liên hoàn CALL chân chính. Nửa đêm bị đánh thức, ngủ không ngon, đoán chừng là chuyện thường xảy ra.

“Đúng vậy. Ê, phòng của anh sao lại lạnh như thế?”

“Tôi thích mở điều hòa đắp chăn bông.”

“Có bệnh, sự nghiệp bảo vệ môi trường thế giới chính là bị loại người như anh phá hỏng.”

“Chỉ cần cậu lại đây nằm, tôi nguyện ý trả gấp đôi phí cổ vấn. Cái này gọi là cậu tình tôi nguyện.”

Vốn nghĩ muốn cởi một chiếc giày, cho Đàm Ngạn hai cái bạt tai xong phải mộng chạy lấy người, nhưng sau khi Phó Lỗi cởi một chiếc giày, lại tiếp tục cởi chiếc còn lại. Xác nhận nam nhân trên giường sẽ không có bất kỳ khuynh hướng công kích nào xong, cậu cũng cởi áo nằm xuống, lại còn kéo hơn phân nửa cái chăn bên cạnh đắp lên người. Giường gỗ rộng lớn, hai người nằm thẳng, ở giữa còn cách một quyển tạp chí kinh tế tài chính. Phó Lỗi chỉ cảm thấy drap giường bằng bông và gối đầu bằng nhung đều thực thoải mái, quả thật có hơi buồn ngủ.

“Câu hỏi thứ tư, Phó Lỗi, cậu cảm thấy tôi thật sự là một tên thất bại sao?”

Nghiêng đầu, nhìn thấy nam nhân nhắm mắt, cánh mũi và khóe miệng nhìn từ bên cạnh có một độ cong xinh đẹp. Hắn là đang nói mớ rồi, lại còn nói mớ rất lưu loát. Không đúng, loại người kiêu ngạo như Đàm Ngạn, cho dù ở trong mộng cũng sẽ không nói ra mấy lời yếu ớt này. Người khác trả phí 500 đô một giờ, là muốn hỏi xu hướng giá cổ phiếu ba tháng sau hoặc là khoảng giá trị hợp lý để thu mua một công ty game online nào đó. Cho dù hiện giờ tỉ giá giữa USD và nhân dân tệ đã giảm xuống con số 6, nhưng cũng chưa thấy vị khách nào trả cho cậu gấp đôi, 1000 đô một giờ, để tìm cậu — tổ khổ? Đôla bây giờ mất giá thế rồi à? Phó Lỗi càng ngày càng cảm thấy đó đúng là chuyện cười nhạt nhẽo.

“Báo cáo tài chính quý 1 sau khi anh nhậm chức còn chưa công bố mà anh đã vội vàng phủ định bản thân như vậy, anh đúng là một tên thất bại.”

Không ai so với Phó Lỗi hiểu rõ hơn phiền lòng của nam nhân. Những phiền phức này cậu đều đã đoán trước được, chính xác là đều đã được cậu viết hết vào trong báo cáo phân tích. Làm cho cơ cấu cổ phiếu của Tín Đồ Trò Chơi bị thâm hụt, không chừng cũng có khách hàng của Phó Lỗi. Cũng khó trách, nhìn một báo cáo như vậy, người có chút thương thức đương nhiên sẽ chọn bán tháo hoặc bán khống. Là nhà vận hành game online trong nước, Tín Đồ Trò Chơi và hai nhà sản xuất game online nổi tiếng thế giới đều có hợp tác, đằng sau quan hệ khiến người ta hâm mộ chính là điều tệ nạn của việc một gái hai chồng, cho dù đắc tội với ai cũng đều chết người.

(bán khống – sell short: khi một người muốn bán khống một loại cổ phiếu nào đó, họ sẽ đi “mượn” loại cổ phiếu đó, bán đi. Một thời gian sau, khi giá cổ phiếu rút xuống, họ đi mua lại rồi trả cho nơi họ đã mượn ban đầu. Vì có sự chênh lệch về giá lúc bán (cao hơn) và lúc mua lại (thấp hơn), nên họ có thể kiếm lợi)

“Câu hỏi thứ năm, cậu cảm thấy Tín Đồ Trò Chơi còn cứu được không?”

“Anh thật sự muốn nghe đáp án của tôi à? Hơn năm tiếng sau, anh sẽ phải tham gia một hội nghị báo cáo tài chính qua điện thoại. Là một giám đốc có đạo đức nghề nghiệp, vào lúc này hắn là nên ép mình đi ngủ để bảo trì tinh lực.”

“Câu hỏi thứ sáu, vết thương trên tay cậu khỏi hẳn chưa?”

Đề tài chuyển biến nhanh đến quá lạ, Phó Lỗi thật sự hơi mệt. Không chỉ có Đàm Ngạn phải họp vào lúc chín giờ sáng, cậu cũng phải dậy nghe hội nghị trực tiếp mà.

“Ông đây mệt rồi, ngủ. Đêm nay coi như bán mình miễn phí, anh muốn nói cái gì đêm mai tôi sẽ nằm đây mặc anh dẫn vật. Nếu anh đang lo lắng kết quả báo cáo công bố vào buổi sáng quá gay go, dẫn đến việc giá cổ phiếu tiếp tục rớt thê thảm; thì tôi thành thực nói cho anh biết, lo lắng cũng vô dụng. Tình thế nguy kịch của Tín Đồ Trò Chơi cũng không phải là chuyện sau khi anh nhậm chức một hai ngày, một người làm công cao cấp như anh cùng lắm thì bị sa thải thôi, sẽ không rơi đầu đầu, cho nên ngủ đi.”

Buồn ngủ ập tới, Phó Lỗi cũng không quản có một người đàn ông đồng tính luyến ái đang nằm bên cạnh. Cho dù Tín Đồ Trò Chơi có thua lỗ cũng không phải chuyện của cậu, không chừng cậu còn có thể vui sướng khi người gặp họa nữa. Cậu cũng không hề nghĩ tới, đêm đầu tiên cùng Đàm Ngạn chung giường chung gối, cậu lại ngủ đến cực kỳ yên ổn.

Đàm Ngạn một đêm không ngủ, nói là lo âu vì báo cáo tài chính cũng không đúng. Đại khái là cảm thấy được hai người chia một giường, chăn không đủ ấm, Phó Lỗi trong lúc ngủ mơ lật người chủ động áp sát vào nguồn nhiệt duy nhất, cái đầu êm ái dựa lên ngực, đương nhiên là coi Đàm Ngạn như một cái túi chườm nóng. Gần như là trọn tròn mắt nhìn đồng hồ trên tường đến tận bảy giờ sáng, Đàm Ngạn nhẹ chân nhẹ tay đứng dậy, giúp Phó Lỗi còn đang mộng Chu Công đắp lại chăn ngay ngắn. Dùng laptop mở trang web truyền hình trực tiếp đang stand-by đặt ở bên giường, cài báo thức chín giờ kém năm trong điện thoại di động của cậu, xong xuôi Đàm Ngạn mới xuất môn đến công ty. Khi đóng cửa, anh quay đầu lại nhìn thoáng qua nửa cái đầu lộ ra ngoài chăn, bỗng nhiên có một loại cảm giác gió thổi vi vu Dịch thủy lạnh.

(Nguyên tác: Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn.

Dịch là: Gió thổi vi vu, Dịch thủy lạnh. Tráng sĩ một đi, không trở về.

Đây là hai câu thơ của Kinh Kha nói với các bạn tiền mình khi lên đường ám sát Tần Thủy Hoàng)

Nghe công bố tài chính của quý đầu tiên sau khi nhậm chức, thì có gì khác với việc đi vào Quỹ Môn Quan một lần?

Quả nhiên, doanh thu và tăng trưởng lợi nhuận của công ty liên tục sụt giảm. Điểm dừng là quý cuối cùng của năm ngoái, nhưng sau đó cũng không có khởi sắc gì lớn lao. Tuy rằng bên giám đốc cực lực viện lý do thị trường Trung Quốc do quán tính của Tết âm lịch mà hay có quý 1 sụt giảm, nhưng chuyên gia phân tích bên phía nhà đầu tư cũng không buông tha mà cứ hỏi mãi không ngừng. Tại sao lại không đạt được mức lợi nhuận dự kiến đã tuyên bố trước đó? Tại sao số người chơi online bình quân lại giảm xuống? Quý sau có chính sách sửa đổi gì không? Hội nghị báo cáo tài chính qua điện thoại vốn chỉ có 1 giờ, nhưng qua 1 giờ 20 phút vẫn không ngừng có câu hỏi cần trả lời. Chủ tịch công ty tham gia hội nghị cùng Đàm Ngạn, rất nhàm chán mà dùng tiếng Trung nói thảm một câu “Sao vẫn còn câu hỏi thế này?” Điều này làm cho Phó Lỗi đang nằm trên giường nghe cười lẫn lộn, tên kia có lẽ nghĩ là trong hội nghị ai cũng nói tiếng Anh nên không có người hiểu tiếng Trung chẳng? Phó Lỗi quả thật là vui sướng khi người gặp họa, dưới thế bao vây của chuyên gia phân tích, Tín Đồ Trò Chơi không ngừng lùi bước, thật đúng là chó nhà có tang.

Anh có một “ông chủ tốt” thật đấy!

Khi Đàm Ngạn tan tầm về nhà đã là hơn chín giờ tối, nhìn đến trên chiếc giường ngăn nắp có một mẩu giấy nhắn, anh thậm chí có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của Phó Lỗi khi viết mẩu giấy này, nét mặt tươi cười khiến cho người ta mê muội, nhưng trong mắt lại tràn đầy chế nhạo.

Ngâm mình trong bồn tắm nửa giờ, chợt nghe thấy chuông cửa vang lên. Anh biết là ai, đứng dậy khoác áo tắm đi ra mở cửa.

“Hôm qua không kí chi phiếu, thật có lỗi thật có lỗi.”

Phó Lỗi liếc anh một cái, người đàn ông này đoán chắc mình sẽ trở lại?

“Tôi đã nói là làm. Hôm nay tán gẫu cái gì? Nếu không thì bắt đầu nói từ giá cổ phiếu của phiên giao dịch đêm nay đi?”

“Chúng ta vẫn là lên giường nói chuyện đi, hôm qua chính miệng cậu nói mà.”

Giường vẫn là chiếc giường cũ vô cùng thoải mái, nhưng người nằm bên cạnh... Thật đúng là khó xem nhẹ người đàn ông đang áo tắm rộng mở ngay trước mặt này, cậu muốn mắng to một tiếng đồ lưu manh nhưng lại cảm thấy đây là câu chỉ có phụ nữ mới nói. Chấn đã đắp kín không nhìn thấy gì, nhưng hương vị của muối tắm vẫn còn phiêu đảng trong phòng, như một loại tín hiệu không ngừng kích thích thần kinh của cậu. Không giống như khi ngửi được mùi thơm sau khi tắm của phụ nữ, đây là một loại hương vị không thể nói là thơm nhưng lại rất thực, hương vị của đàn ông. Nếu lúc này mà chùn bước thì chỉ sợ sẽ bị nam nhân cười nhạo; dù sao thì dịch vụ tư vấn của cậu cũng là hợp pháp, lại nói, đại trượng phu làm việc đương nhiên không câu nệ tiểu tiết.

“Tín Đồ Trò Chơi, giá bắt đầu là 18.5 USD, chỉ giảm 4%. Anh hẳn là nên thấp hươu cảm tạ Bồ Tát.”

“Hôm qua cậu vẫn chưa trả lời, Tín Đồ còn cứu được không?”

“Cứ dựa vào báo cáo quý 1 hồi sáng thì coi như anh đã ngăn được con sóng dữ. Trong báo cáo phân tích của mình, tôi đã dự đoán lợi nhuận quý 1 của các anh phải giảm xuống ít nhất là 15%, nhưng anh thật đúng là có khả năng, liều chết liều đến mức lợi nhuận tăng 3%, coi như là tôi thất thủ.”

“Chỉ tăng có 3%, chẳng đáng để tự hào.”

“Đúng vậy. Sai một li đi một dặm, đây chính là đồng hồ loạn mà “ông chủ tốt” đã lưu lại cho anh đấy. Quyết sách sai lầm hồi năm ngoái thậm chí là năm kia của ông, toàn bộ đều báo ứng hết lên người anh.”

“Rốt cuộc có cứu được hay không?”

“Chi phiếu kí xong chưa?”

“Dưới gối đầu của tôi.”

“Trong 30 tháng qua, công ty của anh đã ký hợp đồng 8 sản phẩm game online rất được mong chờ trên thị trường quốc tế, hơn nữa đều là hợp đồng độc quyền. Chiêu này vô cùng hiệu quả trong việc chen ép các đối thủ cạnh tranh trong nước, mấy người cũng thật đủ khí phách đủ tự cao, ký kết hết tất cả sản phẩm bom tấn, các công ty khác chỉ có thể chiếm mấy game nhỏ. Hơn nữa khi ký hợp đồng công ty đặt trước 20% tới 30% giá trị sản phẩm, một khi game còn chưa được đưa vào kinh doanh chính thức thì chưa cần thanh toán số tiền còn lại và phần trăm lợi nhuận kinh doanh. Một hòn đá trúng hai chim, có vẻ rất thông minh. Năm ngoái các anh cho ra 3 game online, dự tính ban đầu cũng rất tốt, muốn xóa bỏ lo lắng của nhà đầu tư khi trên 90% doanh thu của công ty chỉ đến từ một trò chơi, quá mức tập trung có nghĩa là một khi trò chơi này sụt giảm, Tín Đồ Trò Chơi coi như xong. Hình thức kinh doanh phân tán có thể giảm bớt mạo hiểm, suy nghĩ này không sai, chẳng qua các anh đã thất bại. Ba trò chơi mới này đều là sấm lơn mưa ít, lúc vừa đưa ra thị trường thì được người quan tâm nhân khí vượng, một tháng sau hoàn toàn không ai hỏi thăm. Tiếp sau đó, phần lớn tiền mặt lại đều đã bỏ ra rồi, thanh toán tiền hợp đồng, chi trả phần trăm doanh thu với bên sản xuất, mở rộng thị trường trên diện rộng, tăng thêm server và dịch vụ khách hàng, những cái này đều là tiền cả.”

“Những điều cậu nói tôi đều biết.”

“Vấn đề của anh là ở chỗ 5 trò chơi còn lại, bây giờ làm sao đây? Đóng băng, người chơi cao cấp bất mãn, cũng sẽ chọc giận bên phía sản xuất; đưa vào hoạt động, mạo hiểm quá lớn, lợi nhuận dự kiến không rõ ràng.”

“Cậu cho là công ty nên gia tăng tự chủ R&D à?”

(research and development: nghiên cứu và phát triển)

“Đàm Ngạn, anh đang đùa đấy à? Cá tháng tư đã sớm qua lâu rồi. Mấy người? Tự chủ R&D? Tín Đồ không phải là một công ty viết trò chơi! Hiện giờ mới nghĩ đến chuyện bắt tay vào mở rộng, quá muộn rồi. Các tập đoàn viết trò chơi chuyên nghiệp trong nước, cái nào cũng đều là danh hoa có chủ, sớm đã bị các công ty khác trên thị trường dùng quyền lựa chọn khóa lại bằng còng tay vàng rồi, thọc gậy bánh xe, đừng nghĩ tới. Về phần các công ty sáng chế nước ngoài, tôi sợ anh mua không nổi.”

(quyền lựa chọn – option: là quyền được mua (nếu là quyền chọn mua) hoặc bán (nếu là quyền chọn bán) một khối lượng nhất định hàng hoá với một mức giá xác định, và trong một thời gian nhất định)

cồng tay vàng – golden handcuff: đây là một hệ thống ưu đãi về mặt tài chính nhằm để giữ một công nhân không thể bỏ việc trong 1 công ty, trong đó có quyền lựa chọn cổ phiếu, nghĩa là công nhân sẽ được mua cổ phiếu cty với giá ưu đãi)

“Kết luận là bệnh bất trị sao?”

“Anh có chơi 3P không?”

Nam nhân liếc xéo, có chút nghiêm túc, Phó Lỗi nhin không được cười lên.

“Chỉ là một cái so sánh thôi, làm gì mà nghiêm túc vậy? Bí quyết của 3P chính là làm cho cả ba người đều thỏa mãn, nếu ý muốn độc chiếm của một người trong đó quá mạnh thì 3P sẽ không còn thú vị. Hiện giờ trò chơi đang chiếm 90% doanh thu của các anh còn có một năm nữa sẽ hết hạn hợp đồng. Mỗi một ngân hàng đầu tư đều rất quan tâm khi nào thì mấy người tiếp tục gia hạn hợp đồng. Nhưng tôi biết, bên nhà sản xuất lại không muốn cùng Tín Đồ gia hạn; bởi vì năm ngoái Tín Đồ đã hồng hạnh xuất tường (ngoại tình), cùng BA Entertainment có gian tình, BA thu mua 20% cổ phần của Tín Đồ, đem game online tốt nhất ký cho Tín Đồ, lại còn phái anh đến Trung Quốc làm CEO, đúng là tư thái muốn đem Tín Đồ thu vào dưới trướng, vợ cả đương nhiên là không vui rồi. Hai bên sản xuất đều muốn khống chế Tín Đồ, ai, anh kẹt ở giữa đúng là cực khổ.”

“Trong đầu chỉ toàn thứ hạ lưu.”

“Còn anh không hạ lưu sao lại đi lột sạch quần áo ngủ chung với tôi?”

“Tôi chỉ thuần túy là muốn... cùng cậu nói chuyện phiếm.”

“Ồ, vậy chúng ta tiếp tục. Cho nên đề nghị của tôi là anh đi tìm vài bí tịch đông cung cổ đại một chút, Trung Quốc cũng tốt, Hy Lạp cũng tốt, Ai Cập cũng tốt, học 3P...”

Bị nam nhân bóp cổ đè lên thân thể, lực không lớn, nhưng hô hấp và nhịp tim quá gần, còn có xúc cảm làn da của người cùng giới, tất cả đều tạo thành một loại cảm giác áp bức xa lạ. Trước kia đối thủ trên giường đều là nữ nhân, cho dù là phụ nữ Nga vạm vỡ cũng không dám đối với cậu như vậy. Nhưng điều kỳ lạ là Phó Lỗi không hề cảm thấy ghê tởm, ngược lại lại có một loại thôi thúc muốn xoay người đè Đàm Ngạn, làm cho anh ta cũng ném thử loại cảm giác áp bức khi bị người nhìn xuống.

“Có bản lĩnh thì đánh cược với tôi đi.”

“Đánh cược gì?”

“Báo cáo tài chính quý 2. Chúng ta mỗi người viết một con số bỏ vào trong một phong thư, đại biểu cho phần trăm tăng giảm của lãi ròng, sau đó giao cho luật sư bảo quản. Đợi đến tháng 8 khi báo cáo được công bố chính thức thì mở ra xem ai đoán chuẩn hơn.”

(lãi ròng – net profit: đây là lợi nhuận sau khi đã trừ đi các khoản chi phí thuế má)

“Tiền cược là?”

“Ai đoán chuẩn, người đó ở trên.”

“Cậu không sợ tôi có ưu thế hơn à? Hiện giờ quý 2 đã qua hơn phân nửa, tôi chắc chắn hiểu rõ số liệu doanh thu của công ty hơn cậu.”

“Đàm Ngạn, anh quên tôi là ai rồi à? Xem nhẹ thực lực của tôi sẽ khiến anh thua rất thảm đấy.”

“Vậy đổi lại là đem tờ giấy ghi số bỏ trong vỏ áo mưa đi, tôi sẽ đồng ý.”

“Một lời đã định.”

Thừa lúc Đàm Ngạn buông lỏng tay, Phó Lỗi chuẩn xác rút ra tờ chi phiếu đặt dưới gối, xoay người một cái đã xuống giường. Quay đầu, bày ra nụ cười “Cám ơn quý khách đã chiêu cố” của mấy cô nhân viên bán hàng. Đàm Ngạn để trần thân thể, không đuổi theo ra ngoài, mơ hồ nghe được tiếng huýt sáo vui vẻ phát ra từ hành lang, sau đó theo thang máy rồi tiếng chuông mà biến mất. Ai đoán chuẩn, người đó ở trên. Chỉ ngẫm lại cảm giác đè lên Phó Lỗi hồi nãy... Đêm đó không nhớ rõ đã nằm mơ cái gì, nhưng ngày hôm sau ngủ dậy không thể không giặt drap giường.

Ngoại trừ thân thể, Đàm Ngạn bắt đầu cảm thấy vị chuyên gia vừa vô lại vừa kiêu ngạo này quả thật rất thú vị.

cái khúc bản luận kinh tế của 2 anh T___T có ai ko hiểu những gì mình dịch ko T___T

8. Chương 8

CHƯƠNG 7

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Bởi vì ông chủ vắng mặt, lỡ tai Phó Lỗi hiếm khi được thanh tịnh hơn mười ngày. Không ai giục cậu viết báo cáo, phần lớn thời gian đều được Phó Lỗi dùng để tranh đoạt thứ hạng trên trường đấu, phối hợp với cộng sự Alex 2V2 đã đạt đến cảnh giới hoàn hảo, tuy rằng số trận đấu không xếp thứ nhất, nhưng tỷ số thắng trận vẫn bảo trì trong ba hạng đầu của server. Đến khi vợ chồng Mặc Viễn trở về từ tuần trăng mật ở biển Aegean (nằm giữa Hi Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ) đã là tháng 6, phải giao báo cáo quý 2. Cùng xuống máy bay còn có Mặc Cận, sau khi hôn lễ kết thúc, Mặc Cận sống chết cũng không chịu đi, chuyển du lịch ngọt ngào chỉ có hai người của anh hai chị dâu lại biến thành ba người. Quý đệ ở chỗ cô dâu lại hào phóng đến mức thần kỳ, dĩ nhiên đồng ý với yêu cầu hoang đường này. Phó Lỗi nhìn bộ dáng lâm vào tình thế khó xử của Mặc Viễn, cười đến ý tứ bất minh, hề có trò hay để xem cậu trước nay chưa từng bỏ qua, cho dù đối phương có là người bạn tốt nhất kiêm cộng sự làm ăn của mình.

Hôm nay bị Mặc Viễn gọi đến công ty, mặt đen thui hỏi báo cáo tiến triển đến đâu rồi, Phó Lỗi cười đùa cợt nhả không chút đứng đắn, chỉ nói trước kỳ hạn cuối tháng nhất định giao ra.

“Cậu nghiêm túc chút đi! Lần trước người ta bỏ ra năm vạn USD để cậu viết một phần báo cáo đặc biệt, vậy mà cậu lại có thể giao ra bản báo cáo chỉ có một trang! Cậu tốt xấu cũng có chút đạo đức nghề nghiệp đi chứ.”

“Bây giờ đôla đâu còn đáng giá, ổng bỏ ra năm vạn mua một trang giấy của em, cho nên mới quyết định bán tháo cổ phiếu của Tín Đồ Trò Chơi trước khi báo cáo tài chính được công bố đó thôi, vừa đúng lúc chỉ tổn hại hơn một triệu. Một trang giấy thì sao? Một trang giấy hữu dụng còn hơn mấy trăm trang chữ nghĩa vô dụng. Ai mà không biết Phó Lỗi em đây...”

Đang nói chuyện thì bị tiếng chuông di động cắt đứt, Mặc Viễn nhìn thoáng qua dãy số trên màn hình, không thể không xoay người đi tới cửa sổ nhận điện.

“Cái gì? Em lạc đường?”

...

“Đi về phía nam, qua một giao lộ là đến rồi.”

...

“Em chú ý nhìn, bên đường hẻm là có cái ngân hàng Đông Á.”

...

“Cẩn thận một chút, tối về nhà ăn cơm.”

Không cần đoán Phó Lỗi cũng biết nhất định là Mặc Cận gọi tới. Có thể làm cho Mặc Viễn khi thì nhíu mày khi thì mỉm cười, ngoại trừ đứa em bảo bối cố chấp ở ký túc xá thì còn ai nữa. Đối với người chen chân vào thế giới hai người, cái đồng ý ngầm của Mặc Viễn và sự rộng rãi của cô vợ Tống Hiểu Khiết đã tạo thành một sự đối lập rõ ràng. Tình huống cụ thể Phó Lỗi cũng không rõ, chỉ biết là Tống Hiểu Khiết

làm việc tại một ngân hàng đầu tư châu Âu, bởi vì tính chất công việc mà hằng năm đều phải bay qua bay lại, so với Mặc Viễn còn lớn hơn ba tuổi. Phụ nữ làm ăn ba mươi mấy tuổi mới kết hôn cũng không kỳ lạ, nhưng cô nàng Tống Hiểu Khiết này vậy mà lại không hề để tâm chuyện em chồng vào ở nhà mới của mình, còn luôn miệng nói rằng căn nhà hai trăm mét vuông nếu chỉ có hai người ở thì quá trống trải, hơn nữa người một nhà vốn nên ở cùng một chỗ, sao có thể để cho Mặc Cận chưa có việc làm đã đi ra ngoài tốn tiền thuê phòng được. Trời biết lương một năm của cô ta còn hơn xa Mặc Viễn, tiền với Tống Hiểu Khiết mà nói căn bản không phải là vấn đề.

Di động của Mặc Viễn vừa khép lại chưa đến một phút đã lại vang lên.

“Còn chưa tìm được?”

...

“Bây giờ em ở đâu?”

...

“Cái gì? Em không biết em ở đâu? Nhìn bảng tên đường gần nhất đi.”

...

“Được rồi được rồi, em đứng tại chỗ đừng nhúc nhích. Hai mươi phút sau anh tới đón em.”

Lần này Phó Lỗi càng cười vui vẻ hơn, không cần nghe ông chủ giáo huấn, còn có thể nhìn thấy bộ dáng quần bách vô pháp với người ở đầu dây bên kia của ông chủ.

“Cậu đừng có đắc ý, 30 không giao ra báo cáo, tôi lột da cậu. Mặc Cận cái tên tiểu tử chết tiệt này, sao lại có thể mù đường đến vậy? Đến Trung Quốc là không phân rõ được phương hướng, đúng là chuyện lạ.”

Nhìn đến dáng vẻ cầm lấy chìa khóa xe vừa gấp gáp chạy ra ngoài vừa quất tháo của Mặc Viễn, Phó Lỗi trong lòng hiểu rõ. Từ nhỏ chơi trò giấu bảo vật Mặc Cận đã đặc biệt giỏi xác định phương hướng, sao có thể mù đường chứ? Mê hồn được bán trong hồ lô, đại khái là cũng chỉ có người anh trai chỉ khôn khéo lúc bình thường như Mặc Viễn mới có thể bị em mình lừa gạt. Cũng tốt, Mặc Cận quần chật lấy ông chủ, như vậy quần thúc của ông chủ với mình đương nhiên là buông lỏng.

Buổi tối Phó Lỗi hiếm khi thay một bộ đồ thể thao mới và một đôi giày mới, lưng đeo cây vợt tennis vút trong xó đã hơn nửa năm. Cậu vẫn luôn cảm thấy ở trong phòng khách dùng Wii đánh cầu còn vui hơn nhiều việc ra sân vận động. Nếu không phải đối tượng hẹn gặp là một đại mỹ nữ, lại còn là vì yêu cầu công việc thì còn lâu cậu mới chịu hành hạ như vậy.

“Daphne, đã lâu không gặp.”

Daphne, Cố Quân Lan, người Mỹ gốc Hoa, là CFO (Chief Financial Officer: giám đốc tài chính) của một công ty game online trên thị trường, cũng là một cô quản lý xinh đẹp có tiếng trong ngành. Quý 2, game online của công ty nàng có biểu hiện phi thường gây chú ý, là đối tượng trọng điểm của việc phân tích, Phó Lỗi phi thường tình nguyện cùng Cố Quân Lan tán gẫu chút động thái phát triển mới nhất của công ty. Bỏ vốn đầu tư vào ngành game online trong nước hầu như đều là các tổ chức nước ngoài, bởi vậy vô luận là công ty tự tìm nguồn vốn hay của nước ngoài, đều thường có xu hướng tuyển dụng nhân lực có quốc tịch ngoại, quen thuộc với luật tài chính quốc tế. Quốc tịch Mỹ của Phó Lỗi đã giúp cậu khá dễ dàng kết giao với nhiều nhân vật có thực quyền thế này, mà nguồn tài nguyên nhân mạch này cũng trở thành ưu thế độc nhất của cậu.

Giao thiệp cá nhân giữa Phó Lỗi và Cố Quân Lan không tồi, ở giữa còn có một tầng quan hệ: bạn bài bạc của Phó Lỗi, Tô Dục Tu, trùng hợp thay lại là đàn anh đại học của Cố Quân Lan. Trước đây Phó Lỗi đã từng muốn ra tay với Cố Quân Lan, kết quả phát hiện đối phương thật sự là một nhân vật quá lợi hại, chơi không được; cứ thế trở mặt nhìn đại mỹ nữ khiến người ta thêm nhỏ dãi chỉ có thể làm nửa bằng hữu quen biết qua làm ăn. Bất quá có thể cùng mỹ nữ bàn chuyện công tác cũng coi như là một chuyện giải trí vui vẻ.

Ở trong sân hẹn đánh bóng nửa giờ, thời gian dài làm cho người khuyết thiếu rèn luyện thân thể như Phó Lỗi không chịu được. May mắn, hôm nay chủ yếu là đến bàn công việc, tennis chỉ là trợ hứng thôi. Hai

người ngồi ở khu nghỉ ngơi bên cạnh, vừa uống nước trái cây vừa nói chuyện phiếm. Cái gì nên lộ, cái gì không nên lộ, gặp được một bà chủ thông minh như Cố Quân Lan, Phó Lỗi không thể không triệt để xốc lại tinh thần, tận lực lấy ít tin tức có giá trị.

“Đúng rồi, CEO mới đến năm nay của Tín Đồ Trò Chơi, cô đã gặp qua chưa? Cảm thấy thế nào?”

“Đàm Ngạn? Rất kín đáo, nhìn bề ngoài đoán không ra, là loại người làm việc không mở miệng.”

“Kín đáo? Sao tôi lại nhìn không ra...”

“Úc? Anh đã biết anh ta rồi à? Phó Lỗi, anh hành động mau lẹ thiệt.”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, nhưng lại không phải một mình. Đàm Ngạn một thân thể thao, áo thun quần đùi trắng, cùng một thiếu niên thoát nhìn mới mười bảy mười tám tuổi vừa nói vừa cười, đi vào sân bên cạnh. Chỉ thấy thiếu niên kia cũng mặc một bộ đồ màu trắng, làm nổi bật cả con người thoát nhìn rất nhỏ nhắn nhưng lại không quá gầy. Cách nửa sân bóng, cái gương mặt tràn đầy ý cười kia càng làm cho Phó Lỗi cảm thấy chướng mắt.

Cái tên Đàm Ngạn đánh chết cái nết cũng không chừa!

“Thật trùng hợp.”

“Yêu, hóa ra là Đàm tiên sinh thích kiểu mỹ thiếu niên nhỏ nhắn a.”

“Tôi không giống Phó tiên sinh có nhiều bằng hữu như vậy, chỉ đến chơi bóng một mình, cũng may sân đấu này có cung cấp dịch vụ nhân viên đánh bóng kèm.”

“Thế nên anh liền tìm một người đáng yêu như vậy?”

“Tôi là đàn ông, đương nhiên phải tìm một đối thủ nam. Cùng đánh bóng với phụ nữ, chẳng phải thắng sẽ rất không đẹp?”

Thừa lúc kiểm bóng, hai người đứng ngay bên sân nói chuyện. Đàm Ngạn dùng vợt tennis chỉ về hướng Cố Quân Lan đang ngồi, mỉm cười gật đầu một cái xem như chào hỏi. Cho dù có là đối thủ cạnh tranh trong ngành, đây cũng là lễ phép căn bản.

“Vừa thấy đã biết là một tên trói gà không chặt, buồn cười buồn cười.”

“Vậy cậu có muốn đánh thử một ván với đối thủ của tôi không?”

“Được!”

“Gia Kiệt, em đánh một ván với vị Phó tiên sinh này đi, anh ta nói rất thích quả ACE vừa rồi của em đấy.”

(ACE: giao bóng ăn điểm trực tiếp, phát bóng mà người kia không kịp đỡ cú nào)

Con mẹ nó mất dạy! Phó Lỗi vừa rồi căn bản không nhìn kỹ trận đấu của hai người, thế nhưng vừa bị Đàm Ngạn khiêu khích cậu đã nhin không được mà đồng ý. Người đánh cầu kèm tên là Gia Kiệt lại hoàn toàn không biết gì, chạy tới cùng Phó Lỗi chào hỏi. Trên gương mặt đỏ bừng vì vận động tràn đầy khí tức thanh xuân chỉ có ở thiếu niên, không thể coi là rất đẹp nhưng đáng vẻ lạnh lợi lại rất dễ nhìn.

“Xin chào, tôi là Lâm Gia Kiệt, thuận tay trái. Xin được chỉ giáo.”

6:1, hết một ván kết quả là Phó Lỗi thảm bại. Hóa ra Lâm Gia Kiệt là học sinh của một trường thể dục dạy tennis gần đây, trước kia đã từng nằm trong ba hạng đầu của giải đấu thiếu niên toàn quốc. Cậu vì kiếm tiền học phí nên mới đến khu tennis này làm người đánh kèm, một giờ thu 200 đồng, trừ đi phần của chủ sân, đối với học sinh nghèo mà nói cũng coi như là một nguồn thu nhập khá cao. Chút công phu mèo quào của Phó Lỗi đương nhiên không thể so với Lâm Gia Kiệt. Vô luận là phát bóng, đỡ bóng, tấn công trên lưới, phòng thủ biên ngang, tất cả đều không phải là đối thủ của người ta. Lâm Gia Kiệt nhìn qua cũng không phải loại tuyển thủ thắng dựa vào sức lực, hầu như chỉ dựa vào vị trí góc trong và những quả ACE xảo quyệt cũng đủ khiến cho Phó Lỗi ăn đau khổ.

“Lần đầu tiên tôi tới đây liền nhìn trúng Gia Kiệt, trình độ của cậu ta là cao nhất khu này đấy.”

“Đàm tiên sinh quá khen. Vị Phó tiên sinh này kiến thức cơ bản không tồi, nếu chăm chỉ luyện tập, nhất định sẽ là một tay bóng giỏi.”

Trái một câu Gia Kiệt, phải một câu Gia Kiệt, kêu đến thực buồn nôn. Cảnh tượng hai người kẻ xướng người hoạ ở trước mặt cậu, quả thật là xứng đôi. Gặp quỷ rồi! Phó Lỗi không phải không chấp nhận thua, chỉ là không phục thôi, bại bởi một tên mao đầu tiểu tử, còn là một tên mao đầu tiểu tử được Đàm Ngạn kêu đến thân thiết như vậy.

“Phó Lỗi, tôi phải đi trước.”

Phục hồi tinh thần lại mới để ý đến Cố Quân Lan bị bọn họ gạt sang một bên này giờ, vội vàng chạy qua nhận lỗi. Nghe không ra Cố Quân Lan có phải thật sự giận cậu hay không, chỉ nói lần sau có cơ hội sẽ gặp lại. Mất bò mới lo làm chuồng, muốn đưa người đẹp về nhà, kết quả là người ta tự mình lái xe tới – một chiếc Subaru Tribeca phiên bản mới, so với chiếc Cherokee tàn tạ của cậu còn đắt gấp đôi. Phó Lỗi tức khắc như quả dưa chuột ỉu xiu, đành nhìn Cố Quân Lan rời đi từ bãi đỗ xe. Mẹ nó, loại phụ nữ này quả nhiên không thể tùy tiện hạ thủ.

Khi Đàm Ngạn đánh xong một ván nữa chuẩn bị rời đi thì vừa vặn nhìn thấy Phó Lỗi đang mang dáng vẻ chán chường trở lại bên sân thu dọn đồ đạc. Anh cố ý cùng Lâm Gia Kiệt sóng vai đi qua, phương hướng là phòng tắm công cộng bên trong khu tennis. Quay đầu lại, quả nhiên đối diện ánh mắt đuổi theo của Phó Lỗi, trong ánh mắt ấy ẩn chứa rất nhiều ý tứ không gọi tên được, Đàm Ngạn tuy rằng nóng lòng muốn hiểu rõ nhưng anh cũng không ngại đợi thêm một thời gian nữa để đối phương tự mình nói ra tất cả.

9. Chương 9

CHƯƠNG 8

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Mặc Cận ở nhà Phó Lỗi đã được mấy ngày, Phó Lỗi nghĩ sạch các loại biện pháp để đuổi hẩn đi. Cùng là ăn thịt bò uống sữa tươi lớn lên, nhưng chỗ thua kém giữa hai người lại nằm ngay chiều cao, Mặc Cận cao khoảng 1m9, còn Phó Lỗi bất quá chỉ 1m75... Xuyt! Đây chẳng qua là con số được công bố với bên ngoài thôi. Sau lần thất bại thứ N+1, Phó Lỗi đầu hàng.

“Cậu không đi, tôi đi. Bỏ đây sợ cậu rồi!”

“Mặc Viễn không cần em, anh cũng không muốn em.”

“Cậu ở đây làm nũng cho ai xem vậy? Ở chỗ tôi giả vờ đáng thương cũng vô dụng, vài giọt nước mắt mè của cậu phải để cho anh cậu thấy mới hữu dụng kia. Nếu cậu còn là một thằng đàn ông thì hãy đem người mình thích cướp lại đi.”

“Anh đi đâu?”

“Bỏ đây muốn đi đâu thì đi. Cậu cứ ở đó ngu người đi!”

Kỳ thật trong nhà vẫn còn một gian phòng trống, để Mặc Cận ở vài ngày cũng không thành vấn đề. Nhưng Phó Lỗi đã quen một mình tự do tự tại, ngày đêm đảo lộn, muốn chơi là chơi, muốn ngủ là ngủ, canh ba nửa đêm có tinh thần liên vôi và làm báo cáo của hai ngày. Cậu chưa từng mang phụ nữ về nhà, cũng không muốn đàn ông đến ở. Huống hồ còn phải đối diện với gương mặt khóc tang của Mặc Cận, thường hay tìm cậu tham khảo gì mà “vấn đề tình cảm”, ngấm lại đã đau đầu. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là đi tới tiệm Internet cùng các huynh đệ trong nghiệp đoàn chơi đến sáng khoái thôi.

Nơi thường đi là một dãy các tiệm Internet có hơn 400 máy tính, đặc biệt có cả khu trò chơi cấu hình cao, Phó Lỗi mỗi lần cùng bạn bè trong nghiệp đoàn ra ngoài chơi đều xác định là ở trong này bao trọn máy. Phó bản 25 người đấu 25 người, người một khi đã chiến đấu thì sẽ bắt đầu gào thét; ông chủ không thêm quần, một đám người vô cùng náo nhiệt, không khí đặc biệt high, thậm chí còn có người chơi ở khu khác đặc biệt chạy tới đây để tận mắt xem bọn họ đánh phó bản tại chỗ.

Ở trong trò chơi mới là con người chân thực nhất của mình. Đối với Phó Lỗi mà nói, đây chính là tín hiệu nhân sinh của cậu.

Đàm Ngạn gần như chưa bao giờ đến tiệm Internet, hồi anh đi du học, trong nước vẫn còn chưa thịnh hành thứ giải trí Internet này, chỉ có phòng máy tính cung cấp game nối mạng nội bộ. Tín Đồ Trò Chơi vẫn luôn đi theo con đường sản phẩm cao cấp, mức độ chú ý đối với người chơi không cố định của tiệm Internet còn kém xa người chơi cá nhân gia đình. Nhưng hiện nay, hơn phân nửa giá trị sản phẩm hàng năm của ngành game online đều thuộc về tiệm Internet. Hiểu biết thị trường Internet cafe, là xu thế phải làm; anh một mặt nhờ công ty nghiên cứu thị trường làm khảo sát, một mặt nhân ngày nghỉ tự mình đến tiệm Internet, muốn thể nghiệm một chút hành vi tiêu dùng của người tiêu thụ đầu cuối (tức là người tiêu thụ sản phẩm sau cùng) của nền công nghiệp game online.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài lựa chọn khu vực không hút thuốc hay hút thuốc?”

“Ách... Khu vực hút thuốc là được.”

Đàm Ngạn không phải dân hút thuốc, theo bản năng muốn nói khu vực không hút thuốc nhưng suy đi nghĩ lại thì tựa hồ những người chơi game đều ở khu hút thuốc. đành phải cầm thẻ hội viên của Internet cafe, kiên trì đi vào khu vực hút thuốc sương khói lượn lờ. Không thấy người, chỉ nghe tiếng.

“Lão Đại Rudy, hình như hôm nay anh không tập trung thì phải. Vừa rồi lại thao tác nhầm...”

“Cậu muốn chết à!”

“A! Lão Đại tha mạng.”

“Lão Đại không phải đang chờ cái tên cùng anh chơi trường đấu 2V2... Ê? Gọi là gì nhỉ? Tên nước ngoài.”

“Người ta tên Alex!”

“Tất cả im miệng cho tôi, trang bị S3 đêm nay có còn muốn lấy không hả?”

Đến gần, mới nhìn thấy một đám người đang cùng chơi một trò chơi do Tín Đồ đưa vào hoạt động. Gã cầm đầu lớn tiếng quát tháo, được ba bốn người vây quanh, ngón tay nhanh nhẹn thao tác trên bàn phím và con chuột, miệng không quên phát ra mệnh lệnh chỉ huy, để đồng đội chung quanh yểm trợ tiến công hoặc tạm thời rút lui. Tiếng bàn phím, tiếng nói chuyện, tiếng quạt điện, tiệm Internet vốn xem như rộng rãi lại có vẻ huyền não không ngừng; chai cola, gạt tàn thuốc, hộp cơm tiện lợi, trong ánh sáng chớp động của màn hình, mọi người đối với những thứ này đều đã thành thói quen. Cho dù không mặc âu phục, người đến chơi lần đầu như Đàm Ngạn và Internet cafe vẫn lộ vẻ hoàn toàn không ăn nhập, chờ đến khi có người nhận ra anh, bốn phía bỗng nhiên yên tĩnh lại.

“Lão Đại Rudy, hình như có người tìm anh?”

Phó Lỗi đang đeo tai nghe chuyên tâm vào trò chơi, mãi đến khi ở trong kênh nói chuyện của trò chơi nhìn thấy những lời này, mới tháo tai nghe xuống quay đầu lại. Xém chút nữa thì bò lăn ra cười, vị khách không mời trước mặt, mặc áo POLO màu xanh biển và quần màu trắng ngà như sắp đi đánh golf này không phải Đàm Ngạn thì là ai?

“Yêu, ngài đây là cái trang vi hành à?”

Kéo Đàm Ngạn đi qua khu nghỉ ngơi bên cạnh, Phó Lỗi châm một điếu thuốc. Vòng khói cùng tiếng cười đồng thời từ bờ môi cậu lọt ra, dáng vẻ một chút cũng không thay đổi, y hệt như tiểu lưu manh.

“Có gì buồn cười sao?”

“Thử nhìn một thân quần áo của anh xem, ha ha ha... Mặc áo POLO Dunhill đến tiệm Internet 4 đồng 1 giờ để chơi, không bị bu lại nhìn mới lạ!”

Tựa hồ là bất mãn việc Phó Lỗi nghiêng đầu đánh giá bộ dáng của mình, Đàm Ngạn lùi một bước, hảo hảo nghiên cứu một lượt từ đầu đến chân thanh niên đương thời vào tiệm Internet phải ăn mặc thế nào: đầu tóc vuốt keo đã thành một đồng lộn xộn, mặc chồng hai áo thun, bên trong là áo cổ tròn xanh lá bên ngoài là cổ chữ V màu trắng; quần lửng rần rừ vừa vặn lộ ra cẳng chân mảnh khảnh, thắt lưng cùng màu lỏng lẻo thả giữa đùi, như lúc nào cũng có thể rớt xuống; dép lười tối màu, mười phần lưu manh; bên cạnh còn để một cái ba lô hình trụ màu bạc, xem ra cũng là của cậu. Đàm Ngạn gặp qua rất nhiều đồng loại ham thích chải chuốt, có vài người rất đàn bà, có vài người còn dốt tiền nhiều hơn phụ nữ, còn Phó Lỗi đứng trước mặt làm cho anh cảm thấy mới mẻ hợp khẩu vị mà lại không điệu đà quá mức. Đem so với khi cậu mặc âu phục thì tựa hồ vẫn là trang phục thanh niên thích hợp cậu hơn, nếu như theo cẳng chân trần hướng lên trên...

“Mở rộng thị trường Internet cafe của Tín Đồ làm không tốt, cho nên tôi muốn đến xem vì sao.”

“Ha ha, thú vị. Như vậy sau khi nhìn xong có cảm tưởng gì?”

“Trò chơi mới được công ty dốc sức phát triển không ai chơi, ngược lại trò chơi cũ từ ba năm trước các cậu vẫn còn chơi.”

“Muốn biết vì sao? Đi theo tôi.”

Chưa quen với môi trường Internet cafe, Đàm Ngạn bị Phó Lỗi kéo tay đi vào sâu trong tiệm. Một dãy khách hàng ngồi lên mạng trước máy vi tính, Phó Lỗi mang anh đi vào trong cùng rồi lại từ bên kia đi ra.

“Anh thấy gì?”

“Cái gì?”

“Một hàng như thế là 20 máy tính, hai đường đi tiếp vào trong chính là 80 máy tính, anh thấy rõ bọn họ đang chơi trò gì không?”

“Mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng, cậu đi nhanh quá...”

“Không phải mơ hồ, cũng không phải do tôi đi quá nhanh, mà là mấy trò này vốn đã rất giống nhau. A sao chép B, B sao chép C, trò chơi nào thành công thì sao chép trò đó. Trò chơi của Tín Đồ cũng bị sao chép rất lợi hại.”

Nói xong Phó Lỗi chỉ vào một góc khác của tiệm Internet, một hàng máy vi tính đều để tấm bảng “Chơi miễn phí” phía trước, bên cạnh có ba bốn người mang thẻ công tác nhìn dáng vẻ như nhân viên công ty đang đi tới đi lui tựa hồ rất bận rộn.

“Lại nhìn bên này — biết họ đang làm gì không?”

“Phát triển trò chơi?”

“Vào thời gian hoàng kim cuối tuần bọn họ bao trọn 23 máy tính trong tiệm Internet, cung cấp miễn phí cho người chơi, nhưng chỉ có thể chơi game được chỉ định. Nhân viên phát triển sẽ ngay tại chỗ dạy người chơi mới chơi như thế nào, cũng phụ trách ghi chép lại tài khoản được đăng kí mới mỗi lần chơi ở tiệm Internet, số lượng tài khoản mới có liên quan trực tiếp đến tiền thưởng của bọn họ. Trong giai đoạn tập trung mở rộng trò chơi, hoạt động này sẽ được đồng loạt tiến hành ở hơn 3000 tiệm Internet trên cả nước. Đây chính là cách đối thủ cạnh tranh làm sao đánh bại các anh đấy, nhất là ở thành phố nhỏ, trên thị trường có hai ba trăm game online, người chơi chọn lựa thế nào đây? Không phải người chơi nòng cốt (tức là lâu lâu mới chơi) thì đối với việc lựa chọn trò chơi thường dễ bị người khác ảnh hưởng, nếu như người này vừa vặn lại là nhân viên phát triển của công ty game online thì kết quả hiển nhiên đã biết.”

“Nhưng nếu bản thân trò chơi không tốt, sao có thể thu hút người chơi lâu dài?”

“Anh a, đúng là đồ ngọc ngời ở trong cao ốc văn phòng không đánh khói lửa nhân gian mà. Tôi biết anh đang nghĩ gì, trò chơi của Tín Đồ các anh đương nhiên là tốt, tác phẩm của phòng chế tạo nổi tiếng, của nhà máy sản xuất nổi tiếng, trò chơi tinh xảo, từ chất lượng hình ảnh đến cấp bậc chơi đều rất cao. Tại sao lại bại bởi trò chơi trong nước, thậm chí là mấy trò rẻ tiền?”

“Vì sao?”

Chỉ thấy Phó Lỗi xoạt một cái kéo xuống một cái poster game trên tường hành lang của tiệm Internet, phía sau lộ ra một tấm poster của Tín Đồ.

“Các anh thua Internet cafe, tương đương thua hơn nửa giang sơn. Nhân viên phát triển game của Tín Đồ trung bình mỗi ba tháng mới đến điều tra tiệm Internet có liên hệ một lần, kết quả là, trong ba tháng, poster bọn họ dán đã sớm bị che mất bởi đối thủ cạnh tranh chăm chỉ hơn. Tín Đồ một lần bỏ ra mấy ngàn vạn, mua mấy vị trí quảng cáo trên tường và bảng đèn trong đường tàu điện ngầm, thực là lóa mắt thực là phong cách, ở trong đường tàu điện ngầm mà còn có thể nhìn thấy poster khổ lớn của game online. Kết quả thì sao? Lưu lượng người trong đường tàu điện ngầm quả thực rất lớn, nhưng các anh đã quên hiệu quả quảng cáo ở các ngành khác nhau sẽ khác nhau, xác định các nhóm khách hàng khác nhau sẽ khác nhau. Người mỗi ngày ngồi tàu điện ngầm đi làm, hành khách vội vã chạy tới sân bay hoặc nhà ga, phần lớn người không cố định và công nhân viên từ bên ngoài vào đi làm, có bao nhiêu phần trăm có thể trở thành người tiêu dùng trả tiền cho các anh?”

“Cùng Cola tiến hành hợp tác khác ngành là đúng, người chơi game đều uống Cola, nhưng sau đó anh thử xem xem mình đã làm những gì? Hợp tác với nhãn hiệu thời trang trung cấp, đúng là chuyện buồn cười nhất trên đời. Bỏ ra 1000 đồng mua một cái áo khoác đối với anh mà nói có lẽ chẳng là gì, nhưng đối với người chơi nòng cốt (chơi thường xuyên, khách hàng chính của cty) phải tính toán chi phí sinh hoạt mỗi tháng, phải chọn hoặc bỏ giữa Internet cafe, thẻ, mì ăn liền, thì hoàn toàn là một trò cười, khả năng họ gom tiền đi mua một bộ trang bị ảo trị giá 1000 đồng còn cao hơn. Bắt đầu từ quý 3 năm ngoái, trong báo cáo tài vụ của Tín Đồ, dính líu đến lợi nhuận rõ ràng nhất chính là chi phí mở rộng thị trường tăng vọt. Các anh dùng phương pháp tệ nhất để đẩy mạnh trò chơi hoàn mỹ, nhiệt tình của người chơi cùng lắm chịu được ba tháng, các nhà phát triển ngoại quốc lại nối tiếp góp phần đánh gãy mắc xích này, tuyết lạnh thêm sương, người chơi mệt mỏi khiến bọn họ chuyển sang mấy trò 2D thấp kém vô vị mà các anh coi thường... nhưng lại là những trò phổ biến có đông đảo người chơi bình dân.”

“Theo như lời cậu nói, trò chơi tốt ở trong nước nhất định không có thị trường?”

“Như thế nào mới tính là thành công? Ký kết được trò chơi chất lượng cao chỉ chiếm 50%, 50% còn lại hoàn toàn quyết định bởi sách lược của nhà vận hành. Nói cho anh biết một câu chuyện cười: anh mới đi con đường cao cấp, cả nhà anh đều đi con đường cao cấp.”

“Ách... Là có ý gì?”

“Quên đi quên đi, loại ông chú như anh đúng là nhầm chán, kể chuyện cười anh cũng nghe không hiểu. Đó là từ nội bộ “hàng xóm sát vách” của anh truyền ra, cười nhạo Tín Đồ Trò Chơi các anh ký một trò hủy một trò, kết cục của con đường cao cấp rất có thể là toàn quân bị diệt.”

Đàm Ngạn đương nhiên biết “hàng xóm sát vách” chính là chỉ một công ty game online bên cạnh tòa nhà hành chính của Tín Đồ Trò Chơi, phong cách hoàn toàn không giống Tín Đồ, họ đưa vào hoạt động đồng thời hơn 30 games online, đem chiếc lược phân tán kinh doanh và bình quân hóa trò chơi phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

“Vậy mấy trò chơi trong tay làm sao bây giờ?”

“Đổi mới, các anh sẽ giống mấy nhà đầu tư nhỏ trên thị trường chứng khoán A, càng buộc càng sâu. Không đổi mới, các anh sẽ giống những tổ chức tín dụng trong cơn khủng hoảng nợ dưới chuẩn ở Mỹ, một người mất tất cả mất. Trò chơi này là sinh mạng của Tín Đồ, cũng là gót chân Achilles (gót chân là nhược điểm của Achilles, ý chỉ mấy trò chơi này là nhược điểm của Tín Đồ) của Tín Đồ. Thị trường này không chỉ có mình công ty Tín Đồ, quy tắc trò chơi từ thời đại quần hùng phân tranh đã sửa đổi vô số lần rồi (quần hùng phân tranh là phải quang minh chính đại lên sân độ sức); các anh cứ ôm lấy con đường cao cấp đến chết không buông, không biết thị trường đã sớm trở thành bình dân, cái gì bâng môn tả đạo đều dùng hết, thế nào? Không phục? Vậy các anh cứ đợi bị hàng nhái làm cho nghèo chết đói chết đi.”

Ở cửa tiệm Internet có đủ loại người tới tới lui lui, không ai ngờ được cái tên lưu manh hút thuốc uống Cola kia lại đang cùng một CEO của công ty game online đàm luận viễn cảnh tương lai của công ty. Về mặt của Phó Lỗi, trong mắt Đàm Ngạn là ung dung đến mức như đang bình luận một bộ phim hành động vừa mới chiếu. Hoàn toàn không quan tâm, nhưng từng câu từng chữ lại như dao nhọn đâm thẳng vào xương sườn của Tín Đồ, sự thực không mang bất kỳ sắc thái cảm tình nào so với một tấn bi kịch còn khó tiếp nhận hơn.

“Loại người như anh, cuối tuần vẫn thích hợp với việc lái Mercedes-Benz ra ngoại ô thành phố đánh golf hơn. Internet cafe? Là chiến trường anh hoàn toàn không hiểu, anh không thể thắng, đã định trước là người thất bại rồi.”

Nhìn Phó Lỗi xoay người đi, Đàm Ngạn không có dũng khí lại đi vào tiệm Internet tìm cậu. Phó Lỗi thấy rõ tất cả nhược điểm của Tín Đồ Trò Chơi, còn anh thân là CEO của công ty lại không thể phản bác, thậm chí không thể đưa ra bất kì phương án giải quyết hữu hiệu nào.

Cuối tháng sáu, tiếng ong ong của điều hòa trung tâm trở thành âm thanh làm nền duy nhất cho việc tăng ca ngày đêm của Đàm Ngạn. Anh không muốn bại bởi bất kì ai. Anh cũng không nghe thấy ở một nơi khác trên mạng, Phó Lỗi ở trong kênh trò chơi cầm đại loa mắng tên trò chơi của anh:

“Alex? Ông thêm vào! Nếu là đàn ông, ông đây nguyên rửa nó không có JJ (“cái đó” đó:”>~). Đại chiến thu quan (chung kết) tuần cuối cùng của trường đấu quý cư nhiên còn chơi mất tích!? Đừng để ông gặp lại thằng trộm chim này, gặp một lần chém một lần! Còn phải canh giữ bên cạnh xác nó, gian thi một trăm lần a một trăm lần.”

Cho dù đã hoàn thành xong báo cáo quý 2, Mặc Cận cũng không đến làm phiền, Phó Lỗi vẫn ôm một bụng hỏa. Đã hẹn hò xong xuôi với Tô Dục Tu đi đánh bài bridge, kết quả Phó Lỗi tâm tình nóng nảy ngay cả cầm được bài tốt mấy lần đều đánh thành bài cực xấu. Tô Dục Tu hỏi cậu làm sao vậy, cậu lại ngại nói là vì ở trong game online bị đồng bọn vứt bỏ không được giải quán quân nên không thoải mái. Nhìn thấy bạn tốt luôn luôn ồn ào bất quá đột nhiên im như hũ nút, Tô Dục Tu vừa buồn cười vừa tò mò.

Buồn bực đến thiếu điều làm một người rơm tên “Alex” rồi đóng đinh nó, vào cuối tháng sáu vốn là ngày cuối cùng của trận chung kết trường đấu quý, Phó Lỗi chẳng biết sao lại nhận được một phần thưởng xuất sắc. Cậu chạy lên diễn đàn trò chơi dạo một vòng, dường như phần thưởng của người khác đều là thú cưỡi siêu cấp, chỉ có phần thưởng của cậu là trang bị siêu cấp, hơn nữa còn là bộ đồ cậu luôn muốn có. Cậu cũng không lên tiếng, nghĩ là sai lầm khi GM (Game Master: người quản lý game) của trò chơi làm việc. Nhưng qua vài ngày, cũng không thấy GM tìm cậu rầy rà, cậu mới dám mặc vào trang bị mới đăng nhập trò chơi, quả nhiên nhận được tán thưởng đầy ao ước của mọi người. Vài kẻ mạnh nghe danh mà đến tìm cậu PK đều bị thoải mái giải quyết hết.

Trong nhất thời, hư vinh và khoái cảm do trò chơi mang lại đã làm Phó Lỗi quên mất mối hận của trường đấu. Cậu lật cuốn lịch trên bàn, tháng bảy đến, là hội nghị triển lãm mỗi năm một lần của ngành game online mà cậu mong chờ đã lâu. Nhớ tới những MM (meimei: mấy cô em xinh đẹp) trò chơi nóng bỏng trên bục triển lãm games, cảm giác mát mẻ của mùa hè rất nhanh sẽ tới.

Khủng hoảng nợ dưới chuẩn ở Mỹ: đây là cuộc khủng hoảng vào năm 2007, nói dễ hiểu là các tổ chức tín dụng có dư tiền, cho vay vô tội vạ nhưng lãi suất rất cao, nhiều người vay không có khả năng trả nợ dẫn đến khủng hoảng, bang Ohio là nơi bắt nguồn cuộc khủng hoảng. Ý Phó Lỗi là nếu đổi mới thì sẽ chết lẻ tẻ còn không đổi mới thì chết chùm.

10. Chương 10

CHƯƠNG 9

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Nếu nói chất lượng của trò chơi có thể chia thành các cấp A, B, C, D, thì không hẳn A đã là tốt nhất. Phó Lỗi dạo quanh hội chợ triển lãm trò chơi, đi ngang qua vài bục triển lãm game cấp D, nhìn không được dừng

chân chơi thử, đều là vì trò chơi cấp D ứng với show girls cỡ D. (size ngực ấy) Trong căn phòng triển lãm vài chục nghìn mét vuông, các công ty trò chơi lớn thì ông vừa hát xong tôi liền lên sàn, có COSPLAY game, có mời siêu sao đại diện, có dùng màn hình siêu lớn chiếu hoạt hình game, thậm chí còn có người đem cả bãi biển nhân tạo vào đây — chỉ để tuyên truyền một game bóng chày bãi biển, đương nhiên không thể thiếu người mẫu chuyên nghiệp sóng lớn mạnh mẽ mặc bikini.

Phó Lỗi thấp tùng một vị khách hàng ngoại quốc đến từ xa đi tham quan triển lãm games, miệng thì giới thiệu “Thể loại game online thể thao vẫn còn không gian phát triển rất lớn, nhất là trong bối cảnh Thế Vận Hội toàn dân tập thể dục, khái niệm game online xanh vô cùng phù hợp với phát động của chính phủ.” Bàn tay không an phận lại ngấm nấn mông của người mẫu bóng chày một cái. Kỳ thật hội chợ triển lãm games với cậu mà nói chỉ là một màn chuyển tiếp, ngắm xem công ty nào mời được show girls xinh đẹp mới là việc chính. Cũng có đi ngang qua triển lãm của Tín Đồ Trò Chơi, có điều lần này bọn họ chủ trương đẩy mạnh game bóng đá, Phó Lỗi hoàn toàn không có hứng thú, cậu vừa nhìn đã biết, trò chơi này nhất định thất bại.

Rất nhanh, Phó Lỗi đã phát hiện mục tiêu đáng giá hạ thủ. Một vị quản lý dự án games cậu có quen biết đang đứng trước bục triển lãm, hùng hực tinh thần giới thiệu với cậu sản phẩm công ty sắp ra mắt. Phó Lỗi đối với loại trò chơi 2D hạng ba từ anime này thật sự không có hứng thú, ngược lại mỹ nữ mắt to tóc ngắn đứng bên cạnh mới hấp dẫn ánh mắt của cậu.

“Cô đây là...?”

“Lưu Hoán Tinh, Sandy, là người mới bên bộ phận quan hệ truyền thông của công ty tôi, hiện giờ đang cùng tôi phụ trách thời kỳ tiền quảng cáo của trò chơi này. Sandy, vị này chính là Phó Lỗi Phó tiên sinh chuyên gia phân tích game online nổi tiếng, mau tới đây trao đổi danh thiếp với Phó tiên sinh.”

Thấy cấp trên cung kính lễ độ như vậy, một người non nớt như Lưu Hoán Tinh hiển nhiên đã có cái nhìn khác hẳn với người đàn ông anh tuấn trước mặt. Nụ cười ngọt ngào không hổ là xuất thân từ bộ phận PR, bộ đồ công sở màu đen và áo sơ mi trắng ôm sát thân hình xinh đẹp, nhưng không hề cản trở Phó Lỗi thưởng thức vẻ đáng yêu rụt rè của một người mới vào làm việc như cô. Trong vòng 1 tuần vượt qua ba thành lũy, có lẽ khó khăn không nhỏ, nhưng quả là rất phấn khích.

“Sandy, are you speaking English?” (= = phải là can you speak English chứ)

“Yes, sure.”

Chiều này chính là chiêu bất khả chiến bại của Phó Lỗi. Thắng thắn biểu lộ quốc tịch nước ngoài, nói chuyện hoàn toàn bằng tiếng Anh, đối với OL (có lẽ là office lady: quý cô văn phòng) vô cùng hiệu quả. Cậu lấy cớ diễn đàn đầu tư vào ngành công nghiệp game online được tổ chức vào buổi chiều của hội chợ đang cần một người phiên dịch tiếng Trung, thuận lợi mang Lưu Hoán Tinh đi mất. Lưu Hoán Tinh vừa vui vừa sợ, sau khi nghe Phó Lỗi nói đại khái nội dung diễn thuyết thì đáp ứng lời mời không tầm thường này.

“Diễn đàn có nhiều đại nhân vật thuộc tầng lớp quyết sách như vậy, em cứ thế đi vào có phải rất không đúng mực không?”

“Đương nhiên là không. Sandy, em với anh nhìn vào rất xứng đôi, chúng ta đều mặc âu phục đen không phải sao? Sau khi diễn đàn hôm nay chấm dứt, cùng nhau ăn tối được không?”

Đàm Ngạn ở góc ngoặt của hội trường ngoài ý muốn nghe được đoạn đối thoại trên, một giây sau một đôi tuấn nam mỹ nữ xứng với nhau đang đi tới, nữ ăn mặc già dặn nhưng lại không giấu được khí chất trẻ trung năng động, còn nam... làm sao có nửa phần lưu manh miệng ngậm điều thuốc ở tiệm Internet? Đàm Ngạn không thể không thừa nhận, Phó Lỗi ở phương diện của gái quả là rất có thiên phú.

“Phó tiên sinh, xin chào.”

“A! CEO của Tín Đồ Trò Chơi, Đàm tiên sinh...”

“Xin chào, xin hỏi cô đây là?”

“Bạn của tôi, Sandy.”

Đối với một người chưa từng thấy qua những cảnh hoành tráng như Lưu Hoán Tinh thì đây là lần đầu tiên cùng nhân vật lãnh đạo trong giới đối mặt nói chuyện, tức thì khẩn trương đến tay đổ mồ hôi. Trước đây cô mới chỉ thấy Đàm Ngạn trong tạp chí và trên các Chương trình kinh tế tài chính, cảm giác hoàn toàn không giống khi nhìn thấy người thật.

“Đánh cược một keo đêm nay cô nàng sẽ ăn tối với ai không?”

Trước khi bước lên bục phát biểu, Đàm Ngạn lén lút nói những câu này vào tai Phó Lỗi.

Vì ngành game online trong vòng năm sáu năm qua đã thu hút một lượng lớn đầu tư từ hải ngoại, cho nên diễn đàn lần này chủ yếu là các tổ chức đầu tư nước ngoài, áp dụng phương thức diễn thuyết hoàn toàn bằng tiếng Anh, đồng thời cũng có phiên dịch viên tiếng Trung cho những người dự thính trong nước. Làm CEO của một công ty, Đàm Ngạn không phải nhân vật chính của diễn đàn mà chỉ là khách mời dự thính đặc biệt, mở màn cho hôm nay. Còn chân chính thu hút mọi ánh nhìn chính là nhân vật được người tổ chức diễn đàn ký thác mong đợi, lên sân khấu vào áp chót, Phó Lỗi.

“Đầu tư game online, thật sự giống như chơi mức phiêu lưu nhất trong game casino. Bản kế hoạch dù đã bàn tới bàn lui, nhưng những hiện tượng như được đầu tư liền ôm tiền chạy mất; hay kinh doanh thua lỗ nhanh chóng tiêu sạch tiền đầu tư, mấy năm nay đã không còn gì lạ. Game online rốt cuộc có còn đáng đầu tư không? Đến cùng là một công ty game online thế nào mới đáng để bỏ tiền? Đây là chủ đề diễn thuyết hôm nay của tôi.”

“Đầu tiên, tôi muốn trình bày một quan điểm: độ mạo hiểm cao của game online không phải là tính đặc thù của ngành này mà là do tính chất thiếu ổn định của chính sách trong nước, chúng ta gọi chung là chính sách mạo hiểm. Mọi người có lẽ đã nhận ra, đều cùng là đại biểu cho nền kinh tế mạng: giá trị P/E của công ty phát triển công cụ tìm kiếm có thể cao hơn 100 lần, giá trị P/E của công ty du lịch Internet cũng ít nhất là 50 lần. Tại sao 5 công ty game online Trung Quốc ở thị trường Mỹ, ngoại trừ một công ty có giá trị P/E 30 lần, còn lại đều cùng lắm là mười mấy? Wall Street đối với game online của Trung Quốc rất có hứng thú, hứng thú đầu cơ, chứ không phải hứng thú chân chính đầu tư có giá trị. Cho nên giá cổ phiếu bị đánh giá thấp, cả ngành đều bị đánh giá thấp. Bàn tay không nhìn thấy đó chính là cơ chế phê duyệt phát hành game đầy nghiêm ngặt của chính phủ. Cộng thêm phần lớn báo chí trong nước vẫn còn duy trì thái độ phản đối với game online, những bài báo nói về ảnh hưởng tiêu cực của game online có thể nhìn thấy khắp nơi, chỉ cần có một biến động nhỏ bọn họ liền trắng trợn thổi phồng, rất khó nói môi trường dư luận như vậy thì có ảnh hưởng đến quyết định của bên trên với việc quản lý game online hay không. Nhưng phía đầu tư ít nhiều đã có bản khoản, vô luận là đầu tư vào công ty game online chưa xuất hiện trên thị trường, hay mua cổ phiếu của một công ty đã có mặt, thì đều có khả năng chỉ vì một tờ giấy cấp phép mà chuyện sống chết được định đoạt trong một đêm. Phiêu lưu là ở chỗ không chắc chắn này, trong điều kiện chính sách mạo hiểm làm sao có thể lựa chọn mục tiêu đầu tư có giá trị tiềm ẩn và tăng trưởng...”

(P/E = Price/Earning Ratio: giá cổ phiếu trên thị trường/thu nhập bình quân trên một cổ phiếu)

Lưu Hoán Tinh đứng sau màn vẫn duy trì một tốc độ nói bằng với Phó Lỗi, nhiệm vụ phiên dịch trực tiếp lần này đối với cô mà nói có hơi gấp gáp, nhưng đã giúp cô chân chính nhìn thấy chuyên gia phân tích ưu tú nhất trong giới và quan điểm sắc bén của cậu. Diễn thuyết xong, cả hội trường đồng loạt vang lên tiếng vỗ tay, người chủ trì nhìn thấy không khí sôi nổi như vậy liền tăng thêm phần hồi đáp.

Nhìn Phó Lỗi đang bình tĩnh đứng trên bục trả lời câu hỏi của một vài đại diện của tổ chức đầu tư nổi tiếng, Lưu Hoán Tinh đột nhiên cảm thấy đây không chỉ đơn giản là một người đàn ông anh tuấn tình cờ gặp mặt, đèn pha chiếu vào người cậu tựa như là ánh sáng vốn có của cậu ấy. Cô nhìn đến gần như thất thần, hoàn toàn không nhận ra bên cạnh có thêm một người, hơn nữa cũng dùng ánh mắt chuyên tâm đầy tán thưởng như cô để nhìn người trên bục.

“A... Là Đàm tiên sinh.”

“Sandy, xin chào! Màn phiên dịch trực tiếp vừa rồi của cô rất tuyệt. Đây là danh thiếp của tôi, hy vọng cô sẽ cân nhắc đến công ty tôi làm việc. Nếu có thể thì không biết mời cô ăn tối được không?”

Ai nói họa vô đơn chí, phúc bất song hàng? Lưu Hoán Tinh thầm nghĩ phải nhanh chóng đi mua vé số thôi. Vận khí hôm nay quả thực là tốt đến quỷ dị, cùng lúc nhận được lời mời của CEO công ty và chuyên gia

phân tích nổi tiếng trong giới: một người thì đầy triển vọng trẻ trung đẹp trai bức người, một người thì vững chắc trưởng thành phong độ ngời ngời. Rốt cuộc nhận lời ai đây?

“Đàm Ngạn, bồ của tôi anh cũng dám giành! Đ** m* không phải anh chỉ yêu đàn ông sao?”

Từ thanh âm rít gào của Phó Lỗi, có thể thấy cơn giận không nhỏ, Đàm Ngạn đưa di động ra xa, cách lỗ tai chừng 10 cm.

“Tôi đang ở công ty tăng ca, cậu có ý kiến gì?”

“Tăng ca? Anh không đi ăn cơm với Lưu Hoán Tinh?”

“Tôi với Lưu tiểu thư chỉ ăn một bữa cơm đơn giản ở khách sạn tổ chức diễn đàn, chưa đến 8 giờ đã đưa cô ấy về nhà.”

“Anh!!”

“Theo tôi được biết, Lưu tiểu thư và cậu chẳng qua là gặp mặt lần đầu hôm nay. Nói cô ấy là bồ của cậu, không khỏi quá khoa trương? Lại nói, tôi không hề ép cổ, chỉ là hỏi cô ta có hứng thú đến Tín Đồ Trò Chơi làm việc không thôi.”

“Đê tiện! Tiểu nhân!”

“So với một tên cầm thú nhả nhận chỉ muốn cùng cô ấy lên giường, tôi cảm thấy điều kiện mình đưa ra rõ ràng có lợi cho cô ta hơn. Lưu tiểu thư là một người thông minh, lựa chọn ai không phải vừa nhìn đã rõ sao?”

Vừa nghĩ tới bộ dáng hỗn hển ở đầu dây bên kia của Phó Lỗi, Đàm Ngạn cơ hồ nhin không được muốn khóa ngay cửa phòng làm việc để thư giải dục vọng của mình. Muốn trông coi chuyên gia phân tích không phẩm hạnh này thật không dễ dàng, vừa sơ sẩy là con mồi đã muốn ra ngoài ăn vụng.

Ân oán cá nhân là ân oán cá nhân, lúc Phó Lỗi dốc lòng viết báo cáo phân tích, tuyệt đối sẽ không cho phép trộn lẫn bất cứ sắc thái tình cảm nào. Chính vì còn quá non trẻ, trong ngành game online sôi động này có không ít công ty hành sự khiến người ta khinh thường, không ai quy định không được làm vậy, cho nên bọn họ mới lớn mật khiêu khích các quy tắc làm việc vốn còn chưa hoàn thiện, cướp đoạt quyền lên tiếng của thị trường chủ đạo. Nếu dùng tâm tình phần hận đi viết báo cáo đầu tư, chỉ sợ đã sớm bị Mặc Viễn đánh về nguyên hình. Từng có người dạy cậu thương trường là nơi vô tình nhất; chỉ nói quy tắc, không nói cảm tình. Một chuyên gia phân tích xuất sắc, ra bất cứ phán đoán nào cũng không thể có quá nhiều ý kiến chủ quan.

Cho nên dù có hận đến nghiến răng nghiến lợi, Phó Lỗi vẫn phải khách quan viết đúng sự thật về Tín Đồ Trò Chơi. Tháng bảy vốn không có việc gì, đột nhiên lại có một khách hàng yêu cầu cậu viết một bản dự đoán về game mới của Tín Đồ Trò Chơi và ảnh hưởng của nó đến giá cổ phiếu sáu tháng cuối năm. Viết đến phần xu hướng quyết sách của tầng quản lý, Phó Lỗi đúng là hận không thể tìm một tấm ảnh Đàm Ngạn ghim trên tường, vừa chửi vừa viết. Đàm Ngạn nhậm chức nửa năm, tuy không thể giải quyết triệt để căn nguyên của Tín Đồ, nhưng việc anh ta tận tụy chăm chỉ đã rõ như ban ngày, dùng hết mọi biện pháp đem công ty bên bờ vực lỗ lãi một lần nữa kéo trở về quỹ đạo lợi nhuận, hơn nữa hình như còn có kế hoạch cải cách lớn hơn. Điều này đối với giá cổ phiếu công ty rất có lợi, Phó Lỗi đều phải viết hết theo đúng thực tế vào trong báo cáo giao cho khách hàng.

Báo cáo viết xong, Mặc Viễn nói khách rất hài lòng. Nhưng Phó Lỗi lại vô cùng bức bối, sau đó tuy cậu có hẹn Lưu Hoán Tinh vài lần, nhưng không biết là thật sự ngây thơ hay giả vờ ngây thơ mà vị Lưu tiểu thư tối dạ kia không hề nghe ra lời mời ái muội của cậu. Phó Lỗi không có kiên nhẫn, đối phương chức vị quá thấp lại không có giá trị lợi dụng, liền dứt khoát buông luôn.

Thật sự không nuốt được cơn giận này, Phó Lỗi nhin không được gọi điện cho Dung Tịnh, muốn nghe chút tin tức tiêu cực trong công ty của Đàm Ngạn, thế nào đi nữa cũng phải tìm ra cơ hội chế nhạo hấn một lần. Dung Tịnh rất thoải mái, không thể làm bồ bịch thì có thể làm bạn bè, buôn chuyện bất quá này đồn nhảm này, rất là vui vẻ.

“Ai yêu, cậu không biết à, anh ta và chủ tịch cãi nhau trong phòng làm việc, cãi đến mức cả tầng lầu bên tôi cũng nghe thấy luôn.”

“Kịch liệt như vậy à? Cãi chuyện gì?”

“Không ngại nói cho cậu biết, ngày mai bộ phận PR bên tôi sẽ thông báo trước giới truyền thông. Công ty quyết định đình chỉ vận hành hai trò chơi đưa ra năm ngoái, là do Đàm Ngạn áp lực chủ tịch, thuyết phục hội đồng quản trị thông qua nghị quyết. Cậu đây, đừng có đi khắp nơi nói là tôi nói cậu biết đó nha.”

Tin tức sốt dẻo như vậy à, tuyệt diệu!

tạm thời treo cái Ki thiên duyên, văn chị Live khó nuốt quá T___T

11. Chương 11

CHƯƠNG 10

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Đặt điện thoại xuống, Phó Lỗi ngồi trên sofa nửa ngày. Đàm Ngạn thật sự ra tay rồi, đây là quyết sách trọng đại không thể so với bình thường nha! Tín Đồ năm ngoái cho ra ba game mới, đều là sản phẩm nước ngoài tiếng tăm không tồi, nhưng trò chơi mới đã đẩy cao chi phí mở rộng thị trường và khoản tiền trả sau cho hợp đồng làm đại lý, ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi nhuận công ty. Lại thêm định vị thị trường sai lầm, bản bạc không thành với bên phát triển trò chơi khiến cho việc đổi mới nội dung game bị trì trệ, tiền bỏ ra nhiều nhưng kết quả chẳng được bao. Trò chơi được duy trì thì chỉ có vụn vặt một hai vạn người online, nhưng các tổ vận hành của công ty thì phải vất vả làm việc.

Một mặt đã thanh toán hết hợp đồng cho bên phát triển game, nhưng mặt khác trò chơi được đưa vào hoạt động lại không mang đến kết quả như mong đợi; bỏ thì thương, vương thì tội. Cục diện tiến thoái lưỡng nan, muốn ra một quyết định cắt thịt đúng là không dễ. Có lẽ ngoại trừ quản lý cấp cao của Tín Đồ thì Phó Lỗi là người duy nhất hiểu được tâm trạng trắng sứt chặt tay này. Không khó tưởng tượng áp lực khi đối mặt với hội đồng quản trị của Đàm Ngạn, muốn thuyết phục một người từng cố chấp ký rất nhiều kiệt tác game online như chủ tịch vứt bỏ mấy trò chơi không ra tiền này, cãi nhau đã tính là gì? Làm không tốt có khi thành PK người thật. Nhất là giữa quản lý chuyên môn và người sáng lập công ty, rất dễ nảy sinh chuyện ý kiến không hợp thì liền trở mặt không nhận nhau, thông thường trong tình huống đó thì người bị rủi ro đều là quản lý chuyên môn, bởi vì người sáng lập công ty đã lui về hậu trường thường nắm giữ đa số phiếu của hội đồng quản trị, muốn cách chức một CEO không phải việc gì khó.

Nếu muốn xem Đàm Ngạn diễn kịch, không nắm lấy cơ hội này thì còn đợi đến lúc nào?

Trong bãi giữ xe hôn ám, Đàm Ngạn từ xa đã nhìn thấy bên cạnh chỗ ngồi có một điểm đỏ lúc ẩn lúc hiện. Đến khi anh lên xe, mùi thuốc lá phả vào mặt.

“Cậu là người đầu tiên hút thuốc trong xe tôi.”

“Đừng có nói như thể tôi là người đàn ông đầu tiên của anh vậy, quá là giả tạo.”

“Cậu cũng sắp bị tôi thượng rồi. Phó Lỗi, cậu muốn gì?”

“Tôi còn tưởng là sẽ nhìn thấy anh thu dọn đồ đạc bị đuổi ra khỏi Tín Đồ Trò Chơi, mang đáng về chó nhà có tang chứ.”

Chuyên gia phân tích ăn nói vô lễ hút sâu một hơi, khoan thai phun ra vòng khói màu trắng.

“Ừ, xém nữa.”

“Ê, anh không tức giận à?”

Phó Lỗi vốn còn cho rằng Đàm Ngạn sẽ tức giận đến mức bóp cổ cậu uy hiếp không được nói linh tinh nữa. Quay đầu lại, nam nhân tựa lưng vào ghế ngồi, sắc mặt uể oải, có lẽ đã hơi mệt.

“Cậu có lẽ sẽ tức hơn tôi đó, Lưu Hoán Tinh đến công ty tôi làm rồi, nhận chức ở bộ phận IR. Cậu đừng hòng có ý đồ xấu xa với người ta nữa.”

“Đồ thần kinh, thứ đàn bà tôm tép này tôi đã quên từ lâu rồi.”

Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, Phó Lỗi đột nhiên cười ra tiếng.

“Ha~ lạ thật, vì lẽ gì mà hai chúng ta đều muốn thấy đối phương nổi giận nhỉ?”

“Vì không muốn thua chẳng. Ai nổi giận có nghĩa người đó thua, không nổi giận coi như thắng. Nhưng nói thật, sáng nay khi thương lượng việc đình chỉ vận hành với hội đồng quản trị, tôi cũng nghĩ có thể sẽ thua, bọn họ không hiểu...”

“Không cần nói, tôi hiểu.”

Lại là một khoảng im lặng, Phó Lỗi cảm thấy không khí êm dịu đến mức có phần quỷ dị, cậu và Đàm Ngạn từ lúc nào ăn ý như vậy? Nghĩ nghĩ không có gì để nói, tìm đề tài:

“Còn không phải do anh được nghe mấy lời vàng ngọc của chuyên gia phân tích như tôi nên mới hạ được quyết tâm... Ừ...”

Nếu như là một người bạn tri âm tri kỷ, nói một câu “Tôi hiểu” có lẽ sẽ khiến Đàm Ngạn cảm động vô vàn. Cổ tình lại là cái tên tiểu lưu manh hỗn xược vô lễ này, gã hiểu, không cần nói gì, gã đã hiểu. Kỳ quái thay *** nháy mắt tăng vọt, Đàm Ngạn ôm lấy đầu cậu, hôn đến vừa nôn nóng vừa hung bạo. Trong xe không mở đèn, mũi chạm mũi, răng chạm răng, chỉ cần lần theo mùi thuốc lá, Đàm Ngạn đã nhanh chóng chiếm được miệng lưỡi Phó Lỗi, bóp lấy cằm buộc cậu phải tiếp nhận màn hôn lưỡi thành linh này. Hàng ghế trước nhét hai người đàn ông kiểu nào cũng không thể rộng rãi, Phó Lỗi kịch liệt phản kháng cùng Đàm Ngạn tấn công không buông khiến cho hai người nhanh chóng thở hồng hộc, lúc buông tay thì trong bãi giữ xe yên tĩnh chỉ còn tiếng thở dốc của nhau, cộng thêm tiếng tim đập có tần số vượt quá một trăm.

Không giống hai nụ hôn vội vã trước đây, đây là lần đầu tiên Phó Lỗi lĩnh giáo được Đàm Ngạn là một cao thủ hôn môi phi thường lợi hại. Tuy rằng lý trí bảo cậu phải ngăn chặn tiếp xúc giữa người cùng giới, nhưng cảm giác từ thân thể lại vô cùng dễ chịu. Có lẽ đã quên mất đối phương là đàn ông, Phó Lỗi không hề để ý màn rung xe lần đầu này. Bây giờ mà đạp cửa xe bỏ đi sẽ bị cho là sợ hãi chạy trốn rồi? Đàm Ngạn có gì phải sợ? Chẳng qua là một gã đàn ông đồng tính có suy nghĩ không yên phận với mình thôi. Thay vì trốn hẩn, không bằng lợi dụng hẩn. Nhưng từ việc hẩn xử lí Dung Tịnh, Phó Lỗi đã biết người đàn ông này không dễ đối phó, muốn lợi dụng hẩn nói dễ hơn làm. Trong đầu cậu nhanh chóng hiện lên vài ý tưởng, nhưng không cái nào giải quyết được tình trạng xấu hổ trước mắt.

Trước mắt bỗng nhiên sáng lên, Đàm Ngạn mở đèn xe, tia sáng nường theo giọng nói như ma chú của anh mà tản ra.

“So với tức giận, kỳ thật tôi thích bộ dáng thất thần sau khi bị tôi hôn của cậu hơn.”

“Fuck ông nội người! Ông đây... Ái!”

Phó Lỗi vùng quỳ đánh vào mũi Đàm Ngạn, không ngờ cánh tay bị thương hồi trước đụng vào vô lăng, đau đến mức nhe răng há miệng hừ hừ.

“Lần trước đã hỏi cậu, vết thương tốt hơn chưa. Còn cậ mạnh nữa?”

Đi ra từ phòng khám tư nhân gần đó, một người có thêm miếng thuốc dán trên tay, một người có thêm mảnh băng gạc trên mũi.

“Nói thật, Phó Lỗi, lực tay của cậu không nhỏ. Nhưng đánh tennis vẫn còn kém một tí.”

“Phi! Vậy người đi mà tìm em trai dễ thương của mình, gọi là gì nhỉ... Gia Kiệt, mắc ói! Ê... Họ Đàm kia, người cười cái gì?”

“Dáng vẻ ghen tị của cậu cũng rất đáng yêu. Nếu không thì tôi gọi cậu là Tiểu Lỗi?”

“Shit!”

“Cậu ở bãi giữ xe đợi tôi tan ca nhất định còn chưa ăn cơm chiều. Đi, chúng ta đi ăn cơm.”

Có lẽ là thời gian đã quá muộn, chỗ ngồi cạnh sông của “Tiểu Giang Nam” bình thường rất khó đặt trước vậy mà đều còn trống. Hai người gọi bốn món lạnh bốn món nóng, lúc bắt đầu ăn đã có thể nhìn thấy cảnh đêm sáng trưng đèn điện bên sông. Phó Lỗi trước nay rất thích nhà hàng Tứ Xuyên có hương vị được làm nhạt bớt này, hơn nữa bụng thật sự rất đói, nên cũng mặc kệ tên ngồi đối diện có ý đồ gì, ăn ngấu ăn nghiến, ăn đến sảng khoái.

Khi cúi đầu dùng bữa, cũng nghĩ tới một hồi mình sẽ trả tiền, đừng để bản thân bị Đàm Ngạn coi như phụ nữ: cãi nhau, không đúng, là đánh nhau xong thì mời mình ăn cơm làm hòa. Ngẩng đầu nhìn lên, bởi bàn đã đem thẻ tín dụng của Đàm Ngạn trả lại, nam nhân tiêu sái ký tên lên tờ giấy, sau đó tiếp tục cười híp mắt, không đúng, là đang nhìn cậu đắm đuối.

“Đắc ý cái gì? Cho người kiến thức thẻ tín dụng của ông đây!”

Hai tấm thẻ đồng thời bị vứt lên bàn, lần này đến phiên Phó Lỗi trợn tròn mắt. Đó là hai tấm thẻ cùng series do First National Bank chi nhánh Omaha phát hành (đây là ngân hàng tư nhân lớn nhất ở Mỹ), chủ đề chính là game online Phó Lỗi thường chơi, trên thẻ tín dụng có in hình nhân vật game khác nhau, của cậu là nhân vật của Rudy, còn Đàm Ngạn là nhân vật của Alex.

“Thật sự? Là anh?”

“Xin lỗi. Tôi chơi chỉ là để hiểu sâu hơn trò chơi do Tín Đồ vận hành, sau lại thật sự bận quá, không thể hoàn thành trận đấu của trường đấu quý 1 với cậu. Nhưng tôi đã nhờ nhân viên công tác gửi bộ trang bị cậu muốn cho cậu rồi, có vừa lòng không?”

“Tôi nói mà, trang bị S3 sao có thể từ trên trời rơi xuống chứ? Hóa ra là tôi gặp được ông chủ của công ty game.”

“Cậu... nổi giận?”

“Giành giải nhất còn không vì trang bị, giống nhau cả thôi. Tôi nổi giận làm chi?”

“Cậu hẳn là không cảm thấy tổn thương chứ?”

“Buồn cười. Đàm Ngạn, cho dù anh có là sếp thì tôi vẫn có tư cách dạy đời anh như cũ: anh — không xứng chơi game.”

“Chẳng lẽ cậu chưa từng vì nhu cầu công việc mà đi chơi game? Bao nhiêu báo cáo phân tích của cậu là từ đâu viết ra?”

“Anh căn bản không hiểu tinh thần của trò chơi: là đơn thuần tìm kiếm vui vẻ, vứt bỏ tất cả tính chất vị lợi. Những gã không hiểu ý nghĩa trò chơi như anh, chỉ dựa vào một thân trang bị mà hống hách, lại còn không biết xấu hổ nói mình hiểu rõ? Tôi !”

Dừng ngón giữa với Đàm Ngạn xong, Phó Lỗi một mình về nhà. Cậu cũng không phải thật sự tức giận, phải biết các CEO của công ty game online hiện giờ, có mấy người là chân chính chơi game yêu game chứ? Chịu chơi thử đã coi như không tệ rồi. Một đám quản lý chuyên nghiệp, nhưng ngay cả tiêu chuẩn nghề nghiệp cơ bản nhất cũng không đạt được, rõ ràng không hiểu game, nhưng lại đứng một bên bốc phét, loại người này Phó Lỗi đã thấy rất nhiều, tuyệt đại đa số không trụ được bao lâu thì đã biến mất vì thất bại. So với những người đó Đàm Ngạn tốt hơn nhiều lắm rồi. Có lẽ là cậu đã yêu cầu quá cao, có lẽ là cậu căn bản không nên trông chờ mấy ông sếp của công ty game online có một ngày thực sự hiểu game.

Kỳ thật những lời vừa rồi hơn phân nửa là do tức giận. Lúc Alex&Rudy hợp tác 2V2, vui vẻ có được từ game là thực sự tồn tại, chỉ là những người khác không nhìn thấy không sờ được. Một thân cực phẩm trang bị của Alex đích xác đã giúp bọn họ không ít việc khi chiến đấu, càng về sau, hai người phối hợp càng ăn

ý, bổ trợ giữa nghề nghiệp và kỹ năng càng ngày càng rõ ràng, ưu thế không còn chỉ giới hạn trong thuộc tính siêu cường của bộ trang bị. Vòng cuối cùng của cuộc thi quý, nếu đánh tới cùng, hoàn toàn có hi vọng bằng thực lực chen vào năm tên đầu trên bảng xếp hạng chính thức.

Thứ luyện tiếu, thứ không cam lòng là Alex trong game. Sau khi Phó Lỗi về nhà, lên trò chơi, ở trong kênh tán gẫu quát lớn “Các anh em, theo ta đi khai hoang server mới!” Thế là cứ vậy xóa mất tài khoản Rudy ở server kia một cách tự nhiên, đến server mới bắt đầu luyện từ cấp thấp, như cũ tìm kiếm vui vẻ. Không có gì ghê gớm, không có gì bỏ không được, không phải chỉ là chơi thôi sao?

Ngày hôm sau Tín Đồ chính thức tuyên bố đình chỉ hoạt động hai trò chơi, không ngoài dự đoán dấy lên bàn tán xôn xao trong giới. Mấy phóng viên báo tài chính kinh tế có quen biết với Phó Lỗi đều gọi điện cho cậu xin lãnh giáo một vài quan điểm của “người có uy tín trong giới”.

“Động tác này của Tín Đồ Trò Chơi có thể coi như bọn họ đã ra phát súng đầu tiên trong kế hoạch chiến lược của mình, tuy phải trả cái giá không nhỏ, nhưng tôi cho rằng hành động “cắt thịt” này sẽ có ảnh hưởng tích cực với việc cải thiện báo cáo tài vụ quý tiếp theo.”

Buổi tối thị trường chứng khoán Hoa Kỳ bắt đầu phiên giao dịch, phải giải đáp thắc mắc và xu hướng giá cổ phiếu của lần biến động này với khách đầu tư là việc không thể thiếu, khiến cho Phó Lỗi mệt rã rời. Đang muốn tìm người đi uống rượu giữa đêm, di động liên vang lên nhạc báo bạn thân Tô Dục Tu gọi đến.

“Cái gì? Kêu tôi tới làm bóng đèn. Sui, cậu không có tình nghĩa bạn bè gì cả! Này này này...”

Hơn 2 giờ sáng vẫn còn hoạt động, là một quán bar kiêm bi-da theo kiểu Mỹ. Khách khứa chỉ còn tốp năm tốp ba, Phó Lỗi vốn cho là sẽ cùng bạn cũ uống rượu tán dóc, lại ngoài ý muốn nhìn thấy người thứ ba ở đây — thân là giám đốc của một công ty game online, Lâm Thịnh cũng không phải gương mặt xa lạ.

“Rudy, xin chào.”

“Lâm Thịnh, hai ta có quen biết à?”

“Người...”

“Người cái gì mà người? Loại người như người, chính là một ví dụ điển hình cho câu “cưỡi vợ vào nhà, vứt bỏ bà mối”. Nếu không phải khi đó ta nhiệt tình giới thiệu công ty người với Sui, hẳn sẽ đầu tư cho người sao? Người sau đó có thể thành công bước vào thị trường à? Các người bây giờ có thể thành một đôi hử? Người giờ thì tốt rồi, Sui toàn tâm toàn ý giúp người bày mưu tính kế, vốn đã là một người bận rộn, giờ càng không có thời gian đánh bài với ta. Sui, cậu cũng nói vài lời đi! Có lẽ nào cậu bây giờ là gà theo...”

“Cậu lại khua môi múa mép rồi.”

Lâm Thịnh che trước mặt Tô Dục Tu, mặt mày tươi cười đón tiếp lời nói của Phó Lỗi.

“Dạ dạ dạ, Phó đại chuyên gia, ngài là ân nhân của tôi.”

“Làm gì? Hôm nay là bàn việc tư hay việc công? Việc tư tôi không tiếp, tôi không có sở thích đứng đây làm bóng đèn; việc công, từ giờ bắt đầu tính giờ, tôi đã ghi rõ phí tư vấn là 500 đô một giờ.”

Hóa ra Lâm Thịnh và Tô Dục Tu hơn nửa đêm sốt ruột tìm Phó Lỗi quả thật là có đại sự cần thương lượng. Theo Lâm Thịnh tiết lộ, BA Entertainment nắm giữ 20% cổ phần của Tín Đồ Trò Chơi, vừa mới hoàn thành một game bóng rổ Internet, đang tìm một đại lý vận hành trong nước, hơn nữa đã đàm phán sơ bộ vài ý tưởng hợp tác với công ty của Lâm Thịnh. Nhưng thực tế Lâm Thịnh trước giờ vẫn tập trung vào việc vận hành game online do tự mình phát triển, không hề có kinh nghiệm làm đại lý game cho nên đối với việc lần này cả hai người Lâm Tô đều cảm thấy kỳ quái.

“Tôi không rõ, nếu BA đã coi Tín Đồ như đối tác đầu tư chiến lược thì sao còn muốn đem trò chơi của mình ký kết với công ty khác? Chẳng lẽ BA bây giờ rất bất mãn với Tín Đồ?”

“Hơn nữa bọn họ còn hỏi rất nhiều chuyện liên quan đến chính phủ.”

“Đằng sau mấy người còn có người khác nữa. Tôi biết, đầu năm nay Lôi phó cục trưởng mới được điều từ chi nhánh lên tổng vụ In ấn và xuất bản ở trung ương là bạn cũ của Lâm Thịnh đúng không?”

“Phó Lỗi, rốt cuộc là làm sao?”

“Hợp đồng tìm tới cửa, chỉ cần có thể kiếm tiền, mấy người còn lo lắng cái gì?”

“Ách, cậu hẳn là cũng biết. Năm ngoái khi BA ký kết game bóng đá với Tín Đồ thì rất là khoa trương, nhưng đến giờ vẫn chưa được cục In ấn và xuất bản thông qua. Lần này lại là một game bóng rổ, tôi sợ... có lừa đảo.”

“Lâm Thịnh, anh thật sự thay đổi rất nhiều. Cậu trai mười phần bốc đồng khiến Sui thích đến chết mê chết mệt năm đó giờ đã trở thành một người trưởng thành lão luyện. Ha ha...”

“Ê, bàn chính sự đi!”

“Sui, cứ vậy giúp hẳn sao! Ai, quên đi. Lâm Thịnh, trò bóng đá kia không được duyệt là thật, nhưng anh hẳn cũng đã tìm hiểu vì sao không được duyệt rồi chứ hả.”

“Đúng vậy, tôi chính là không hiểu điểm này, rõ ràng là một trò chơi rất xanh rất lành mạnh rất hòa bình, tại sao chứ?”

“Bạo lực, *** và chính trị, hai người thấy cái nào dễ bị sờ gáy nhất?”

“Bạo lực?”

“Tình dục?”

“Sai tất, là chính trị. Trong game bóng đá không chỉ có chế độ đối kháng câu lạc bộ mà còn có tranh tài giữa các quốc gia, trong đó... có “đội Đài Loan”. Đụng tới vấn đề chính trị, đám người BA theo đảng Dân Chủ đó không có khả năng thỏa hiệp với nước họ mà cải biên trò chơi. Một trò như vậy cho dù Tín Đồ có quan hệ với chính phủ đến đâu thì cũng không có khả năng được duyệt. Tôi đoán Tín Đồ không dám công bố tình hình thực tế với BA, cái BA nhìn thấy chỉ là ngày test game không ngừng bị dời, vô cùng bất mãn, vì thế liền chuẩn bị tìm đại lý khác cho trò chơi mới. Bọn họ hoàn toàn không biết trò bóng rổ này chỉ có chế độ đối kháng câu lạc bộ, căn bản là không có chuyện chính trị lôi thôi gì cả.”

Game trước mắt thì không được duyệt, game mới lại có khả năng thua lỗ. Tình thế đã nghiêm trọng đến mức nếu không ra tay can thiệp thì sẽ nguy hại đến tồn vong của Tín Đồ. Phó Lỗi cả đêm gửi mail cho Đàm Ngạn, nói rõ đêm nay mình gặp mặt hai người Lâm Tô nói chuyện đã lấy được tin tức quan trọng. Cậu tự nói với mình, làm vậy hoàn toàn là vì bảo toàn thanh danh chuyên gia phân tích của mình, trong bản báo cáo dự đoán giá cổ phiếu và game mới sáu tháng cuối năm của Tín Đồ cậu vừa giao cho khách hàng có không ít đánh giá tích cực, hơn nữa còn cho rằng mức support cuối năm của cổ phiếu sẽ cao hơn giá 21 đô hiện giờ 30%.

(mức hỗ trợ: support level, khi cổ phiếu rớt giá, rớt đến mức này thì hầu hết sẽ nảy lên lại, còn nếu rớt thấp hơn mức này thì nó sẽ rớt tiếp cho đến khi tìm được mức hỗ trợ mới)

Tín Đồ không thể thua, Đàm Ngạn không thể thua, chính cậu càng không thể thua.

12. Chương 12

CHƯƠNG 11

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Tháng tám, cả thành phố nóng đến bốc hơi.

Phó Lỗi ngồi ở hàng cuối cùng trong phòng học hơn 50 người, gần như không cảm giác được khí lạnh từ điều hòa giữa phòng. Mặc Cận trên bục giảng lại có thể mặc áo sơ mi quần tây nghiêm túc đứng giảng bài. Khóa đào tạo tiếng Anh này có hơn phân nửa học sinh là nữ: nói cho đúng là từ nữ sinh trung học đến OL (office lady: quý cô văn phòng) đều có. Nghe nói có không ít học sinh sau khi nhìn thấy Mặc Cận đều mãnh liệt yêu cầu được vào lớp hẳn dạy. Quý tây dương tóc vàng mắt xanh, con bà nó, luôn có thị trường. Phó Lỗi rất muốn tay trái cầm ảnh chụp Mặc Cận nửa thân trần bước ra khỏi phòng tắm, tay phải cầm ảnh chụp Mặc Cận một tuần không cạo râu đứng ở cửa phòng học rao bán, mười đồng một tấm, khẳng định bán đắt như tôm tươi; trên đầu lại treo tấm hình hai anh em Mặc Viễn Mặc Cận vô cùng thân thiết chụp chung, một trăm đồng một tấm, không sợ ế hàng.

Thật vất vả đợi đến tan học, chừng mười nữ sinh “nhiệt tình học tập” tức khắc xông lên bục giảng, bao quanh Mặc Cận hỏi này hỏi nọ, Phó Lỗi lấy di động ra nhắm ngay Mặc Cận quay một đoạn video, chắc chắn có thể lừa Mặc Viễn một cú. Dù sao thì trời nóng, ăn chút dấm chua, chua có thể giải nhiệt.

“Tôi nói cậu thật sự cứ định tiếp tục lẩn lộn như thế à?”

“Làm thầy giáo là một nghề đứng đắn, làm sao mà kêu lẩn lộn?”

“Ồ. Tôi là sợ anh cậu có ý kiến thôi, há há.”

“Anh ấy có thể có ý gì? Buổi sáng xuất môn sớm hơn em, tối về nhà trễ hơn em, mấy ngày liền không thấy bóng người.”

“Anh ta trốn cậu trốn đến vậy á? Đồ rùa đen rúc đầu Mặc Viễn!”

“Em muốn nhìn anh ấy thành gia, lập nghiệp, kết hôn, sinh con, chính là cả đời.”

“Ày, sao anh rảnh rỗi đến nghe em giảng bài thế? Anh không phải là Phó đại chuyên gia à?”

“Gần đây bị một công ty quấy phá, phiền! Đi đi đi, đêm nay anh mời cậu ăn.”

Mang Mặc Cận đi ăn cơm không khác gì mang một đứa bé. Đầu óc đơn giản tứ chi phát triển, được cho ăn thì rất dễ thỏa mãn, không âm ỉ; chỉ cần không đề cập tới anh nó thì đứa bé vô tâm vô phế này cười rộ lên còn hồn nhiên hơn trẻ em mẫu giáo. Không cần lo lắng điều gì, không cần phiền não điều gì, đơn giản ngu si, TMD đúng là tốt. Trái lại, cho dù vào thời khắc thoải mái này, Phó Lỗi vẫn không yên lòng, Đàm Ngạn, cái tên lính hàng không lơ tơ mơ về game online, rốt cuộc có dùng được không?

“Đàn ông ba mươi tuổi... đều là đồ khốn nạn!”

“Ừ, đúng... Đồ khốn nạn!”

“Bây đặt chơi kết hôn lệ làng, kết hôn chưa đến ba tháng đã chia giường ngủ, là sao hả?”

“Bây đặt tập chơi game, chơi chưa đến ba tháng đã AFK, là sao hả?”

(AFK: Away From Keyboard, không chơi game nữa.)

Phó Lỗi và Mặc Cận cụng ly cụng đến cuối cùng thu thập tàn cục vẫn là Mặc Viễn. Tách hai tên say quắc cần câu nhét vào phòng khách, phòng thê tử Tống Hiểu Khiết bên cạnh vẫn đóng chặt cửa đi Nhật Bản công tác nửa tháng. Mặc Viễn đang chuẩn bị đóng cửa, lại nghe được Phó Lỗi thì ào nói gì đó:

“Đàm Ngạn... Đồ mèo ba chân... Rốt cuộc có bản lĩnh chơi hay không? Người đừng đi, đồ khốn!” (mèo ba chân: chỉ người chỉ biết lơ tơ mơ một thứ gì đó)

Không biết là nói say hay nói mộng, Mặc Viễn cũng không để trong lòng.

Hôm sau nhận được mail của Đàm Ngạn, hỏi công ty bọn họ ngoại trừ cung cấp cổ vấn đầu tư và phân tích chuyên ngành thì có dịch vụ khác không. Mặc Viễn không rõ ý anh lắm, hỏi lại thì Đàm Ngạn mới nói là muốn mời Phó Lỗi đi Mỹ, làm cổ vấn đặc biệt của hội đồng quản trị cùng anh bàn chuyện làm ăn. Mặc Viễn cười nói hẳn làm ông chủ thật ra không ý kiến, có chia phần trăm là được rồi.

“Có điều không biết cậu đắc tội với nó thế nào, uống rượu còn không quên chửi vài câu.”

“Phó Lỗi chửi tôi?”

“Cậu đó, tự tìm nó nói chuyện đi. Tính nó có hơi méo mó chút, nhưng tóm lại vẫn nói lý được.”

Từ lúc Phó Lỗi gửi mail nhắc nhở cho anh, Đàm Ngạn một bên sắp xếp điều chỉnh hành trình, một bên nhẩm tính thời gian. Phỏng đoán sắp đến lúc Phó Lỗi mất kiên nhẫn rồi, anh mới tự mình tìm tới cửa. Vừa chừa đường thoát cho cậu vừa có thể kiểm tra cậu chung quy có mấy phần thành ý. Cá mắc câu, từ lúc bắt đầu đã là chuyện sớm hay muộn.

“Cố vấn đặc biệt của hội đồng quản trị? Đàm Ngạn, anh có muốn hại chết tôi cũng đừng dùng chiêu độc ác như vậy chứ?”

“Sao lại nói thế?”

“Là chuyên gia phân tích độc lập từ phía thứ ba, nếu cùng công ty được phân tích phát sinh bất kỳ quan hệ ích lợi nào, báo cáo tôi viết sẽ trở nên không đáng một xu. Thường thức đơn giản như vậy, anh đừng có giả ngu.”

“Được, nếu đã bị cậu nói toạc ra thì tôi cũng nói thẳng: tôi muốn mời cậu cùng đi California.”

“Lý do?”

“Tôi biết tuần sau ở Irvine có một hội nghị chơi game demo...”

“Tôi có thể...”

“Cậu đương nhiên có thể tự đi, nhưng trong đó có một trò chơi bí mật được mong đợi rất cao, chỉ có mười người khách may mắn được rút thăm tại chỗ bằng thẻ đăng kí mới có tư cách tham gia chơi thử. Cậu cũng không muốn ra về trong thất vọng chứ hả? Tôi có thể cam đoan cậu sẽ là một trong mười người may mắn đó.”

“Tôi cần phải làm gì?”

“Mỗi ngày khi tôi đàm phán xong, hy vọng có thể nhìn thấy cậu trong phòng khách sạn.”

“Nói chuyện phiếm với anh? Có Internet có điện thoại, chỉ cần anh không lên sao Hỏa thì đều dễ dàng; lên giường với anh? Giá của tôi rất cao, hơn nữa không thích nằm dưới.”

“Tốt hơn hết là chờ trở về từ Mỹ, đợi Tín Đồ công bố báo cáo tài chính quý 2, chúng ta hãy phân chia trên dưới tiếp.”

“Đàm Ngạn, tôi không hiểu sao anh cứ thích chơi trò gia đình “đắp chặn nói chuyện” này nhỉ. Muốn tìm đàn ông tình nguyện lên giường với anh không phải rất dễ dàng à?”

“Phó Lỗi, cậu cứ hiểu lầm tôi. Tôi sẽ ở phòng kế bên phòng cậu. Yêu cầu duy nhất là khi tôi có thắc mắc thì cậu có thể giải đáp.”

“Ba ngày ba vạn, thành giao.”

“Đôla, thành giao.”

Đàm Ngạn chân trước vừa bước đi, Phó Lỗi đã vội vàng bật người gọi điện cho Mặc Viễn.

“Em gấp muốn chết rồi!”

“Toilet á?”

“Cái gã bạn cũ Đàm Ngạn của anh kia! Em gửi tin tức quan trọng thế cho hắn mà hắn lại im hơi lặng tiếng cả tuần, hôm nay mới tới tìm em. Nếu trò bóng rổ lần này không ký được, giá cổ phiếu năm nay của Tín Đồ coi như xong. Thế nhưng báo cáo của em đã tăng giá cổ phiếu bọn họ như vậy, thật sự đập bể tấm biển vàng của em cũng không chừng.”

“Cho nên em đồng ý đi California với cậu ta?”

“Đưa phạt đưa đến Tây Thiên, sống hay chết thì phải xem trận này.”

Ngày đầu tiên của hội nghị chơi game demo, Đàm Ngạn thực hiện lời hứa của mình. Nguyên tưởng rằng Đàm Ngạn không có qua lại gì với giới game, ai ngờ được đến công ty trò chơi Phó Lỗi không hề quen, Đàm

Ngạn cũng biết cả giám đốc điều hành của người ta, nói là bạn bè thời học MBA. (bằng thạc sĩ) Đi cửa sau, chơi trò chơi, đúng là vui đến quên cả trời đất, còn thiếu điều quên ăn quên ngủ thôi. Buổi tối, Phó Lỗi dựa vào giường khách sạn, mồm nhai nhồm nhoàm hot dog rẻ tiền mua bên đường, hài lòng thỏa dạ chuẩn bị tắm rửa đi ngủ.

Mới vừa cởi quần áo chuẩn bị vào phòng tắm, tiếng gõ cửa đã tới.

“Người, không cần chảy nước miếng với cơ thể ông đây. Thứ phải làm thì làm đi, trò chơi không đàm phán được, người về nước chỉ có đường chết.”

“Cơ thể? Bây giờ còn không đáng giá bằng thịt của nhị sư huynh.” (này là từ câu nói đùa của người TQ “thịt của nhị sư huynh bây giờ còn đáng giá hơn thịt sư phụ”, do thịt heo tăng giá nên thịt Trư Bát Giới còn đáng giá hơn thịt Đường Tăng = =)

“Nhị sư huynh cái gì?”

Đàm Ngạn dựa vào cạnh cửa nhìn Phó Lỗi, nửa người trên trống trơn, thất lưng mảnh mai phồng chùng một tay là ôm tròn. Dáng thế này mà còn dám khoe thì chỉ có Phó Lỗi mới không đỏ mặt.

“Nói chuyện nghiêm túc với cậu. Ngày mai có phải tôi nên trực tiếp ngã bài với BA không? Nói là game bóng đá bị bỏ vì lý do chính trị, chúng ta đổi game bóng rổ.”

“Bằng không còn có thể làm gì?”

“Tôi là lo... chủ tịch của Tín Đồ, khi ký trò bóng đá ông ta từng bốc phét rằng bản thân rất mê bóng đá, lúc thanh niên còn từng đá cho đội quốc gia, cam đoan nhất định sẽ phát triển trò chơi ngon lành. Bây giờ lại đổi ý, BA khẳng định sẽ mất hứng.”

“Đội quốc gia? Ha ha ha, nói ai là người của đội bóng quốc gia thì đó là chữ người ta, anh có hiểu hay không? (chữ người ta đá dở) Anh dù gì cũng là người xuất thân từ BA, có gì phải sợ? Nói thẳng không phải lo. Hiện tại NBA đã mở chi nhánh ở Trung Quốc, ai còn dám xem nhẹ giá trị thị trường của bóng rổ thì đúng là bị cửa kẹp đầu. Tín Đồ phải trông cậy trò bóng rổ này cứu mạng, đó là sự thật! BA nếu không muốn tro mắt nhìn công ty mình đã đầu tư 20% cổ phần phá sản thì sẽ không lý nào ký trò này cho người khác.”

Nói thì nói đến đúng lý hợp tình, nhưng vào ngày thứ hai của hội nghị game demo, Phó Lỗi hiển nhiên không còn nhiệt tình của ngày đầu tiên. Nếu thật sự là một vụ làm ăn chỉ cần tùy tiện nói vài câu là xong thì đã không cần đặc biệt chạy đến trụ sở chính của BA làm gì. Phó Lỗi có một nửa dòng máu Mỹ, lại lớn lên ở Mỹ, cậu biết chỗ khó khăn nhất của cuộc đàm phán này là tận lực tránh làm người của BA nổi giận trong khi giải thích nguyên nhân trò bóng đá gặp trở ngại trong nước. Đàm Ngạn là một người Trung Quốc, yêu nước hay ghét nước cậu không rõ, nhưng bản chuyện làm ăn nếu không nói theo thực tế thì chỉ có bại thảm. Nếu game bóng đá đã đánh mất sức hấp dẫn trong nước, vậy cứ dứt khoát đổ cho vấn đề chính trị đi; về phần vì sao phải lấy game bóng rổ, cứ ra sức quan trọng hóa bằng Điều Dịch là được. (Điều Minh và Dịch Kiến Liên, đều là cầu thủ bóng rổ chơi cho NBA) Làm ăn ở Trung Quốc chưa bao giờ lo không có thị trường.

Giữa trưa trả lời mail Đàm Ngạn gửi tới có liên quan đến mấy vấn đề của hợp đồng, buổi chiều càng không có tinh thần chơi game. Sớm trở lại khách sạn, nhưng vẫn đợi không thấy người phòng bên trở về. Đến hơn chín giờ tối, Phó Lỗi chủ động gửi mail đi, đáp lại là đàm phán còn đang tiến hành. Cậu nhìn chán chê mấy cô em ngực bự trên kênh người lớn đêm khuya, không biết ngủ quên trên sofa từ lúc nào.

“Này, Phó Lỗi, tỉnh tỉnh.”

“Hơ... Cái gì?”

“Ký, trò chơi ký thành.”

“Hả?!!”

Nghe được hai chữ trò chơi, Phó Lỗi mới giật mình tỉnh dậy. Gương mặt phóng đại của Đàm Ngạn gần ngay trước mắt, mạnh mẽ ngẩng đầu vừa vặn vụng cụng ngay mũi đối phương, CEO vừa xong chuyện làm ăn nhất thời máu me rùng rùng.

“Xin lỗi, xin lỗi!”

“Không sao, dù gì cũng không phải lần đầu tiên.”

“Tôi... không cố ý.”

“Cứ coi như tôi thấy cậu thì chảy máu mũi đi.”

“Mẹ nó, biết ngay anh không đứng đắn mà!”

Người đàn ông cười đùa cợt nhả nhưng vẫn không giấu được vẻ mệt mỏi vô chừng. Phó Lỗi luống cuống tay chân giúp anh cầm máu, đoạn ngồi xuống nghe anh kể lại quá trình đàm phán. Đầu chỉ là hai chữ gian khổ, cho dù đối tượng đàm phán đều là người quen cũ khi Đàm Ngạn làm ở trụ sở BA, nhưng không hề chiếm được chút tiện nghi nào. Ba vòng đàm phán luân phiên, từ tổ sáng chế trò chơi đến bộ phận phân phối hải ngoại, rồi đến hội đồng quản trị, đối phương mấy chục người, còn Đàm Ngạn chỉ có một mình anh dũng chiến đấu. Tiếng Anh của anh vững vàng nên không cần phiên dịch.

“Sáng mai đi ký hiệp ước bất bình đẳng.”

“Bất bình đẳng?”

“Kỳ hạn hợp đồng chỉ có một năm, nếu sau một năm trò này không thể chiếm được 30% doanh thu của Tín Đồ, vậy không cần kéo tiếp. Quả thực là nhiệm vụ bất khả thi.”

“Anh không có lòng tin?”

“Tôi không kịp lo nhiều như vậy, chiều mai chúng ta về nước. Ngày một là hội nghị báo cáo tài chính quý 2, phỏng chừng ngay cả cơn mệt mỏi lịch múi giờ chưa đến, tôi đã cứ thế ra trận rồi.”

“Đàm Ngạn, anh còn nhớ câu anh hỏi tôi trước khi công bố báo cáo tài chính quý 1 không?”

“Câu nào?”

“Anh không phải kẻ thất bại, ít nhất là chưa phải.”

Trong đôi mắt màu nâu nhạt kia, lần đầu tiên Đàm Ngạn nhìn thấy thứ gọi là “nghiêm túc”. Anh muốn lập tức đè Phó Lỗi dưới thân... nhưng gần 15 giờ đàm phán cộng thêm cái mũi bị thương, bây giờ thể lực của anh dường như không cho phép anh vận động thân thể kịch liệt. đành phải bắt đắc dĩ thở dài, nghe vào tai lại như đang đáp lời Phó Lỗi.

“Đêm nay cho anh ngủ giường của tôi đây, ngài CEO, ngủ ngon!”

Phó Lỗi nhìn thấy vẻ yếu thế hiếm hoi của nam nhân, nhất thời nổi ý đùa cợt. Nhẹ nhàng hôn lên trán Đàm Ngạn, như là bà mẹ hôn đứa con trước khi ngủ. Sau đó Đàm Ngạn thường hay cười nhạo cậu không nhận ra nguy cơ mất trinh, Phó Lỗi tức thì không chút khách sáo đánh trả “TMD người dám coi ông như đàn bà? Vậy người tốt nhất cẩn thận nguy cơ mất trinh đẳng sau đi!”

13. Chương 13

CHƯƠNG 12

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Phó Lỗi trước giờ không thích ứng việc bay đường dài, sau khi về nước gần như ngã xuống liền ngủ. Cậu vận đồng hồ báo thức, thời gian là bốn giờ sáng khi Tín Đồ Trò Chơi công bố báo cáo tài chính quý hai. Vì Tín Đồ lựa chọn sau khi giao dịch chứng khoán xong thì công bố tin tức, thị trường chứng khoán Hoa Kỳ ba

giờ rưỡi đóng cửa, đến bốn giờ vừa vặn có thể nhìn thấy công bố tài chính. Còn hội nghị báo cáo tài chính trong nước lúc chín giờ sáng, cậu còn lâu mới thêm quan tâm. Cậu không quên: thứ đặt cược là một con số, tỉ lệ % tăng giảm lợi nhuận so với quý trước. Hơn nữa, cậu tuyệt đối tin rằng con số mình đoán chuẩn hơn Đàm Ngạn. Đặt lưng xuống ngủ hai mươi mấy giờ, chưa đến bốn giờ sáng Phó Lỗi đã tỉnh. Tâm trạng sốt ruột chờ công bố tài chính thật giống như cậu học sinh hưng phấn đến mất ngủ trước đêm đi chơi.

Tăng 15.8%, Phó Lỗi cảm thấy có nằm mơ cũng phải cười tỉnh. Thứ nhất, mấy con số này biểu hiện Tín Đồ Trò Chơi dưới sự dẫn dắt của Đàm Ngạn đã một lần nữa đi vào con đường tăng trưởng lợi nhuận liên tục, thứ hai, chỉ lệch 0.8% so với con số cậu nhét trong “áo mưa”, cho dù có là chuyên gia phân tích tài chính chuyên nghiệp thì độ chính xác cũng quá khó tin, cậu không tin Đàm Ngạn có thể chuẩn hơn cậu. Cậu biết Đàm Ngạn nhất định cũng không ngủ, tức thì gọi điện qua.

“Đàm Ngạn, tôi đang chờ anh chúc mừng đó.”

“Tự tin vậy à?”

“Tôi đoán 15%, còn anh?”

“Ồ, vậy tôi thua, toàn bộ theo ý quý ngài.”

“Tôi muốn ở trong văn phòng của anh, dù gì bao cao su cũng để trong tủ sắt riêng của anh. Lúc cá cược, anh thiết lập mật mã bên ngoài, tôi thiết lập mật mã bên trong; giờ chúng ta làm ngay tại chỗ, hiệu suất cao. Không biết CEO đại nhân khi nào thì rảnh?”

“Chín giờ mở hội nghị báo cáo tài chính, mười giờ rưỡi tôi ở văn phòng đợi ngài đại giá.”

Một đường huyết sáo đi tới Tín Đồ Trò Chơi, chiếc Cherokee cũ nát của Phó Lỗi cùng áo thun cổ thấp và quần cargo hoàn toàn không ăn nhập gì với tòa nhà văn phòng hào nhoáng của CBD (central business district: quận thương mại trung tâm). Phí đỗ xe mười đồng một giờ khiến cậu rất khó chịu, không biết trong vòng một giờ có thể chấm dứt chiến đấu hay không? Cảm giác áp bức khi bị một gã đồng tính nắm cổ từ trên cao nhìn xuống làm Phó Lỗi cảm thấy đó là một kiểu xâm phạm mà đã là đàn ông thì không thể tha thứ. Vậy nên cậu đã ra canh bạc bản thân có phần thắng nhất, cậu tin mình nhất định có thể thắng Đàm Ngạn! Tuyệt đối phải để cho đối phương cũng thể nghiệm một chút cảm giác bị đàn ông đặt dưới thân.

“Ê, Sui, hỏi cậu một vấn đề.”

“Chuyện gì? Mười giờ sáng cậu không ngủ đúng là một kỳ tích.”

“Ồ trên giường cậu gọi Lâm Thịnh thế nào?”

“Hả?”

“Là... chuyện đó... nói thế nào nhỉ? Người ở trên, có phải có một tên gọi không?”

“Phó Lỗi cậu chết đi!”

Lúc chờ thang máy nhàm chán quá, gọi một cuộc cho Tô Dục Tu, kết quả chưa được ba câu đã bị tàn nhẫn dập máy. Chỉ là một câu hỏi, có nghiêm trọng đến vậy à? Xem ra đối với đàn ông, ai ở phía trên đúng là một vấn đề rất nghiêm túc cũng rất quan trọng. May quá, người thắng là mình, đè Đàm Ngạn dưới thân cũng là mình. Về phần cụ thể làm gì, không quan trọng.

Nhân viên tiếp tân không thèm để ý đến cậu, cũng không có trợ lý dẫn đường cho cậu. Đi thẳng lên tầng trên cùng, đến cuối hành lang đẩy cửa ra, Đàm Ngạn mặc âu phục xanh đậm và sơ mi kẻ sọc xanh nhạt đang ngồi trong văn phòng CEO chờ cậu. Thuận tay khóa trái cánh cửa, Phó Lỗi lộ ra nụ cười thợt sẵn chụp mỗi thành công.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng. Đã quấy rầy thời gian làm việc.”

“Không sao, vì chuẩn bị báo cáo tôi đã làm việc mười mấy tiếng liên tục. Bây giờ xem như nghỉ bù.”

“Vậy chúng ta mở tủ so số đi.”

Đó là hai cái “áo mưa” được mở bao rồi buộc lại bằng dây thun, cái trong suốt là của Phó Lỗi, cái màu đỏ là của Đàm Ngạn. Sau khi nhập mặt mã tử sắt xong, hào nhoáng đặt trên bàn làm việc màu đen của Đàm Ngạn.

“Không cần mở, tôi nói rồi tôi thua.”

“Đúng là thắng thắn, có chơi có chịu, tôi đợi ngày này đã đợi rất lâu.”

Bước từng bước tới gần Đàm Ngạn, có thể ngửi được mùi nước cạo râu của anh. Đàm Ngạn hô hấp bình tĩnh, không thấy chút hoảng hốt. Càng là bình tĩnh, Phó Lỗi càng muốn nhìn thấy dáng vẻ thần phục của người đàn ông này. Tuy thấp hơn đối phương nửa cái đầu nhưng chỉ cần đẩy ngã Đàm Ngạn lên bàn, Phó Lỗi có thể dễ dàng nhìn xuống anh. Dường như đã có một đoạn thời gian không cùng bất luận ai tiếp xúc thân mật, tay đặt lên ngực Đàm Ngạn, cách lớp áo sơ mi có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể ấm áp trong căn phòng điều hòa có nhiệt độ quá thấp, cậu nhện không được bắt đầu thò tay vào trong âu phục của nam nhân, sờ chầm nhô lên nho nhỏ.

“Tôi không biết anh thích làm kiểu gì, nhưng dáng vẻ ngoan ngoãn nằm xuống của anh rất mê người.”

“Cám ơn đã khích lệ.”

Cơ thể nghiêng về phía trước ép tới gần hơn, mạnh mẽ chen vào giữa hai chân Đàm Ngạn, bức đối phương bày ra tư thế xấu hổ, khi có khi không cọ cọ hạ thể đối phương. Bàn tay trêu đùa cũng không đình chỉ, đầu ngón tay lướt qua đuôi mây cánh mũi anh tuấn của nam nhân, theo khóe miệng chạy tới hầu kết nhô lên, dần xéo thường thức chiếc cà vạt vô tội. Đột nhiên, cậu nắm lấy cổ nam nhân, cúi người sát vào, cố ý phun nhiệt khí vào tai người nọ:

“Cho anh nếm thử cảm giác bị người áp chế. Thế nào? Hử?”

Cảm giác được thân thể Đàm Ngạn khẽ run lên, bộ phận kề sát nửa người dưới của cậu tựa hồ có phản ứng. Phó Lỗi vừa lòng mỉm cười, chậm rãi thả lỏng áp bức với Đàm Ngạn. Mục đích trả thù đã đạt được, không cần dẫn lửa thiêu thân nữa, cậu khoái chí nhìn bộ dạng bị cậu khiêu khích đến bốc hỏa nhưng không thể phát tiết của Đàm Ngạn.

“Chỉ vậy thôi?”

Một giây sau, cơ thể bị nam nhân đẩy, vô thức té ra sau, nặng nề ngã ngồi xuống ghế bành rộng lớn. Phó Lỗi còn chưa kịp phản ứng thì nam nhân đã rút lấy cà vạt bị cậu nắm lỏng vừa nãy, xoay ghế dựa, nhanh chóng thắt nút hai tay cậu sau ghế.

“Cậu không muốn xem trong “áo mưa” màu đỏ viết số mấy à?”

Dáng vẻ xé “áo mưa” bằng răng nanh của đối phương cực kỳ khiêu gợi. Mẫu giấy màu trắng rút ra từ bên trong dính bên môi anh, 15.5%, chính xác hơn Phó Lỗi 0.5%.

“Anh! Vì sao?”

“Tôi chỉ muốn nhìn xem – cậu đối với tôi có cách nghĩ và cách làm thế nào? Đúng rồi, cậu ngàn vạn lần đừng nói câu “đê tiện vô sỉ hạ lưu”. Nghe vào cứ như tôi đang ép cậu làm chuyện cậu không muốn làm vậy. Có chơi có chịu không phải sao? Cậu vừa mới mới nhắc tôi xong.”

Lưng ghế được hạ thấp về phía sau, cả cơ thể gần như nằm xuống. Hai chân bị tách rộng ra, đặt lên hai tay vịn; sau đó lòng bàn tay ấm áp đặt lên trung tâm yếu ớt, quần cargo mỏng hơn quần bình thường, tính khí gần như có phản ứng tức thì trong tay đối phương. Chỉ trong giây lát thế cục điên đảo, mạch suy nghĩ của Phó Lỗi hầu như không theo kịp tốc độ lật bỏ của ngón tay Đàm Ngạn.

“Này... Họ Đàm, cái kia...”

“Cái gì?”

“Áo mưa, ba tháng trước mở rồi, hẳn là không thể dùng nữa. Có vi khuẩn...”

“Cậu lo lắng chu đáo nhỉ. Không sao, cho dù không có “áo mưa”, chúng ta vẫn có thể làm rất nhiều chuyện sáng khoái.”

Cầm bị nắm, không thể không tiếp nhận nụ hôn của nam nhân. Hương vị trao đổi bằng miệng lưỡi, cà phê đen và sing-gum bạc hòa lẫn nhau. Bị dùng lực hút hết tất cả trong miệng, ngay cả đầu lưỡi mẫn cảm cũng tê dại. Phó Lỗi lang bạt chốn phong nguyệt sao không biết đây là tín hiệu đã vượt qua hôn môi, cậu muốn phản kháng nhưng hai tay không thể nhúc nhích, cộng thêm mệnh căn tử còn nằm trong tay người ta.

Đàm Ngạn nâng mặt cậu lên, dùng chóp mũi khẽ chạm chóp mũi. Động tác dịu dàng như người yêu đang tâm sự với nhau.

“Cậu không muốn thua, tôi cũng không muốn thua. Nhưng Phó Lỗi, giữa hai chúng ta chỉ có một người thắng.”

Áo thun cổ thấp thật tiện cho Đàm Ngạn kéo sang một bên, lộ ra bờ vai ít khi thấy ánh mặt trời và xương quai xanh mỏng manh. Nam nhân như linh cẩu đói khát nhào vào gặm cắn, răng nanh và đầu lưỡi cùng kích thích khiến cho cảm giác ngứa ngáy càng ngày càng khó chịu. Nhưng dày vò đáng sợ nhất còn chưa tới, mạnh mẽ cắn môi áp chế rên rỉ, rồi cựa vào khoảnh khắc đầu nhũ bị ngậm, đã lọt ra từ khoe môi.

“Buông! A...”

“Cậu hẳn rất rõ ràng, thanh âm như thế chỉ khiến người phía trên càng hưng phấn thôi. Nếu tôi lý giải không sai thì cậu là đang chờ đợi tôi làm chuyện quá mức hơn với mình.”

“Ừ a... Quá mức, a...”

Áo thun bị cuốn lên trên ngực, đầu nhũ hồng nhạt bị thô bạo đùa giỡn, vừa rời khỏi khoang miệng ẩm áp đã lập tức dựng thẳng trong không khí mát lạnh. Phó Lỗi thở dốc từng đợt khiến cho tiểu quả thực màu đỏ nằm trên bộ ngực phập phồng càng thêm kiều diễm ướt át.

“Na, phía dưới, ướt rồi.”

Thẳng đến khi quần lót bị cởi, Phó Lỗi mới tin tưởng người đàn ông nham hiểm này nhất định sẽ không buông tha cho mình. Nhưng ngay sau đó, bị Đàm Ngạn ngậm vào dục vọng đã hoàn toàn cương. Deep throat chưa từng được thể nghiệm từ bạn gái, thì ra là — mất hồn như thế. Chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy mái tóc màu đen của nam nhân chôn giữa hai chân mình di động trước sau. Kích thích quá mức khiến cậu hoàn toàn không còn sức lực phản kháng, cả người trầm mê trong khoái cảm cao nhất từ khoang miệng ẩm áp của người kia. Gần như nuốt vào hết rồi thông thả lui ra sau, sau đó một lần nữa nuốt vào toàn bộ.

“A a... Đàm... Ngạn, ưm... a...”

Nam nhân hơi ngẩng đầu, thứ nhìn thấy là khoe mắt phượng hồng vì động tình của Phó Lỗi. Đôi mắt rừng rực giống như trách cứ lại như cổ vũ, khi ánh mắt đụng nhau tựa hồ lại nhiễm thêm một ít ngọt ngào. Thua trước mặt người không muốn thua nhất, lại còn bị đối phương dày vò đến mức này, Phó Lỗi lần đầu tiên muốn che khuất mặt mình khi cùng người khác làm tình, nhưng lại phát hiện không thể che được. Cậu chỉ đành nhắm mắt lại, nước mắt nóng rục theo khoe mắt chảy xuống, dính vào mái tóc đã ướt đầm mồ hôi.

Vậy mà Đàm Ngạn cảm thấy còn chưa đủ, một ngón tay len vào miệng cậu đùa bỡn đầu lưỡi. Phía dưới cũng cải biến phương thức phục vụ, hoàn toàn rời khỏi sau đó tay nắm lấy trụ thể, phối hợp cùng lưỡi liếm lấy đầu chóp tối mẫn cảm, thậm chí đánh vòng quanh linh khẩu, nỗ lực dùng kỹ xảo thành thực làm Phó Lỗi hoàn toàn khuất phục. Phó Lỗi quả nhiên bị kích thích đến không nhịn được phun ra một ít chất mật, nhưng dù có xúc động muốn phóng thích cũng sẽ bị tàn nhẫn xiết chặt, sau đó triển khai đợt sóng công kích tiếp theo.

“Ồ... Ừ a, dừng...”

Người dưới thân không hề nhận ra rằng từng tiếng rên quẩn rữ của mình đang khiến cho Đàm Ngạn gần như muốn mạnh mẽ thương cậu. Nhưng Đàm Ngạn không định làm đến cùng vào lúc này, mục đích của anh vào giây phút Phó Lỗi bước vào phòng là làm cho đối phương rơi vào chiếc bẫy đang từng chút thu chặt của mình.

Trừ bỏ rên rỉ, miệng lưỡi bị nam nhân khuấy động đã không thể phát ra âm thanh khác; xương quai xanh, ngực và đùi trong đã bị để lại bao nhiêu dấu vết nhục nhã; còn thứ phản bội ý chí chủ nhân thì đang không

ngừng chảy ra chất lỏng vui thích dưới sự phục vụ tận tình của nam nhân, Phó Lỗi cảm thấy tất cả giác quan toàn thân đều sa vào lòng bàn tay người kia. Thật đáng sợ, chưa từng thể nghiệm qua loại cảm giác này trên giường: toàn thân toàn tâm đều bị đối phương chặt chẽ khống chế, gần như là làm tình một phía. Chỉ vì đối phương thay đổi một động tác mà phát ra tiếng kêu đến mình cũng thấy thẹn, cậu không biết Đàm Ngạn đang nghĩ gì, cậu chỉ biết mình đã lâm vào hoạt động điên cuồng này, quên mất nơi đây là văn phòng CEO của Đàm Ngạn, quên mất dự tính tới đây trả thù Đàm Ngạn, quên mất Đàm Ngạn cũng là đàn ông...

Ngay cả khi nào được cởi trói hai tay cũng không biết, Phó Lỗi chỉ nhớ rõ cuối cùng mình bị ép cầm lấy tính khí cũng căng đến phát nhiệt của Đàm Ngạn, trong tiếng rên trầm thấp của nam nhân, cùng nhau phóng ra cực hạn cao trào. Ánh dương quang gần trưa chiếu vào từ cửa kính, làm cho dịch thể màu trắng trên ghế bành đen và trên quần tây của Đàm Ngạn hiện rõ hơn bao giờ hết. Chỉ là dùng tay và miệng mà đã trải nghiệm một đợt tình sự kịch liệt chưa bao giờ có, thân thể chưa ăn sáng như bị rút hết sức sống, tê liệt ngồi trên chiếc ghế bành đã khiến cậu xấu hổ.

“Phó Lỗi! Anh tới công ty chúng tôi...?”

“Là Dung Tịnh à. Phó tiên sinh có chút vấn đề với báo cáo tài chính vừa công bố của chúng ta, đã trực tiếp tới tìm tôi nói chuyện. Chúng tôi vừa thảo luận xong, hiện đang chuẩn bị cùng nhau đi ăn trưa. Đúng rồi, chiều nay tôi không tới công ty, có chuyện gì cô kêu mọi người liên hệ với tôi bằng di động.”

“Ồ, được. Phó tiên sinh có phải phát sốt không? Mặt anh đỏ quá...”

“Khụ... Tôi không sao, Nancy, hôm nào hẹn cô uống cà phê nhé.”

Phó Lỗi lúng túng thanh thanh cổ họng, mãi đến khi được Đàm Ngạn đưa vào chiếc Cherokee của mình, hai chân mềm nhũn mới hơi có lại chút sức lực.

“Nhà cậu hay nhà tôi?”

Cho dù Phó Lỗi đã niệm một trăm lần trong lòng rằng “Mình không bị thiệt, không thể nổi điên như phụ nữ bị cưỡng bạo được, không thể để Đàm Ngạn đắc ý.” Nhưng cậu vẫn nhịn không được dùng giọng nói đã kêu đến khản đặc của mình, gào lên một câu:

“TMD cách xa ta ra!”

14. Chương 14

CHƯƠNG 13

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Cuối cùng, không còn sức lái xe, Phó Lỗi đành phải ngồi lên xe Đàm Ngạn. Vì Đàm Ngạn nói ở nội thành không quen lái Cherokee, Phó Lỗi trưng ra vẻ bực mình ngồi bên ghế phó lái.

“Giờ này đi ăn brunch có phải muộn quá rồi không?” (brunch là bữa sáng dồn bữa trưa)

“Muốn đi thì tự mà đi, tôi lái xe về nhà.”

“Cậu xem bản thân đã đói đến mức không còn hơi lái xe, không ăn cơm sao được? Lại nói, tôi còn chuyện muốn bàn với cậu.”

“Tôi không còn sức là vì... là vì...”

Cứ coi như bị súc vật cắn một cái đi, dù sao cũng không đau. Phải nhẫn nại, không thể nổi giận, tuyệt đối không thể nổi giận. Bởi vì tên đàn ông kia đã từng nói “Ai nổi giận nghĩa là thua, không nổi giận coi như thắng”.

Đàm Ngạn nhìn ra Phó Lỗi đang thất thần, anh không nói thêm gì. Theo như biểu hiện vừa rồi, anh bắt đầu có chút hoài nghi tin đồn Phó Lỗi là song tính luyến mình nghe được trước kia. Đàn ông trong giới giúp đỡ nhau như vậy là chuyện bình thường, nếu thật sự là nam nữ đều chơi, vậy càng không thành vấn đề. Tuy anh quả thật đã dùng hết toàn bộ kỹ xảo ép Phó Lỗi nghe theo, rất kịch liệt, rất áp đảo, đầu ra đó, nhưng phản ứng thân thể của Phó Lỗi gần như khiến anh điên cuồng. Dây thần kinh lí trí xém nữa đứt đoạn.

Khi ăn cơm, hai người rất ăn ý mà cùng chuyển đề tài về phía báo cáo tài vụ quý 2 vừa công bố của Tín Đồ.

“Đêm nay anh không cần vì giá cổ phiếu lo lắng nữa rồi.”

“Không hẳn vậy. Dự đoán của cậu tương đương với dự đoán của thị trường, kỳ thật con số 15% đã rất sát với con số cuối cùng. Kết quả như vậy cùng lắm chỉ có thể tính là ngang bằng mức kỳ vọng. Vả lại, tôi vốn không phải thứ giám đốc chỉ biết nhìn chăm chăm giá cổ phiếu thôi.”

“Giả vờ tiêu sái cái gì? Kể nào nói không quan tâm đến giá cổ phiếu thì đó là thằng dối trá nhất. Nói tiếp, đại cổ đông tiến cử anh làm CEO, chẳng phải là muốn anh nâng cao hiệu suất của công ty, theo đó giúp cổ đông thu được lợi tức đầu tư cao hơn à? Không quan tâm giá cổ phiếu, chính là thiếu trách nhiệm với phía đầu tư!”

“Tôi đâu có nói không quan tâm đến giá cổ phiếu. Giá cổ phiếu là một hình thức thể hiện giá trị công ty, nhưng không phải là hình thức duy nhất. Đẩy cao giá cổ phiếu bằng cách làm công ty hoạt động tốt là bản chất công việc của tôi, nhưng bây giờ thị trường đối với game online là thái độ chờ thời và chỉ muốn đầu cơ cổ phiếu, đây là hiện trạng không phải một sớm một chiều có thể thay đổi.”

Phó Lỗi hung ác cắt một miếng thịt gà nhét vào miệng, vừa dùng sức nhai ngấu nghiến vừa trừng mắt nhìn Đàm Ngạn. Cũng không phải nổi giận, chỉ là có chút cảm tức nào đó, thời đại Wall Street điên cuồng chạy theo cổ phiếu khái niệm (chỉ một loại cổ phiếu có ý nghĩa đặc biệt nào đó) của game online Trung Quốc năm sáu năm trước đã qua, giá trị P/E liên tục giảm, giảm vượt qua cả mức có thể quay lại. Tỷ suất P/E đã giảm xuống mười mấy lần, lại còn không phải là cổ phiếu tài chính hay cổ phiếu dầu mỏ, quả thực có nguy cơ bị thị trường xem nhẹ. (tỷ suất P/E: giá mua cổ phiếu/lợi nhuận thu được từ cổ phiếu đó)

“Vừa rồi có chuyên gia phân tích hỏi về dự toán mở rộng thị trường của game bóng rổ, con số anh báo ra không phải là nói đùa chứ?”

“10 triệu đôla? Nếu chỉ được thắng không được thua, con số này hẳn là không quá điên khùng.”

“Cụ thể có kế hoạch gì?”

“Còn đang thảo luận, mấy ngày nữa sẽ cùng công ty PR ký một vài hợp đồng.”

“Vậy mấy game còn sót lại trong đây chuyển thì sao? Năm nay có thể phát hành không? Nhất là cái trò 30 triệu đôla, gần đây được thử nghiệm ở Hàn Quốc, hiệu quả không tệ lắm, anh thấy thế nào?”

“Phó Lỗi, so với tôi, cậu hẳn là càng hiểu rõ chỗ bất đồng giữa thị trường Trung Quốc và thị trường Hàn Quốc chứ.”

“Cho nên...?”

“Không thể trả lời ở hội nghị báo cáo tài vụ, trên bàn cơm cũng không thể trả lời. Có điều, nếu ở trên giường biết đâu tôi sẽ cân nhắc...”

Dáng vẻ dùng khăn ăn lau miệng của người kia rất tao nhã, nhưng trong mắt Phó Lỗi, động tác này lại như hành động thêm thường liếm vết máu của dã thú sau khi cắn xé hết con mồi. Phó Lỗi không rõ, người đàn ông này... vì có gì một tiếng trước có thể làm chuyện như vậy với cậu xong, một tiếng sau lại có thể bắt đầu cùng cậu bàn chuyện lợi thế. Từ lúc bắt đầu đã tuyên bố muốn lên giường với cậu, Phó Lỗi chẳng hề thấy ghê tởm, cậu trước giờ rất tự tin vào sức hấp dẫn của mình. Cùng là đàn ông, cùng là động vật nửa người dưới, Phó Lỗi cảm thấy rất dễ đồng cảm, thay bạn giường, bản chất có gì khác biệt à? Không có, chỗ khác duy nhất là: Đàm Ngạn thay đàn ông, còn cậu thay phụ nữ.

Mà Đàm Ngạn không ngại tình trạng dây dưa phiền hà này, tựa hồ đã trạch khỏi quy tắc của Phó Lỗi. Trò chơi, có cần phải chơi tiếp không? Phó Lỗi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất quý dị, cậu thế mà hơn nửa năm chưa lên giường với phụ nữ.

Cuối tuần, phòng khách sạn đã thuê xong, giá cả bàn bạc xong, cô gái chuyên nghiệp mang theo toàn bộ dụng cụ đến, bằng hỏa chín tầng mây xong, Phó Lỗi... bắn. Trong não trống rỗng, đồng dạng là dùng tay và miệng, nhưng cái loại cảm giác toàn bộ thể xác và tinh thần bị người chi phối lại thủy chung không xuất hiện. Toàn bộ quá trình không đến một giờ, TMD, đi khách sạn không cần trả phí đậu xe, tại sao lại nhanh như thế? Phó Lỗi trong lòng thầm mắng. Cô gái nằm trên giường chờ động tác tiếp theo của cậu, nhưng cậu lại lấy ra một xấp tiền, lăm lăm nếu có thể quét thẻ thì tốt quá, xong xoay người chạy mất, không thêm để ý đến cô gái đằng sau nói một câu châm chọc “So với đàn ông, vẫn là nhân dân tệ chắc chắn hơn”.

Thang máy đi xuống dừng lại ở tầng thứ bảy, sân tennis đất đỏ đặc sắc của khách sạn này nằm phía trên tầng sáu. Quả nhiên, hai người đi vào lưng mang túi thể thao đựng vợt tennis. Thấy bọn họ nhìn nhau cười, bỗng nhiên Phó Lỗi cảm thấy có thứ gì đó quá xá chói mắt.

“Áy, vị này không phải là Phó tiên sinh sao? Anh cũng đến sân đất đỏ ở đây chơi bóng à?”

Phó Lỗi quay đầu muốn làm bộ không biết, nhưng thiếu niên mắt hí vẫn nhận ra cậu. Lâm Gia Kiệt nói xong, mới phát giác Phó Lỗi mặc một chiếc áo màu trắng ngà cổ rộng phối với quần bó màu hồng phấn, trên rộng dưới chật, một chút cũng không giống thời trang vận động. Xương quai xanh thoải mái lộ ra từ cổ áo, thể này ngược lại còn như... Thiếu niên dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Phó Lỗi đang đứng bên trái, lại xoay sang nhìn Đàm Ngạn đứng bên phải.

“Phó Lỗi, cá với cậu một ván, giờ cậu đừng đi thang máy xuống bãi đỗ xe mà đi một vòng từ sảnh khách sạn xuống, nếu không có ai tiến tới hỏi giá cậu, đêm nay tôi mua cậu, 3 chúng ta cùng nhau chơi.”

Vốn không định kéo cậu bạn nhỏ vô tội này vào kế hoạch lạt mềm buộc chặt với Phó Lỗi; nhưng không ngờ lại trùng hợp gặp mặt ở đây, Đàm Ngạn dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, anh thật muốn thử xem Phó Lỗi sẽ phản ứng thế nào.

“Phốc, Đàm tiên sinh thực là thích đùa giỡn với bạn bè.”

“Gia Kiệt, em nói thử xem? Có giống đùa không?”

Lại tới nữa, xưng hô buồn nôn tới cùng cực. Vốn phải ấn phím tầng ngầm 2 chỗ bãi đỗ xe, nhưng Phó Lỗi rất cuộc không nhịn được khiêu khích của Đàm Ngạn, lại không thể phát tác trước mặt tiểu tình nhân của gã. Đợi thang máy xuống tới sảnh lầu một, cậu lập tức xông ra ngoài, mới đi chưa đến ba bước, quả nhiên đã có người gọi lại.

“Tiên sinh, ví da của ngài rơi trong phòng.”

Dân chuyên nghiệp đúng là dân chuyên nghiệp, ngay cả thứ phẩm chất tốt đẹp nhất được của rơi trả người bị mất đã thất truyền từ lâu cũng có thể làm không sai sót. Đang lúc Phó Lỗi quyết định lần sau tiếp tục tìm cô gái này “làm việc” thì phát hiện Đàm Ngạn vẫn còn đứng cách đó không xa dùng ánh mắt phá lệ ái muội nhìn mình, Lâm Gia Kiệt bên cạnh cư nhiên cũng cười rộ lên mang theo vẻ mờ ám.

Chết tiệt, rõ ràng là ông gặp người hẹn hò với tình nhân, như thế nào bỗng dưng biến thành người bắt gặp ông chơi gái?

Về nhà lôi quyển hoàng lịch bắm đầy bụi từ trong xó xỉnh nào đó ra, Phó Lỗi cho tới giờ chưa từng nghiên cứu thứ này, chỉ thấy hôm nay lịch viết mọi việc không nên làm, thế là cậu tìm được lý do bế quan một tuần. Mặc Viễn kêu cậu tham gia một hội nghị qua điện thoại, không đi; Mặc Cận kêu cậu cuối tuần đi tham gia hội bạn bè của trường dạy tiếng Anh, không đi; Tô Dục Tu kêu cậu đánh bài bridge còn nói thêm Lâm Thịnh muốn mời cậu ăn cơm, không đi; các anh em trong bang hội game tìm cậu đi chiến trường càn quét trang bị, không đi; cô gái chuyên nghiệp lần trước gọi điện thoại nói rằng lần sau sẽ giảm 20%... Tất cả đều không đi! Phó Lỗi nằm sấp trên sàn nhà, dùng tay cầm chơi game, lấy TV plasma 52 inches làm màn hình chơi game bóng rổ, cảm giác cũng không tệ lắm. Mặc dù cách ngày Tỉn Đồ khai trương trò này còn tới một tháng, nhưng Phó Lỗi vẫn có thể chọn server đã tiên phong vận hành chính thức, server Hàn Quốc, để chơi thử. Sau đó là chỉnh lý một lượng lớn số liệu thu được và phân tích, thể hiện của cùng một trò chơi

ở các thị trường khác nhau mặc dù không thể đưa ra kết luận gì, nhưng giá trị tham khảo vẫn có. Phó Lỗi gõ xong dấu chấm tròn hoàn mỹ, cuối cùng cậu đã chuẩn bị xong một bài phân tích thị trường đầy đủ nhất nhằm vào game bóng rổ sắp được Tín Đồ tung ra thử nghiệm vào tháng sau.

Làm ông chủ, nhìn thấy Phó Lỗi sau vài ngày bế quan có thể giao ra một bài báo cáo nóng bỏng tay như thế, Mặc Viễn đương nhiên là mừng đến rạng rỡ mặt mày.

“Tiểu Lỗi, bài báo cáo đặc biệt này, em chuẩn bị bán bao nhiêu?”

“Ngoại trừ Tín Đồ Trò Chơi, bài báo cáo này anh muốn bán cho ai thì bán, bao nhiêu tiền cũng được. Tốt nhất là bán cho đối thủ cạnh tranh của họ đi.”

Đàm Ngạn trên Chương trình TV, rất rầm rộ ký hợp đồng với một siêu sao bóng rổ NBA làm người phát ngôn đại diện cho trò chơi, lợi dụng khoảng trống trước khi bước vào mùa giải NBA mà “chạy số” tuyên truyền khắp nơi; đồng thời đạt thành thỏa thuận với một nhãn hiệu thể thao nổi tiếng và NBA chi nhánh Trung Quốc, cùng nhau tham gia hoạt động quyên góp dụng cụ bóng rổ cho một trường tiểu học ở khu người nghèo, thậm chí còn quyên tiền xây dựng một sân bóng rổ. Cường cường liên thủ, hoạt động từ thiện diễn ra trước khi trường tiểu học khai giảng vào tháng chín rất nhanh chóng được dư luận xã hội khen ngợi đến tung bóng đầy nhà. Đàm Ngạn thậm chí còn đích thân tới nhiều trường học nông thôn đơn sơ, trong đoàn phóng sự phóng viên truyền về, anh đã hóa thân thành đại sứ thân thiện, vì sự nghiệp giáo dục, vì thế hệ sau này của tổ quốc, anh xin hiến dâng tình yêu thương không vụ lợi. Là một công ty game online từ trước đến giờ bị chỉ trích không có ý thức trách nhiệm xã hội, vô trách nhiệm với thế hệ thanh thiếu niên, Tín Đồ Trò Chơi rốt cục đã giành được một vài lời ca ngợi, trò bóng rổ đương nhiên cũng được nhận hiệu quả quảng cáo tốt nhất.

Quả là một vở kịch PR vẽ vang xinh đẹp, quả là một vị CEO chịu chi. Phó Lỗi khinh thường đối kên.

Đàm Ngạn trước tiên được nghe chuyện báo cáo phân tích trò chơi từ chỗ Mặc Viễn, khi đó anh đang bận rộn đến sứt đầu mẻ trán thiếu mỗi phép phân thân. Hoạt động từ thiện làm xong một thời gian, anh cũng không muốn lại thông qua Mặc Viễn phiền hà trắc trở, trực tiếp đi tìm người tuyên bố đối nghịch với anh đến cùng, Phó Lỗi.

“Phó Lỗi, ra giá đi, trên đời này không có chuyện làm ăn nào không bàn được.”

Phó đại chuyên gia nằm trên sàn nhà, vừa uống bia lạnh vừa xem DVD EVA movie phần mới nhất (Evan-gelion, 1 bộ anime), lười biếng đến không thèm xoay cổ.

“Tôi làm công, anh làm thụ, đạo thật sướng thật làm một lần. Báo cáo bán cho anh.”

Hai từ này là Phó Lỗi học được từ một cô bé dễ thương trong bang hội game. Cô bé nghe cậu nói có hứng thú với “thứ này”, tức thì nhiệt tình giới thiệu với cậu BL là cái gì, đam mê là cái gì; cuối cùng còn ném cho cậu một bộ GV “Phong cách tinh tế phong cách cơ bắp phong cách đại thúc thụ mỹ công phong cách big size, mặc kệ bạn thích gì tất cả đều có”. Trước khi Đàm Ngạn đến, cậu vừa mới xem xong, thật ra không có gì khó chịu về mặt sinh lý, nhưng cậu đã được sâu sắc lĩnh hội rằng, muốn hoàn toàn đánh bại Đàm Ngạn, một gã đồng tính luyến ái, thì biện pháp tốt nhất là chinh phục hẳn trên giường.

“Vụ làm ăn này... Cậu muốn thượng tôi, còn muốn tôi trả tiền? Không hợp tình cũng không hợp lý nha?”

“Thích thì mua không thì tạm biệt, không tiền.”

huhu, giờ mới biết cái mớ “bản sao”, “clone” gì đó mình chém ở mấy Chương trước sai bét nhè, nó là “phó bản” đó, chơi game rồi mới biết T_T

15. Chương 15

CHƯƠNG 14

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

“Tháng chín trời cao người bứt rứt.”

Tiếng chuông di động vang lên, Phó Lỗi bực mình nhìn dãy số trên màn hình xong trực tiếp ấn tắt. Trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, Đàm Ngạn đứng trước mặt cậu, từ trên cao gật đầu một cái. Chết đến nơi còn kiêu ngạo như thế, lúc người kia muốn đến gần thêm chút nữa, Phó Lỗi đưa chân ra ngăn anh.

“Phòng tắm ở bên trái, tắm trước đi.”

Mặt trời tháng chín vẫn như cũ gay gắt đến chết người, hơi nóng không tiêu tán chút nào. Phó Lỗi thừa lúc người kia tắm rửa, đứng lên đi ra ban công hoạt động gân cốt một tí, cậu không ngờ Đàm Ngạn lại sảng khoái đồng ý như vậy, dần ông làm chuyện đó với đàn ông... tựa hồ rất tốn sức. Dù sao cậu cũng không sợ, diễn biến trong GV cậu đều đã xem rõ ràng, từ đó suy ra, hẳn là không khác với cùng phụ nữ là mấy, không khác biệt bao nhiêu, không phải chỉ là đồng tính luyến ái thôi sao? Cậu không tin làm không được. Chưa được vài phút, nắng gắt buổi chiều đã khiến cậu nóng đến khó chịu, trong phòng có điều hòa, còn có một người đàn ông đang tắm trong nhà tắm của cậu, có sự bồn chồn nào đó nói không nên lời, không biết nên đổ tội cho thời tiết hay cho cái tên không mời mà đến kia.

Điều hòa đặt ở 22 độ, cởi áo sơ mi và âu phục, vừa vặn không nóng không lạnh. Phòng tắm của Phó Lỗi theo kiểu Mỹ vô cùng đơn giản, không có bồn tắm rộng lớn sang trọng, không gian lớn đồ đạc ít, ngược lại rất thích hợp cho hai người cùng nhau... Đàm Ngạn cười, lắc lắc đầu đình chỉ ảo tưởng phim 18+ trong đầu mình. Anh quan sát chai lọ trong phòng tắm, mỗi loại đều cầm lên ngửi thử, bắt đầu phối thử với hương vị của Phó Lỗi hôm tiếp xúc thân mật. Sữa tắm cậu dùng, dầu gội cậu dùng, nước cạo râu cậu dùng, nước hoa cậu dùng... Chỉ nghĩ đến thôi hạ thân đã thấy cứng ngắc. Tùy tiện xối nước lạnh cái ào, bởi vì không ai đưa quần áo để thay, đành phải lấy một chiếc khăn tắm quấn quanh eo, xong anh cứ như vậy bán *** mở cửa đi ra.

Phó Lỗi đứng trước cửa sổ nghe được động tĩnh, quay người lại đã bị hù nhảy dựng. Cậu luống cuống chân tay nhanh chóng kéo màn, trong phòng tối đi. Nhưng thân thể cường tráng của người kia gần ngay trước mắt vô luận có làm thế nào cũng không xem nhẹ được, cậu cho rằng tiếng nuốt nước miếng của mình chỉ là ảo giác.

“Ai cho anh dùng khăn tắm của tôi?”

Phó Lỗi ghét nhất là xài chung đồ dùng với người khác, sau khi thốt ra câu này mới hối hận không thôi, bởi vì Đàm Ngạn đi chân đất về phía cậu, thứ giữa hai chân tựa hồ đã...

“Ô, cậu không thích à? Vậy bỏ đi là được.”

“Không đúng không đúng, anh đừng...”

“Hay ý cậu là cậu không cứng được với đàn ông? Vậy để trước tiên tôi giúp cậu là được.”

Khăn tắm màu trắng rơi xuống sàn nhà, một chút thanh âm đều không có, nhưng trong đầu Phó Lỗi lại như đã nổ tung, ầm một tiếng, toàn bộ huyết khí xông hết lên mặt, cậu không dám cúi đầu, cho nên Đàm Ngạn trực tiếp đặt tay lên chỗ đó cậu cũng không có biện pháp cự tuyệt.

“Cậu thích làm ở đâu? Huyền quan, nhà bếp, phòng khách, phòng quần áo, hay là...”

Giọng của nam nhân bình thản, không nghe ra phập phồng gì, thật giống như đang hỏi đi đâu ăn cơm. Trước đó bề quan viết báo cáo cấm dục đã gần mười ngày, mà thân thể vừa rồi xem GV đã cảm thấy hơi nóng lên, bỗng nhiên bị trực tiếp vỗ về, Phó Lỗi lập tức hoảng đến loạn hết chiến lược.

“Giường... Lên giường đi.”

Tóc hơi ẩm dính vào bên tai, lộ ra cái trán chắc nịch, Đàm Ngạn khẽ cười một cách quyến rũ, Phó Lỗi nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy anh, Dung Tịnh từng nói qua “Alex đích thực rất tuần tú”. Nhìn mặt của người kia cứ nhiên nhìn đến thất thần, khi lưng đụng đến ga giường mới nhận ra đã bị cởi sạch quần áo, còn Đàm Ngạn đang đặt trên người mình.

“Không phải khoe chứ kỹ thuật của tôi tốt lắm, cam đoan cậu sẽ vừa lòng.”

Mắt thấy môi sắp chạm tới, Phó Lỗi nghiêng đầu sang một bên, nam nhân vừa vận hôn lên sau tai phải mẫn cảm của cậu, đó là nơi bình thường ngay cả thợ cắt tóc cũng phải cẩn thận xử lý, bị người đụng phải một cái tức thì khó chịu như điện giật.

“A... Chờ đã.”

“Có gì phân phó?”

“Anh... Anh đã làm với Gia Kiệt chưa?”

“Đã làm thì thế nào? Chưa làm thì thế nào?”

“Tôi không cần thứ người khác dùng qua.”

“Nhìn không ra cậu còn có phức cảm “xử nam” đó? Yên tâm đi, cậu nhìn dáng tôi thì biết bình thường tôi đều ở trên rồi, lần đầu tiên cho cậu, thế nào? Cảm động không?”

“Tôi là sợ anh có bệnh!”

“Nhà cậu có “áo mưa” không?”

Phó Lỗi giãy khỏi ôm ấp của Đàm Ngạn, ngồi dậy lấy “áo mưa” chưa dùng từ cái bao đặt đầu giường. Người kia cũng dán sát tới, từ sau lưng ôm lấy Phó Lỗi đang ngồi bên giường, vòng eo quả nhiên mảnh mai như Đàm Ngạn đánh giá, xúc cảm mềm dẻo càng tuyệt vời hơn.

Tuy là lần đầu tiên nhưng Phó Lỗi cứ trơ mắt nhìn cậu em nhỏ của mình bị người cùng giới thuần thực mặc “áo mưa” vào. Một động tác đơn giản lại bị nam nhân chia ra thành bao nhiêu bước dày vò người khác, hai tay của Đàm Ngạn vây quanh hông cậu, hai tay linh hoạt chuyển động trên tính khí của cậu. Lòng bàn tay không mềm mại như phụ nữ, mà ngược lại có chút thô ráp, chụp lớp cao su mỏng manh kia xuống, trong nháy mắt khoái cảm từng có không ngừng cuộn cuộn đánh úp lại. Nụ hôn nóng ẩm tiếp tục cọ xát sau tai phải, cảm giác ngứa ngáy khiến Phó Lỗi không ngừng tránh về phía sau, lại làm cho tiếp xúc giữa cậu và người kia càng ngày càng chặt chẽ, thứ cứng ngắc chọc sau lưng cậu cũng càng ngày càng rõ... Không xong!

“Đã nói rõ... anh là... thụ.”

“Xuýt, chờ một chút.”

Đàm Ngạn xoay đầu Phó Lỗi lại, khiến cậu dùng một tư thế vận vẹo cùng mình hôn môi, nụ hôn bao hàm *** nồng đậm không cho phép chống cự, đầu lưỡi đảo qua mỗi một xó xỉnh trong miệng làm cậu không thể nào trốn tránh. Tốc độ khuấy động trên tay cũng dần nhanh hơn, còn tưởng rằng cách một lớp vỏ sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả, thế nhưng lại cảm giác được vật sống trong tay đột nhiên giắt một chút, đúng là điềm báo Phó Lỗi sắp phóng thích, Đàm Ngạn lộ ra nụ cười đắc ý — vẫn là nhanh như vậy mẫn cảm như vậy.

“Buông ra... Tôi không muốn trước...”

“Như cậu mong muốn, đến đi.”

Bờ ngực nở nang và độ ẩm này giờ bọc lấy mình bỗng nhiên biến mất, Phó Lỗi xoay người nhìn thấy Đàm Ngạn đang nằm trên giường xòe thành hình chữ “đại” (), cửa ngõ mở rộng, đẩy tư thái mặc chàng nhắm nháp. Xém nữa đã phóng thích, Phó Lỗi hoàn toàn không còn thứ tự, đối mặt với nam nhân không chút chống cự, cậu đã sớm quên sạch trình tự chuẩn bị trong GV, chỉ nhào tới, phẩy sức nâng lên hai chân rắn chắc của Đàm Ngạn, muốn đâm vào hậu huyệt khép kín lại thủy chung không thể làm được. Càng cấp càng không vào được, gương mặt đỏ bừng của Phó Lỗi phủ một lớp mồ hôi mỏng, *** không thể phát tiết hành hạ cậu cực kỳ khó chịu. Hạ thân cọ loạn xạ giữa hai đùi người kia, kết quả là tính khí của cả hai đều bị Đàm Ngạn cầm lấy, nhiệt độ kinh người của đối phương xuyên thấu qua lớp cao su làm Phó Lỗi cảm giác như mình được cứu chuộc, cậu nhanh chóng phóng thích trong tiết tấu quen thuộc của nam nhân.

“Ừ... A...”

Sau cao trào, Phó Lỗi như búp bê phòng bị rút hết khí, cả người ngã lên thân Đàm Ngạn. Thật thoải mái, đệm thịt này thật thoải mái, xúc cảm và độ ẩm đều hoàn mỹ không tì vết, Phó Lỗi động một cái cũng không muốn động. Cậu thậm chí không hề chú ý Đàm Ngạn chỉ chảy ra một ít mật dịch ở đỉnh đầu, vẫn còn cứng rắn chống ngay bụng cậu.

“Lại đến.”

“Cái gì?”

Đàm Ngạn đỡ lấy thất lực xụi lơ vô lực của Phó Lỗi, đè cậu xuống dưới, nắn nắn tính khí vừa mới phóng thích của cậu như đã tìm được món đồ chơi thú vị.

“Vừa rồi cậu chưa xuyên vào, tôi muốn làm cậu cứng thêm lần nữa.”

Phó Lỗi nghe xong câu này, xấu hổ thiếu mỗi khoan một cái động trên sàn nhà để chui vào đó. Khi Đàm Ngạn lần nữa ngậm lấy cậu thì cậu không kịp né tránh. “Áo mưa” bị bỏ ra, khoang miệng ẩm áp làm cho lần thể nghiệm bị xâm chiếm đến không thể chống cự ở văn phòng Đàm Ngạn nháy mắt thức tỉnh.

“Ồ... Đứng... Đứng như vậy...”

Tiếng ghen ngào làm người kia tạm dừng lại, hai tay chống trên giường, đèn trần làm thân thể của Đàm Ngạn tạo ra một bóng đen thật lớn bao trùm lên cả người Phó Lỗi.

“Cậu sợ tôi?”

“Không phải, đứng... đứng dùng miệng.”

“Tại sao? Có thể làm cậu nhanh cứng lại.”

Đàm Ngạn một lần nữa cúi đầu, ra sức dùng kỹ thuật lấy lòng Phó Lỗi, thứ trong miệng quả nhiên nhanh chóng khôi phục lại nguyên khí. Thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc trộm biểu tình khó nhìn của Phó Lỗi, khoe mắt ướt át đỏ đến khiến người ta yêu thương, thân thể căng thẳng cũng một mảnh ửng hồng.

“Thật giống cua hấp. Cậu đợi...”

Lần này Đàm Ngạn không bức đến cùng đã buông ra, Phó Lỗi đang đắm chìm căn bản không nghe rõ anh nói gì. Một loạt tiếng động lục lọi vang lên, rượu vàng dùng để nấu ăn trong tủ lạnh tự nhiên bị anh tìm được.

“Tôi làm mẫu cho cậu xem trước ha?”

“Gì?”

“Ăn cua hấp rượu.”

“Cậu phải học cho tốt, như vậy... như vậy... còn như vậy...”

Cơ thể bị *** chi phối đã không thể phân biệt Đàm Ngạn đưa mấy ngón tay nhúng rượu vào. Linh hoạt như rắn không ngừng thăm dò nội bộ chưa từng bị khai phá, không thể nói là khó chịu, cũng không muốn phản kháng, chỉ là bứt rứt, không biết rốt cuộc phải thế nào mới xem như được giải thoát.

“Phó Lỗi, tôi muốn bắt đầu. Có thể chứ?”

“Ừm... A... Anh nói... gì?”

“Ăn con cua đại áp đầu tiên của năm.”

Còn chưa kịp suy tư những lời Đàm Ngạn nói có ý gì, cơ thể đã bị đâm xuyên qua. Đau đớn khiến Phó Lỗi lập tức tỉnh táo lại, lúc này mới ý thức bản thân hai chân mở rộng, bị nam nhân gác lên vai, cảnh tượng cậu cảm thấy khó tin trong GV đã thật sự diễn ra, hơn nữa người bị dùng chỗ đó — dĩ nhiên là cậu!

“Anh! A... Cút ra ngoài cho tôi!”

“Tôi làm sao cút đây?”

“A a... Anh, không mang áo?”

“Thứ nhất, hôm nay tôi không mang theo; thứ hai; nhà cậu không có dư; thứ ba; tôi có cân nhắc đến cái cậu vừa dùng, kết quả nhỏ quá tôi dùng không được.”

Thịt nhận thô to của Đàm Ngạn bị bao vây chặt chẽ trong tiểu huyết khai phá đầy đủ, nhin không được bắt đầu dùng sức ra vào, mỗi một lần đều đâm Phó Lỗi đến không phát ra tiếng, trong luật động nhanh chậm luân phiên của Đàm Ngạn, tiếng nước nhỏ nhỏ chậm rãi biến thành tiếng rên rỉ mang theo nước nhỏ cao thấp dài ngắn. Đây tuyệt đối là lần đầu tiên, cái tên tuyên bố muốn làm “công” này, thoát nhìn không có vẻ đã từng công hay từng thụ. Vách trong chật hẹp tựa như xử nữ, khiến Đàm Ngạn hưởng thụ khoái cảm đến tận cùng, động tác không thể khống chế càng ngày càng thô bạo.

“Đàm... Ngạn... Ta tuyệt không bỏ qua cho người.”

“Phó đại chuyên gia, có phải chỗ này không?”

“Người... A a, nơi đó... FUCK YOU!”

“Cậu thích chứ bây giờ làm tình à? Bất quá tôi đúng là đang FUCK YOU. Thế nào?”

Đau đớn từ từ biến mất, theo vận động của người kia có khoái cảm xa lạ từ sâu trong thân thể xông lên toàn thân. Không cách nào khống chế thân thể của mình, sắp sửa bị khoái cảm quá khích hoàn toàn nuốt mất, cảm giác sợ hãi đó chân thật tựa như hung khí đang không ngừng xâm phạm trong cơ thể cậu. Cố tình ý thức lại hoàn toàn thanh tỉnh, thật đáng sợ, cậu rõ ràng biết người đàn ông này là ai, đang làm gì, nhưng thân thể lại không thể làm ra phản kháng, tương phản còn theo động tác của người đó một lần nữa cận kề ranh giới bùng nổ, sau đó cùng hắn đạt đến cao trào ngập đầu.

Phó Lỗi hoàn toàn bại. Trong phòng tản ra hương vị hỗn hợp của mồ hôi, rượu vàng và dịch thể, không uống rượu, cũng không xuân được, cậu không hiểu vì sao rõ ràng là cưỡng ép không như ý lại biến thành phản công và hợp gian. Ồ, mấy từ này cũng là do cô bé trong bang hội nói cậu biết.

“Đừng đau lòng. Kỳ thật phần báo cáo kia tôi đã thương lượng mua xong với Mặc Viễn, thanh toán gấp đôi giá bình thường. Tin tôi, cậu không có lỗ vốn.”

“Ông đây đau lòng cái mông!”

“Hay là cậu vẫn còn thương tiếc đồng trinh của mình?”

“Có tin ông giết người không?!”

“Phó Lỗi, tuy tôi không giống cậu có phức cảm “xử nam”, nhưng tôi thừa nhận cảm giác của “xử nam” thật sự rất tuyệt, chật hẹp như thể nhiệt tình như thể tiêu hồn như thế...”

Một dấu răng thật sâu dùng ngay cổ Đàm Ngạn, anh bị cắn đau đến khê hừ, sau đó lại cười.

“Tôi để lại nhiều dấu vết trên người cậu như vậy, cậu trả tôi một cái cũng công bằng.”

Cùng với tiếng chữ rửa, tiếng máy giặt đồ vắt ga giường, tiếng thủy tinh vỡ tan của chai rượu bị Phó Lỗi trút giận khi dọn dẹp hiện trường, Đàm Ngạn ngảnh đón lần mặt trời lặn đẹp nhất trong ba mươi năm cuộc đời.

16. Chương 16

CHƯƠNG 15

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Người hiện đại có bao nhiêu cách liên lạc? Sau khi Đàm Ngạn thử qua di động, điện thoại, email, IM đều tìm không được người, anh có thể xác định Phó Lỗi đã biến mất khỏi tầm mắt mình. Anh không hỏi Mặc Viễn, tuy đàn ông lên giường với nhau không phải chuyện mới mẻ gì, nhưng nếu nói vì thế mà dọa chạy mất một người trong đó thì không khỏi quá mức riêng tư.

Sau khi tan việc, lái xe đến dưới nhà Phó Lỗi canh giữ một hồi, đèn phòng khách bỗng nhiên sáng lên.

“Anh là...”

“Cậu là...”

“A! Em nhận ra rồi, anh là phù rể đám cưới của anh em.”

“Ừ, anh là Đàm Ngạn, tìm Phó Lỗi. Xin hỏi cậu ta có đây không?”

“Anh ấy về Mỹ rồi, còn em là trộm chìa khóa dự phòng của anh ấy qua đây ở.”

“Vậy... cậu ấy về Mỹ có chuyện gì không?”

“Không biết.”

“Vậy cậu ấy có nói lúc nào trở về không?”

“Không biết. Lúc anh ấy đi rất có vẻ không vui, hỏi anh ấy cũng không nói gì.”

Hôm đó, “ăn cua đại áp” xong, Phó Lỗi đen mặt đuổi Đàm Ngạn ra khỏi cửa là thật, nhưng cũng đâu đến mức khoa trương cuốn gói chạy lấy người như thế. Trên đường lái xe về nhà, Đàm Ngạn càng nghĩ càng thấy không thích hợp. Có tính thú với Phó Lỗi là thật, Phó Lỗi ném thử tư vị so với thoạt nhìn còn tuyệt vời hơn cũng không giả, vậy có lẽ nào... Màn kịch thứ nhất trong đầu là: Pháp luật Trung Quốc không xếp việc xâm phạm người cùng giới vào tội cưỡng gian, cho nên Phó Lỗi chạy về Mỹ chuẩn bị khởi tố anh? Không thực tế, hợp gian ở Mỹ cũng đâu cho là tội. Màn kịch thứ hai trong đầu: Phó Lỗi không chấp nhận được sự thật đã bị người cùng giới xâm phạm nên về nước tự sát? Không thực tế, tự sát làm gì phải chạy về Mỹ. Màn kịch thứ ba trong đầu: Phó Lỗi đang tránh né anh, nghe ra mới là giải thích hợp lý nhất.

Đàm Ngạn có chút áy náy, không đụng người ngoài giới luôn là quy tắc bất biến của anh. Nhưng lời đồn song tính luyến và tác phong hành sự phóng đảng của Phó Lỗi làm anh từng tin chắc Phó Lỗi là đối tượng có khả năng. Chơi, so với những người đã cùng lên giường hoặc kết giao trước kia, không có gì khác biệt. Cho nên Đàm Ngạn chỉ tìm bạn chơi, nếu ai tưởng thật lập tức chấm dứt trò chơi, bạn trai cũ chính là cùng anh chia tay như vậy. Đàm Ngạn chợt nhớ tới một câu Phó Lỗi từng nói “Anh căn bản không hiểu tinh thần của trò chơi: thuần túy đuổi theo hạnh phúc, vứt bỏ hết thấy tính chất hiệu quả và lợi ích.” Anh và cậu, đều là những người mê trò chơi, có điều định nghĩa về trò chơi và bạn chơi lại cách xa nhau vạn dặm. Với anh bạn chơi là đối tượng không cố định, anh tình tới nguyện, chơi xong coi như hết, không ai coi là thực; với Phó Lỗi bạn chơi lại là người bạn đáng giá trân trọng nhất.

Không biết nên nói Phó đại chuyên gia là đơn thuần hay ngốc nghếch đây. Còn mình không cần thận lên giường với người ngoài giới, lại phải làm thế nào mới đúng? Giải thích? Những chuyện thế này giải thích có ích gì? Dỗ cậu ấy? Đâu phải phụ nữ, lại nói Đàm Ngạn căn bản không biết dỗ phụ nữ thế nào. Nếu Phó Lỗi không muốn làm bạn chơi của mình, mà mình cũng không dám đương nổi một người bạn chơi như Phó Lỗi, vậy giữa hai người rốt cuộc nên là quan hệ thế nào đây?

Nhớ cơ thể mẫn cảm của cậu, nhớ bộ dáng một câu “ông đây” hai câu “ông đây” của cậu, nhớ giọng điệu khi nói “Thứ ông chú như anh sao đó sao đó” của cậu, thậm chí nhớ cả bản báo cáo cậu viết: xuyên qua bài phân tích công bằng, logic chặt chẽ, từ ngữ cẩn thận, Đàm Ngạn thường sẽ có ảo giác đó là một cơ thể có chứa hai linh hồn.

Chỉ là có tính thú, vấn đề rất đơn giản. Giữa đàn ông, nếu có nhiều hơn một chút gì đó, việc mất không chế tùy thời có thể phát sinh một giây sau đó.

Tín Đồ từ trên xuống dưới vì trò bóng rổ đã tập trung hết sức mạnh, cộng thêm bản phân tích sâu sắc từ cái nhìn bên ngoài của Phó Lỗi, Đàm Ngạn tin tưởng mình có thể nắm bắt thời cơ xâm nhập thị trường. Trò chơi dự định sẽ chính thức lên sàn vào lễ quốc khánh, toàn thể nhân viên ở bộ phận vận hành và bộ

phần marketing đều tăng ca, hết thấy đều đã sắp xếp ổn thỏa. Một ngày trước đó, Đàm Ngạn nhìn thấy Mặc Viễn đưa preview của phần báo cáo phân tích quý ba lên trang web công ty, Phó Lỗi đã trở lại?

“Thằng nhóc mày có tay có chân có việc làm, màn kịch này có chỗ nào mới không? Đừng không có việc gì lại coi nhà anh đây như khách sạn, chạy về chỗ anh mày đi!”

“Anh của em không cho em làm thầy giáo, bảo em đến công ty bạn anh ấy làm việc.”

Chuyện này là sao? Phó Lỗi mới xuống từ chuyến bay quốc tế, rời đi hơn ba tuần, xách hành lý về lại ngay tại cửa nhà mình đụng phải Mặc Cận đang chuẩn bị xuất môn. Cậu mệt đến không thèm để ý, hôm sau giao báo cáo quý ba cho công ty xong, mới bắt đầu làm rõ chân tướng sự tình.

“Ồ, hần ta sắp xếp công việc mới cho em trai anh nên anh bán em đi?”

“Em? Anh chỉ bán báo cáo của em cho Đàm Ngạn thôi, giá ưu đãi như vậy, không lý nào không bán.”

“Nói nghe hay thật! Em thấy là do anh không chịu được Mặc Cận chìm ngập trong đồng sơn phấn, hôm nay cùng nữ sinh quan hệ hữu nghị ngày mai cùng nữ sinh đi cắm trại mùa thu, kích thích quá hả? Mặc Viễn, anh đúng là đồ không tiến bộ, chỉ biết giở thủ đoạn. Đem Mặc Cận buộc bên mình, cho nó một chút ngon ngọt lại để nó một lần thất vọng, như vậy vui lắm sao? Hai anh em các người đúng là bệnh hoạn, toàn kiếm chuyện vợ vắn. Nhất là anh, đàn ông ba mươi tuổi...”

“Đàn ông ba mươi tuổi thì sao?”

Người tiếp lời gõ cửa một cái tượng trưng, trực tiếp đi vào văn phòng Mặc Viễn.

“Là tôi nhờ bạn cũ của mình giúp tôi tìm người, Tín Đồ cần một thanh niên biết tiếng Anh chính thống, lại có nền tảng tiếng Trung nhất định, hiểu trò chơi hiểu bóng rổ, làm công tác điều phối cho bộ phận vận hành game bóng rổ của công ty và nhóm phát triển phía Mỹ. Thù lao ưu đãi, điều kiện tốt như vậy Mặc Viễn đề cử Mặc Cận em trai mình, tôi thấy rất hợp tình hợp lý, không biết Phó đại chuyên gia có ý kiến gì?”

Phó Lỗi coi như không thấy Đàm Ngạn, dặn dò hạng mục công việc sau cùng với Mặc Viễn xong, xoay người muốn đi.

“Ông chủ anh minh. Đã có nguồn tiêu thụ, vậy báo cáo sau này đều ra giá gấp đôi. Hiện tại ngay cả cola ở cửa hàng tiện lợi cũng tăng 5 đồng, tôi cũng nên tăng giá, bằng không sẽ không đuổi kịp tốc độ tăng trưởng CPI trung bình 8% một năm.” (CPI = consumer price index: chỉ số giá cả tiêu dùng, để đo mức tăng giá cả của hàng hóa, thường là năm sau giá hàng cao hơn năm trước) “Phó Lỗi, cậu đợi đi!”

Lần này đã tìm được nguyên nhân làm tim mình đập nhanh, sao có thể để cậu ấy nói đi là đi? Đàm Ngạn vội vàng gọi lại.

“Ông chủ, tiếp khách.”

Cũng không thể ở trước mặt Mặc Viễn ngăn cản người ta, đành phải nhìn Phó Lỗi rời khỏi công ty không thêm ngoảnh đầu lại. Bận rộn một ngày, đợi đến chín giờ tan ca đến dưới nhà Phó Lỗi, thấy đèn không sáng, mới nhớ tối ban ngày đã cùng Mặc Viễn bàn bạc xong, Mặc Cận rốt cục đồng ý sau kì nghỉ dài hạn sẽ đến Tín Đồ Trò Chơi làm việc, hai anh em hục hặc xong rồi, em trai cũng ngoan ngoãn cùng anh hai về nhà rồi.

Rốt cuộc ngay tại cửa Internet cafe lần trước ngăn được Phó Lỗi. Cậu cả người đen thui, chỉ có dây xích bạc thắt ở ngang hông là sáng đến chói mắt, bày ra bộ dáng tiểu lưu manh sở trường.

“Tôi nói... cậu sẽ không phải vì trốn tôi mới chạy về Mỹ chứ hả?”

Tuy cảm thấy hỏi như thế thật sự rất có chút đàn bà nhưng Đàm Ngạn vẫn nhịn không được nói ra.

“Anh thần kinh à?”

“Vậy cậu đi làm gì? Vì sao trốn tránh tôi?”

“Đàm Ngạn, anh cho mình là gì. Tôi làm sao phải nhún nhường với anh? Trốn anh? TMD anh là cộng hệ nào chứ hả, cẩn thận tôi kiện anh tội rình mó trái phép quấy nhiễu thường dân.”

“Phó Lỗi, nếu cậu là vì chuyện kia mà trong lòng khó chịu...”

“Ông về Mỹ để làm kiểm tra bạch cầu, người hài lòng chưa?”

“Tôi có thể cam đoan...”

“CEO đại nhân, giờ này ngài vẫn là trở về canh giữ phiên giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ đi. Khách hàng của tôi mua cổ phiếu Tín Đồ 40 đô một cổ phiếu, bị kẹt hơn một năm, nửa tiếng trước người ta đem tin tức nghe được nói với tôi, hỏi tôi có thể nào bị sụt giá hay không.”

“Tin gì?”

“Phía các người tuyên bố bắt đầu test game mới; còn game cũ chiếm hơn 90% doanh thu của Tín Đồ, hôm nay trên một diễn đàn game của Mỹ bên phát triển game đã công khai bày tỏ đang xem xét danh sách để chọn một đại lý mới sang năm. Anh cảm thấy thế nào? Nhặt hạt vừng, mất trái dưa, giá cổ phiếu năm ngoài 40, năm nay 20, sang năm...? “Sân sau bốc cháy”, chính là nói cục diện bây giờ của các người.”

Trên gương mặt quá mức tái nhợt không có bất kỳ biểu tình gì. Nói đến công việc, Phó Lỗi sẽ lập tức biến thành một con thú máu lạnh, cái mũi nhanh nhạy, hàm răng sắc bén, miệng lưỡi cay nghiệt, làm cho Đàm Ngạn lạnh xương sống lại đồng thời cảm thấy vô cùng gọi cảm.

Lúc này tiếng chuông “thắng chín trời cao người bứt rứt” lại lần nữa vang lên, chỉ nghe Phó Lỗi bực mình tiếp điện thoại.

“Không phải nói ký xong tờ hợp đồng cuối cùng thì kết thúc sao? Còn cái gì nữa? Mấy thằng luật sư các người có để yên hay không? Ông mặc kệ, vốn chẳng phải thứ quan trọng gì, di sản cái gì mà di sản. Phiên chết đi được!”

Thì ra đi Mỹ thật sự không phải vì trốn mình, nhìn thân ảnh chui vào xe taxi, Đàm Ngạn nhẹ nhõm thở một hơi, còn có hi vọng. Xem ra muốn biết chân tướng Phó Lỗi biến mất gần một tháng, còn cần một ít trắc trở.

17. Chương 17

CHƯƠNG 16

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Trong khi mọi người đang hưởng thụ một kì nghỉ quốc khánh thoải mái thì Đàm Ngạn lại trải qua tuần lễ khổ nhọc nhất kể từ khi về nước. Quốc nội đúng là đều nghỉ, nhưng thị trường chứng khoán Hoa Kỳ không rảnh như thế, đám chuyên gia ồn ào của phố Wall lại càng không phải kẻ ăn không ngồi rồi. Bên này game chủ chốt gặp vấn đề trong việc gia hạn hợp đồng, bên kia bản open beta của game mới được tán thưởng khắp nơi, hai bên bán khống và đầu tư cổ phiếu tranh đấu kịch liệt làm cho giá cổ phiếu của Tín Đồ Trò Chơi nhảy lên nhảy xuống như tàu lượn siêu tốc. Trong một thị trường chứng khoán không có giá giới hạn, cổ phiếu công nghệ vốn hóa nhỏ có tổng giá trị thị trường không quá một tỷ đô này nhất thời đã khiến cho rất nhiều phương tiện truyền thông tài chính tranh nhau đưa tin. Thức trắng cả đêm, chịu đựng đến sáng thứ Bảy cũng là tối thứ Sáu bên Mỹ đóng cửa giao dịch, mới coi như tạm yên tĩnh.

(bán khống = short selling: kiếm lời nhờ vào sự sụt giá của cổ phiếu; đầu tư: kiếm lời nhờ vào sự tăng giá của cổ phiếu; hai cái này ngược nhau.

cổ phiếu công nghệ vốn hóa nhỏ: nói dễ hiểu thì đây là cổ phiếu của công ty nhỏ ngành công nghệ)

“Mặc Viên, cậu đúng là biết chọn giờ hẹn tôi uống trà sáng.”

“Nói thật, biểu đồ giá cổ phiếu mấy hôm nay của Tín Đồ Trò Chơi, mấy chuyên gia phân tích tôi quen nhìn thấy đều trơn tròn mắt.”

“Cả tuần nay tôi ngủ chưa được đến 20 giờ.”

“Nhìn cậu xem, cái chức giám đốc này làm thật là...”

“Tôi lấy tiền nhiều, đương nhiên phải làm việc nhiều. Nếu một công ty có giám đốc luôn tan tằm sớm hơn nhân viên, vậy công ty đó nhất định sẽ phá sản.”

“Alex, trong báo cáo Phó Lỗi nói thành tích quý ba của các cậu không được lạc quan cho lắm, hàng loạt chi phí mở rộng thị trường cho trò chơi mới đã gây ra hệ lụy rất lớn. Năm nay chỉ còn quý tư, cậu sẽ không giữ lại thứ gì đó chứ?”

“Cậu còn nhớ Chu Hiểu Ninh không?”

“Hình như trước kia là phó giám đốc của Tín Đồ, nửa năm gần đây không nghe động tĩnh gì.”

“Mặc Viễn, chờ đi. Rất nhanh cậu sẽ thấy tên này được đưa lên tiêu đề trong giới.”

“Material?” (material: quan trọng. Material information, trong thuật ngữ tài chính là chỉ những thông tin có ảnh hưởng đến giá cổ phiếu công ty, thường là tin mật)

Đàm Ngạn ăn một miếng sủi cảo tôm, cười không đáp.

Vốn muốn hỏi Mặc Viễn đầu đuôi chuyện Phó Lỗi quay về Mỹ, nhưng đúng là vẫn không nói ra miệng được. Đề tài liên quan đến người bên gối, cho dù có là bạn thân thời đi học như Mặc Viễn, Đàm Ngạn cũng vô pháp thẳng thắn công khai thảo luận. Buổi tối một mình đến GAY bar từng gặp Phó Lỗi, anh vẫn như xưa chọn vị trí sô pha trong góc, một ly Vermouth, một núi tâm sự không có người thổ lộ. Tâm sự? Thật đúng là một từ giả dối, nuốt một ngụm rượu chát, Đàm Ngạn không khỏi cười khổ.

Lần đầu tiên đến đây là khi anh về nước chưa đến ba tháng. Trước đó đã có hơn mười năm sống ở nước Mỹ, không phải người bản địa, một New York phương Đông xa hoa đòi trụ, đối với Đàm Ngạn mà nói, là một thành phố lạnh lùng hoàn toàn xa lạ, không ai quen biết anh, tài xế taxi, phục vụ khách sạn, bartender trong PUB, tất cả chỉ quen biết tiền trong túi anh. Đây chính là quy luật sinh tồn của xã hội hiện đại, trong phần lớn tình huống, một tấm thẻ tín dụng mỏng manh so với bất cứ cơ thể ấm áp hay lời quan tâm nào đều khiến người ta cảm thấy thân thiết hơn. Đàm Ngạn không thiếu tiền, cho nên khi anh phụng mệnh đến nơi thành thị xa lạ này cũng không chịu uất ức gì. Nhưng như vậy đã đủ rồi sao?

Nói là trùng hợp cũng được, cơ duyên cũng được, anh chưa bao giờ nghĩ đêm đó sẽ gặp được Phó Lỗi ở GAY bar, một chàng trai sắc mặt trắng bệch lông mi tiêm dài cầm rượu vụng về bắt chuyện với anh. Trong khoảnh khắc hôn môi lần đầu, Đàm Ngạn gần như đã quên mối quan hệ vi diệu giữa hai người vào ban ngày – chuyên gia phân tích và CEO của công ty bị phân tích. Thích người xinh đẹp có cần lý do không? Vừa hay con người xinh đẹp này đầu óc cũng không tệ, khiến cho trò chơi đối kháng cùng truy đuổi càng trở nên thú vị hơn. Hai lần cùng Phó Lỗi chung chăn chung gối nhưng chỉ mặc quần áo cùng ngủ, anh có khi rất kiên nhẫn vờn quanh với con mèo. Chỉ có đêm cuối cùng ở Irvine, nụ hôn chúc ngủ ngon mang tính chất đồ dành của Phó Lỗi mới khiến Đàm Ngạn lúc ấy đang trong tình trạng mệt mỏi cực độ đột nhiên cảm giác quy tắc trò chơi đã vô tình cải biến. Cho dù chỉ là vài giây đồng hồ ngắn ngủi, nhưng cảm giác tin và hiểu nhau đã như độc dược ngọt ngào khiến anh cam nguyện ném một lần rồi một lần. Sau lại dùng một ít thủ đoạn nho nhỏ, cảm giác thỏa mãn khi ăn sạch sành sanh Phó Lỗi làm anh trầm mê đến căn bản không thể buông tay. Đúng vậy, lần này anh đích xác là vì hiểu lầm mới đụng đến người ngoài giới. Thế nhưng Đàm Ngạn không tin, nếu nói Đàm Ngạn không phải thứ gì tốt, vậy có thể vọng tưởng Phó Lỗi của anh cũng không phải thứ gì tốt. Thẳng thì sao? Phó Lỗi đâu phải bút máy gấp lại thì gãy, cậu giống một cây thước bằng thủy tinh hữu cơ hơn, nhìn như là thẳng nhưng thực tế lại dẻo dai mười phần, có thể uốn có thể bẻ.

Trong bản kế hoạch sự nghiệp của Đàm Ngạn, làm CEO của một công ty game online hiển nhiên không phải điểm dừng cuối cùng. Trước khi đạt đến đỉnh cao sự nghiệp, tất cả mọi thứ đều có thể coi như đá kê chân, coi như ván nhảy tiến chức. Nếu như lại đổi nghề, đổi ngành, giữa anh và Phó Lỗi sẽ phát sinh biến hóa như thế nào? Tuy rằng Đàm Ngạn biết không nên đem công việc và đời sống cá nhân nhập làm một, thế nhưng mối quan hệ đến giờ vẫn nói không rõ này quả thực là đang dựa vào công việc để duy trì. Ngoài

trừ công việc, anh không tin bất kì lời hứa hẹn của ai, cũng chưa từng cho ai hứa hẹn. Nếu bây giờ không nắm chắc, ai biết được về sau sẽ thế nào.

Anh muốn gặp Phó Lỗi, ngay hiện giờ.

Xe dừng ở bãi đỗ xe dưới khu nhà của Phó Lỗi, vừa đi vào thang máy, di động liền vang lên. Thật bất ngờ, vốn cho rằng cậu vẫn đang tức giận, đi trên đường rồi vẫn còn suy nghĩ gặp mặt thì phải dùng lý do gì mới tốt. Phó Lỗi, hết lần này đến lần khác đều nằm ngoài dự định của anh.

“Hồi đại học có phải anh học pháp luật không?”

“Đúng. Trên trang web công ty, trong phần giới thiệu sơ lược về tầng quản lý có viết rõ.”

“Tôi có chút chuyện muốn hỏi anh.”

“Ồ? Giấy phép luật sư của tôi hết hạn rồi, phí cố vấn có thể bớt cho cậu một ít.”

“MD, Đàm Ngạn, anh lập tức biến qua đây cho tôi!”

“Vậy trước tiên cậu phải mở cửa đã.”

Phó Lỗi tay cầm điện thoại, kinh ngạc nhìn Đàm Ngạn đang đứng ngoài cửa. Gần nửa đêm, người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt mang theo nụ cười đầy nghiền ngẫm, chậm rãi tới gần...

“Làm sao anh...?”

“Tâm linh tương thông.”

“Đồ thần kinh.”

“Xuyt... Để tôi nghe xem, tim của cậu có phải cùng một nhịp đập như tôi không.”

Mười ngón tay của người kia bắt lấy cậu ấn vào tường ngay tại huyền quan, cúi người xuống đưa lỗ tai sát vào trước ngực, cách một lớp quần áo, tim vô duyên vô cớ đập nhanh hơn, dồn dập như muốn nhảy ra khỏi ngực. Cảm giác thật lạ, Phó Lỗi dùng sức đẩy vị khách không mời có lực dính kinh người ra.

“Mắc ói quá đi!”

“Lúc trên giường đâu thấy cậu mắc ói đâu.”

“Phi! Mấy câu nói sến rưng rưng này anh vẫn là giữ lại nói với tiểu tình nhân của mình đi. Đừng làm tôi mắc ói nữa.”

Đàm Ngạn không tức giận, anh chỉ đang suy nghĩ nếu bây giờ nói cho Phó Lỗi biết gần một năm nay anh chỉ lên giường với cậu thì gương mặt xinh đẹp kia sẽ lộ ra biểu tình đáng yêu nào đây.

“Cậu không phải có vấn đề pháp luật tìm tôi tư vấn sao? Nói đi.”

Mở tủ lạnh có chứa rượu vàng lần trước, Đàm Ngạn không khách khí lấy ra một lon bia. Dáng vẻ tự nhiên cứ như anh mới là chủ nhân của cái nhà này.

“Thứ anh học có phải là luật Mỹ không?”

“Phó Lỗi, câu hỏi này thật giống như hỏi “anh có phải đồng tính luyến ái không?”

“Thuế di sản của Mỹ có cao không?”

“Cái này... chính phủ Clinton trước giờ luôn duy trì thuế di sản, đánh thuế có khi cao tới 55%, hơn nữa mức bắt đầu đóng thuế chỉ có 650 ngàn đôla. Nhưng sau khi Bush đắc cử, vì lấy lòng giai cấp tư sản nên đã giảm thuế di sản, thuế suất từng năm giảm xuống, mức đóng thuế cũng từng năm tăng lên. Hình như mức bắt đầu đóng thuế của năm nay đã đến 3 triệu đôla, thuế suất giảm xuống còn 45%. Thuế di sản nói trắng ra là thuế nhà giàu, đánh thuế cao thì công nhận thật. Nhưng thái độ của các chính phủ giai cấp khác nhau đều khác nhau, có khi sang năm Hillary Obama đắc cử, lại thay đổi thì sao!”

“Đúng rồi, sao cậu tự dưng hỏi vấn đề này? Cậu còn rất trẻ mà, so với tôi còn nhỏ hơn ba tuổi.”

“Không phải tôi. Vậy đám nhà giàu kia vì tránh thuế có phải đều đi mua bảo hiểm kếch xù không?”

“Đúng vậy, mấy công ty bảo hiểm Mỹ thích nhất là đám phú hào gần đất xa trời. Một người mua một bảo hiểm nhân thọ vài trăm triệu là chuyện bình thường. Có thể nói bảo hiểm nhân thọ là cách duy nhất trốn thuế hợp pháp, thực chất là các phú ông đưa một phần tài sản cho công ty bảo hiểm coi như phí bảo quản thôi, tỷ lệ này chắc chắn thấp hơn thuế di sản. Trong hợp đồng, người thụ hưởng thường cũng là người thừa kế tài sản, như vậy đã đạt được mục đích trốn thuế.”

“Vậy có yêu cầu gì với người mua bảo hiểm không?”

“Đương nhiên có! Mua bảo hiểm càng sớm, phí bảo hiểm càng thấp, đến lúc nhận tiền người thụ hưởng cũng được bồi thường cao hơn.”

“Đằng nào cũng chết, vì sao mua bảo hiểm sớm thì phí thấp chứ?”

“Đồ ngốc. Một cậu còn tự học được CFA, giá trị thời gian của tiền, có hiểu không? 30 tuổi thân thể khỏe mạnh gia đình đầy đủ, mua bảo hiểm, công ty bảo hiểm có thể dùng số tiền kia đầu tư được vài chục năm, thu được lợi nhuận. Nếu 60, 70 tuổi mới mua, nói không chừng chưa được mấy năm đã chết, công ty bảo hiểm không kiếm được tí bèo bở nào, đương nhiên phí bảo hiểm phải cao hơn.”

(CFA: Chartered Financial Analyst, là một chứng chỉ toàn cầu của chuyên gia phân tích tài chính)

“CFA và bảo hiểm đâu có quan hệ. Thì ra là vậy...”

Phó Lỗi nhỏ giọng nói thầm, như đã hiểu rõ câu đố phức tạp nào đó.

“Tình trạng hôn nhân cũng ảnh hưởng đến phí bảo hiểm à?”

“Đâu chỉ tình trạng hôn nhân, mà cả bệnh sử, có ở khu vực nguy hiểm hay không, có tín ngưỡng tôn giáo cực đoan hay không, những điều này đều là yếu tố để đánh giá rủi ro trước khi bán bảo hiểm. Bình thường xã hội đều cho rằng người đã kết hôn có cuộc sống ổn định ít phiêu lưu hơn người độc thân, nhưng tôi không cho là vậy.”

“Tôi biết. Hóa ra có người sẽ thật sự vì chuyện này mà kết hôn, tôi thao!”

“Ai?”

“Tôi bây giờ mới chỉ là hoài nghi, còn chưa có chứng cứ. Dù sao... người đàn bà kia tuyệt đối có vấn đề, Mặc Viễn cũng có vấn đề.”

“Ý cậu là vợ của Mặc Viễn?”

“Tôi tìm người âm thầm điều tra cô ta, cô ta kết hôn với Mặc Viễn thật sự rất khả nghi. Chớp nhoáng không nói, còn để em rể tham gia tuần trăng mật, kêu em rể đến ở nhà mình, tôi nghe Mặc Cận nói bọn họ kết hôn chưa đến ba tháng đã chia giường ngủ...”

“Chắc chắn, Phó Lỗi, cậu đúng là không phải nhiều chuyện bình thường.”

“Tôi là không nhìn được! Ai, đừng nói nữa, hai anh em nhà này đều có bệnh, tự kiếm chuyện làm!”

“Cậu làm sao mà nghĩ đến thuế di sản và bảo hiểm thế?”

“Tôi mới vừa về nước làm thủ tục, mẹ tôi ép tôi ký trở thành người thụ hưởng trong hợp đồng bảo hiểm của bà. Đám người bên bảo hiểm với luật sư đều phiến muốn chết, điều chỉnh cái khoản gì cũng đều phải điện tôi xác nhận.”

“Mẹ cậu...?”

“Lần này xét nghiệm ra ung thư tuyến vú giai đoạn đầu, nói năm nay muốn đến Trung Quốc dưỡng bệnh.”

“Tôi rất tiếc.”

“Không có gì. Sinh lão bệnh tử, mẹ tôi nghĩ rất thoáng. Ngay cả bảo hiểm và thuế di sản đều đã lo lắng chu toàn. Hơn nữa bệnh này chỉ cần có đủ điều kiện chữa bệnh, có thể sống được rất nhiều năm.”

“Thằng nhóc vô tâm chết tiệt, vậy cha cậu nói thế nào?”

“Tôi... không có cha.”

“Xin lỗi.”

“Anh vội vã xin lỗi cái gì? Tôi tìm anh để hỏi về luật pháp, không phải gọi anh tới thương hại một đứa trẻ mồ côi cha. Gia đình đơn thân ở Mỹ có rất nhiều, nhìn tôi sống có bao nhiêu dễ chịu: có món ngon rượu ngon nào không ăn tới? Có cô nàng xinh đẹp nào không cửa được...”

“Cậu lặp lại lần nữa.”

Bị người kia dùng sức nắm cầm, Phó Lỗi không thể không ngửa đầu đối diện với Đàm Ngạn. Loại ánh mắt này, pha lẫn phần nộ khi bị khiêu khích, cùng với... *** hình như bị đè nén rất lâu. Phó Lỗi dùng sức đẩy người kia nhưng lại bị kéo khỏi ghế sofa, một đường vật lộn cuối cùng bị ném tới trên giường. Giường này rất cứng, hình như là được thay trong thời gian cậu rời đi, lại nói cậu còn chưa tính sổ với Mặc Cận chuyện tự làm chủ ở nhà cậu đâu: nhất định là Mặc Cận đã vứt mất chiếc giường yêu dấu siêu mềm mại của cậu. Phó Lỗi hoàn toàn không biết, bởi vì Đàm Ngạn thích ngủ giường cứng nên đã lừa Mặc Cận, lúc ấy đang trọ ở đây, nói rằng giường mới là Phó Lỗi sai người đặt, rốt cuộc quang minh chính đại đổi mất cái giường mềm của cậu.

Cơ thể to lớn của Đàm Ngạn đè xuống, Phó Lỗi cảm giác bộ dáng giãy giụa của mình thật giống một thiếu nữ gặp phải lưu manh. Cậu vừa thẹn vừa giận, mặc kệ luôn vấn đề hình tượng, dùng cả tay và chân liều mạng tránh khỏi trói buộc của Đàm Ngạn.

“Đàm Ngạn, ngươi đừng tới đây! TMD ngươi còn dám đè ông, chỉ cần ông còn một hơi thở, có chết cũng phải lết đến trước máy tính viết một tin tức bất lợi gửi ra ngoài, ngươi cứ chờ sáng mai thức dậy nhìn thấy cổ phiếu công ty rớt giá thê thảm đi!”

Lời đe dọa của Phó đại chuyên gia, trên chiếc giường người đàn ông kia mua cho cậu, đã không còn tí sức uy hiếp nào.

Mặc dù không nghĩ tới chuyện xin lỗi nhận tội linh tinh, nhưng trước khi đến đây Đàm Ngạn đã từng vì chuyện làm sao hòa giải với Phó Lỗi mà mất một đống nợ ron. Không nghĩ tới Phó Lỗi lại hoàn toàn không muốn cùng anh nói chuyện tiền căn hậu quả của lần “ăn của đại áp” đó chút nào, cậu là người thần kinh tro? Không có khả năng, sự cay nghiệt xảo trá của cậu căn bản đã là bản tính khó dời. Hay cậu chấp nhận hợp gian? Nghĩ đến đây, Đàm Ngạn tức thì không thể chịu được cái miệng không biết nghe lời của cậu nói ra những từ đáng ghét như “tán gái”.

“Cậu quên, tối nay là thứ Bảy, thị trường chứng khoán... nghỉ rồi.”

“Buông ra! Buông ra!! Thao!”

“Phó Lỗi, nếu chỉ là thân thể, cậu và tôi đều không phải người nói chuyện đạo đức. Đừng nóng vội phủ nhận, thân thể cậu không ghét tôi. Cậu không phải muốn thương tôi sao? Chờ chúng ta rèn luyện xong kỹ thuật, tôi đáp ứng nhất định cho cậu ở trên, được không?”

“Đàm Ngạn, đồ đồng tính chết tiệt! Buông, buông ra!!”

“Cảnh sát nói gặp phải côn đồ, trong tình trạng sức mạnh địch ta cách xa, phải tránh việc phản kháng hoặc chọc giận đối phương. Cậu lẽ nào vẫn không học được?”

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. Người đàn ông đè phía trên cậu, bờ vai dày rộng tạo ra bóng đen che phủ cả người cậu. Hai tay bị chế ngự định dùng sức giãy, nhưng khi bị đầu lưỡi giáo hoạt của người kia đụng tới tai phải thì tất cả phản kháng đều không làm được. Thân thể miễn cưỡng đến không giống như của mình, làn da phẳng phất như có trí nhớ, xúc cảm và độ ẩm lưu lại khi ngón tay và môi Đàm Ngạn lướt qua, toàn bộ đều nhớ rõ. Mỗi một chỗ bí mật của thân thể, trước đây khi lên giường với phụ nữ chưa từng phát giác, hiện giờ đều hoàn toàn lộ ra dưới sự vuốt ve không lưu tình của nam nhân. Tuy bị đặt ở thế bị động làm cậu khó có thể chấp nhận về mặt tâm lý... Không muốn chấp nhận rồi lại không thể không khuất phục, cơ thể cậu từ đầu đến chân đều chưa từng chống cự Đàm Ngạn. Khoái cảm như cuồng phong bão táp ập đến làm cậu không thể ngăn cản thể tấn công của Đàm Ngạn, chết tiệt, là kỹ thuật của anh ta tốt quá à? Cậu còn chưa kịp suy nghĩ thì quần áo đã bị lột sạch, đầu nhũ không ngừng bị đùa cấn, phần thân dưới sự khuấy động vuốt ve đầy kỹ xảo đã thấm ướt ngón tay đối phương, sắp... sắp chịu hết nổi rồi. Hai mắt nhắm

chặt tràn ra từng giọt lệ lấp lánh, không dám đối mặt với người đàn ông đã làm cho cậu nhận ra sự thật đáng sợ này.

“Thật sự rất ghét sao?”

Cái này căn bản không phải hôn, mà là găm, là cắn, là mút, là cảm dỗ tràn ngập khiêu khích cực độ. Đùi trong bị mở ra bị công kích tàn nhẫn, hạ thân bị liếm đến ướt đầm, Đàm Ngạn bỗng nhiên nâng người lên cùng cậu trao một nụ hôn hương vị không rõ là của ai. Sau đó dùng tính khí cứng ngắc đến dọa người đụng vào bộ phận đồng dạng cương của Phó Lỗi, lùi về sau một chút, nâng chân cậu lên, không ngừng cọ xát tại cửa bí huyết ẩm ướt.

“Nếu ghét tôi thì đẩy tôi ra đi.”

“Thật sự chỉ là thân thể sao?”

Đàm Ngạn kéo ra hai tay đang che mắt vì không thể khống chế nước mắt của Phó Lỗi, nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt hồng hồng của cậu.

“Nếu nghĩ như vậy có thể giúp cậu dễ tiếp thu hơn thì tôi không ngại.”

Dáng vẻ nghiêng rằng nghiêng lợi có chút không cam lòng của Phó Lỗi ánh vào đôi con ngươi đồng dạng đỏ rực của Đàm Ngạn: người này, không có một chút giác ngộ, dáng vẻ mê người này tuyệt đối không thể để kẻ thứ 3 nhìn thấy.

“Nếu làm tôi đau đớn, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho anh! Cho dù có đập bể bằng hiệu nhà mình, tôi cũng phải phát tán tin tức bất lợi cho Tín Đồ Trò Chơi.”

“Tôi sẽ không cho cậu cơ hội này. Cậu là chuyên gia phân tích có đạo đức nghề nghiệp hạng nhất, có gì nói đó không phải là căn cơ tạo chỗ đứng cho cậu sao?”

“Anh cho rằng tôi không dám?”

“Cậu sẽ không, bởi vì tôi sẽ làm cậu á khẩu với biến hóa của Tín Đồ Trò Chơi.”

“Biến hóa gì?”

“Muốn biết đầu tiên không? Vậy quyến rũ tôi đã, nói “xin hãy xâm phạm tôi” đi.”

“Đàm Ngạn, đồ khốn kiếp! A...”

Đàm Ngạn đã sớm không thể nhẫn được nữa, hoàn toàn đắm vào làm cho Phó Lỗi hoảng sợ kêu ra tiếng, sau đó lại xấu hổ che miệng lại.

“Anh không mang...”

“Bởi vì tôi muốn xuất bên trong cậu.”

“Anh đừng có được một tác lại tiến một thước! Ư... ưm... TMD nhẹ thôi, ông đây bị người chọc thủng rồi!”

“Lời thô tục vậy cậu cũng nói được?”

“Ai thô tục bằng anh, ư a...”

Thân thể bị lật lại, vị trí từ sau lưng làm Đàm Ngạn có thể xâm phạm đến chỗ sâu hơn. Phó Lỗi cảm giác mình sắp bị người đàn ông này hành chết, nhưng mà khoái cảm cũng đồng dạng mãnh liệt như thế, mỗi một lần bị đụng vào điểm kia trong cơ thể đều có cảm giác kỳ diệu không thể tin được. Bất tri bất giác cậu bắt đầu nghênh hợp động tác của nam nhân, phần eo nâng lên thật cao, hoàn toàn nghe theo dẫn dắt của thân thể, dù sao... chỉ là thân thể, không sao, chỉ là thân thể trầm luân thôi. Khoảnh khắc bắn trong tay nam nhân lần nữa, Phó Lỗi đã quên tất cả nhục nhã, chuyện có thể làm cùng phụ nữ, chỉ cần có khoái cảm giống thế thì làm với đàn ông cũng không sao.

Sau chuyện giường chiếu gần như hao hết thể lực, Phó Lỗi không ngủ được chút nào. Cậu mặc kệ thân thể gần như rã rời, mò lấy thuốc lá và bật lửa đầu giường, dựa vào thành giường bắt đầu hút thuốc.

“Cho dù có là hút thuốc sau khi xong, cũng là tôi hút chứ nhỉ?”

“Chó má nhà người, đây là nhà ông, giường ông, ông muốn hút thì hút.”

“Sửa lại một tí, giường này là tôi mua. Ngủ giường cứng mới tốt cho xương sống của cậu, hơn nữa lúc làm cũng thoải mái hơn.”

“Anh!...”

“Đàm Ngạn, anh đúng là một người quái gở. Nếu chỉ là cơ thể, anh lo gì không tìm được đàn ông đẹp hơn tôi, nghe lời hơn tôi? Anh ngàn vạn lần đừng nói đã yêu tôi nhé, tôi sẽ nôn đấy.”

“Nói như lời của chủ tịch thì đấu với cậu rất vui.”

“Anh đúng là hết thuốc chữa.”

“Tôi thấy cậu cũng đâu tốt hơn chỗ nào. Có khi nào sau này đều phải dựa vào phía sau mới cao trào không?”

“Cút! Đồ hạ lưu!”

“Đừng nói như thể mình là phụ nam nhà lành thuần khiết vậy.”

“Vậy chúng ta phải đấu tới khi nào?”

Đột nhiên hai người đều im lặng. Đàm Ngạn dụi tắt tàn thuốc của Phó Lỗi, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cậu, động tác kia quả thực dịu dàng đến kỳ cục.

“Phó Lỗi, cậu không biết trong khoảng thời gian này tôi muốn... thắng cậu đến cỡ nào đâu.”

Chỉ dư một chữ, nhưng lời thoại chân thật này, Đàm Ngạn cảm thấy bây giờ vẫn không nói ra miệng được.

“Phó Lỗi, cậu không biết trong khoảng thời gian này tôi nhớ cậu đến cỡ nào đâu.”

ăn của đc một lần rồi thì từ nay về sau cứ thế mà ăn.

18. Chương 18

CHƯƠNG 17

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Thuốc một điếu lại tiếp một điếu, hết thì kêu thằng em chạy xuống cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua tiếp, không nói câu nào, lúc giết địch cũng dũng mãnh hơn bình thường, nhưng lại có lúc không cẩn thận bị mọi người phát hiện đang thất thần. Cuối tháng ở quán net tiến hành hoạt động bang hội, không ai dám tiến lên bắt chuyện với Phó Lỗi. Thành viên bang hội rất cảnh giác đã nhận ra, lão đại Rudy hình như có chỗ nào không đúng, nhưng không ai biết cậu đang nghĩ gì.

Phó Lỗi mặt không thay đổi nhìn chằm chằm một khung nhỏ màu lam bên cạnh cửa sổ trò chơi, ý nghĩa của những con số liên tục nhảy lên trong đó chỉ mình cậu mới hiểu. Thì ra hai năm trước Phó Lỗi đã mua chuộc được ông chủ của chuỗi quán net nổi tiếng nhất thành phố, trong mỗi máy tính của hơn mười quán net quy mô lớn trải rộng khắp các quận đều được lắp đặt phần mềm quản lý thời gian thực, thông qua thiết bị quản lý đầu cuối của từng quán net, có thể tập hợp được thông tin hàng ngàn hàng vạn người đang chơi game gì. Bù lại, Phó Lỗi thông qua quan hệ của mình với các công ty game, cung cấp cho những quán net này thẻ game có chiết khấu thấp hơn hoặc ưu tiên xúc tiến game mới ở đây.

Mấy tuần gần đây cậu thấy trong bang hội có rất nhiều người chơi game bóng rổ vừa ra của Tín Đồ, game giải trí đơn giản không mất nhiều thời gian, có thể chơi khoảng mười hai mươi phút trong thời gian nghỉ

giữa mỗi ván đấu. Rất dễ cũng rất thú vị, bổ khuyết cho các game online cỡ lớn, không chỉ có người mê bóng rổ mới thích trò này, ngay cả rất nhiều người chơi trước đây không chơi game giải trí cũng đều vui vẻ thử một chút, một truyền mười, mười truyền trăm, game online được truyền bá rộng rãi là nhờ như thế. Mà lúc này con số biểu hiện trên phần mềm quản lý càng chứng thực cho quan điểm này. Tháng thu phí thử nghiệm đầu tiên là giai đoạn quan trọng nhất quyết định sống chết của trò chơi, Đàm Ngạn bỏ ra mười triệu đôla mở rộng thị trường, quyết tâm đổ một ván sống chết với game bóng rổ này, quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, đã nhanh chóng giành được thị phần hết sức lý tưởng. Nhưng đây mới chỉ là thành phố cấp 1, Phó Lỗi trước kia từng lo lắng việc game thể thao 3D có đồ họa cao, khi mở rộng ở thành thị cấp thấp sẽ gặp phải trở ngại về mặt phần cứng, không ngờ xem qua phản hồi từ mười mấy nhân viên nghiên cứu ở các thành thị cấp 2 cấp 3, tình hình vẫn tốt như cũ. Sau khi điều tra kỹ mới biết, trong quá trình địa phương hóa, Tín Đồ đã cố ý hạ thấp một ít ưu thế đồ họa của trò chơi. Cứ như vậy, thành phố vừa và lớn có điều kiện phần cứng tốt thì người chơi có thể mở hết hiệu ứng, tận hưởng đồ họa của trò chơi; người chơi ở thành phố nhỏ, có lẽ card màn hình còn chưa nâng cấp, đành phải hi sinh chất lượng hình ảnh một tí, nhưng vẫn có thể chơi game ngon lành như bao người. Hơn nữa đối với phần lớn người chơi không nòng cốt mà nói thì game giải trí vốn là chơi cho vui, chỉ cần trò chơi không chán thì bọn họ căn bản không quan tâm chất lượng hình ảnh có sụt giảm.

Chiêu này không mới mẻ gì nhưng Tín Đồ đã làm rất xuất sắc! Trước đây những nhà phát triển game nước ngoài không bao giờ cho phép nhà vận hành địa phương động tay động chân với trò chơi của họ, thứ nhất là vì đề phòng mã nguồn của trò chơi bị lộ, thứ hai là vì bọn họ không quan tâm đến thị trường Trung Quốc. Không biết Đàm Ngạn đã thuyết phục BA Entertainment như thế nào mà có thể khiến đối phương đồng ý điều chỉnh thiết lập game. Cho dù chỉ là điều chỉnh nhỏ, nhưng đã giúp cho trò chơi này mọc lên như nấm ở khắp các cấp thành thị, xây dựng một nền tảng vững chắc. Mà việc hợp tác trực tiếp với công ty NBA Trung Quốc đã giúp cho chiến lược đa thị trường của trò chơi vượt mặt các game online cùng thể loại, các hoạt động quảng bá online offline đều được người chơi và người mê bóng rổ cực lực ủng hộ. Hình thức thu phí linh hoạt đa dạng, bao gồm cả hệ thống trả phí tháng dành cho người chơi nòng cốt và hệ thống đạo cụ (tức nạp tiền chỉ để mua một món vip nào đó) dành cho người chơi phổ thông, đã nhận được rất nhiều lời tán thưởng.

Đầy đủ chức năng, thu hút tất cả tầng lớp người chơi, Phó Lỗi đã nhìn ra được dã tâm của Đàm Ngạn. Game giải trí có ARPU không cao là sự thực khó bàn cãi, nếu muốn hoàn thành yêu cầu khắt khe của BA một năm sau chiếm được 30% doanh thu của Tín Đồ thì khó trách độc chiêu kỳ chiêu quái chiêu gì anh ta cũng dám tung ra. Mở đầu thuận lợi coi như đã thành công phân nửa, Phó Lỗi đang dự định quý tư sẽ nâng cao dự đoán doanh thu của Tín Đồ Trò Chơi lần nữa.

(ARPU, Average Revenue Per User, tức là bình quân doanh thu theo đầu người.)

Đây là những chi tiết Phó Lỗi nhìn ra được với tư cách là chuyên gia phân tích. Thế nhưng nếu như không dùng thân phận chuyên gia thì phương diện Phó Lỗi nhìn thấy còn kinh người hơn. Trước khi cậu kịp nhận ra thì Đàm Ngạn từ khi nào đã trở nên hiểu rõ thị trường Trung Quốc như vậy? Đây là thị trường đã khiến cho vô số ông trùm quốc tế hăng hái tiến vào rồi lại ỉu rù tiến ra, hiện giờ có số người chơi game online lớn nhất thế giới, có kích cỡ thị trường bự nhất, trò chơi có số người online cùng lúc đông nhất, đây là một nơi có rất nhiều kẻ thêm thuồng nhưng lại thất bại ra về.

Vấn đề kéo dài hợp đồng của trò chơi chủ chốt một ngày chưa giải quyết thì tiềm năng tăng trưởng của cổ phiếu trong năm tới vẫn còn là dấu chấm hỏi. Vấn đề liên quan đến nguồn thu lợi nhuận một ngày không giải quyết thì xu thế cổ phiếu trong ba năm tới vẫn như cũ mập mờ.

Tín Đồ là một trong những công ty nhờ vào việc làm đại lý cho các game nổi tiếng nước ngoài mà một bước lên mây, đối mặt với tình cảnh khó vẹn toàn vừa tự viết game vừa tiếp tục làm đại lý, nói thật thì, Phó Lỗi không nghĩ Đàm Ngạn cuối cùng sẽ thành công. Trước khi có kết quả, cậu vô pháp tin tưởng Đàm Ngạn, cho dù cậu từng lên giường với Đàm Ngạn, từng có thân mật da thịt đầy điên cuồng. Cho dù là trong nháy mắt mất khống chế nhất, cậu vẫn như cũ gọi tên đầy đủ của anh, “Đàm Ngạn”, tựa như đang gọi tên một người xa lạ. Phó Lỗi cho rằng, suy nghĩ độc lập và phán đoán lý trí của một chuyên gia phân tích sẽ không vì bất luận kẻ nào, bất luận thứ gì mà nảy sinh dao động.

Tàn thuốc rơi xuống bàn phím, tiệm net trong mắt người ngoài là một nơi rối ren hỗn loạn, bởi vì đơn thuần

chỉ chơi game, nên đã trở thành chỗ công cộng duy nhất có thể khiến Phó Lỗi cảm thấy an tâm, ở đây cậu đóng vai một người chơi tên là Rudy. Hút một ngụm khói thật sâu, đêm nay — không biết vì sao trong lúc chơi game lại nhìn không được đi kiểm tra mấy số liệu này, Rudy và Phó Lỗi, hai vai diễn này, cậu vốn vẫn luôn phân biệt được rõ ràng. Tuy rằng đều có liên quan đến game, nhưng mục đích hoàn toàn bất đồng. Cậu bắt đầu căm ghét con người này của mình, vào lúc hần là toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trò chơi thì lại nhớ tới game bóng rổ, nhớ tới Tín Đồ, nhớ tới Đàm Ngạn, căm ghét cực kỳ.

Lên giường với ai, đâu có gì quan trọng. Chẳng lẽ không đúng à?

Phó Lỗi cười nhạo bản thân suy nghĩ lung tung, rốt cuộc vô phương chuyên tâm vào trò chơi, giúp các anh em trong bang thanh toán tiền net xong, lưu lại một câu có việc, đã bỏ đi trước.

Đàm Ngạn bắt đầu thường xuyên đến tìm cậu, qua đêm không chỉ một hai lần. Lúc nào cũng là đáng dấp cực kỳ mệt mỏi, nhưng ngoại trừ đấu võ mồm với cậu thì cũng không phát sinh hành động quá đáng nào. Muốn đuổi gã đi, nhưng thường lời còn chưa nói ra miệng, người đã ngã lên thứ gọi là “giường cứng” ngủ mất. Trên đường về nhà, Phó Lỗi bắt đầu tin tưởng, không khí tập thể điên cuồng công tác gần đây trong nội bộ Tín Đồ Trò Chơi, nếu không phải nhờ ảnh hưởng của ông chủ Đàm Ngạn thì còn có thể là ai?

Đàm Ngạn, thứ làm tôi á khẩu không nói được rốt cuộc là gì đây? Cứ việc nhào tới đi, ai sợ ai chứ?

“Cậu về rồi.”

“Anh! Cạy cửa hay leo tường vào đây hả? Tôi phải lập tức báo cảnh sát!”

“Không cần thận tìm được chìa khóa dự bị trong tủ lạnh, đừng khẩn trương như thế.”

“TMD anh rốt cuộc có ý gì? Có để tôi yên hay không?”

Không hiểu sao lại phát hỏa, không rõ là có bất mãn gì với Đàm Ngạn, có lẽ là căm ghét bản thân vẫn luôn khoan nhượng cho Đàm Ngạn ra vào tự do, không nghiêm túc cự tuyệt. Để một người xa lạ tùy tiện xâm nhập vào cuộc sống của mình, ngay cả Phó Lỗi cũng không biết phải giải thích thế nào. Hơn nữa người đàn ông này, một không biết nấu cơm, hai không biết giặt đồ, ba không thể... thỏa mãn dục vọng của cậu, còn không bằng tìm một phụ nữ, khéo, tuy rằng phụ nữ cũng rất phiền phức.

“Giận rồi?”

“Người là cái thá gì hả, ông...”

“Đến xem cái này đi, ngày mai sẽ công bố ra ngoài. Có phải là vì mấy ngày nay bỏ mặc cậu nên đã khiến Phó đại chuyên gia của tôi trống rỗng cô đơn không?”

“Thối lắm! Người thì có thứ gì hơn người hả? Ông đây cũng không phải chưa thấy qua việc đời.”

Đàm Ngạn mở laptop, gõ vào một địa chỉ trong trình duyệt, đăng nhập mật mã trên trang web có mã hóa mặc định (default encryption, khi đăng nhập vào yahoo hay tài khoản ngân hàng thường có cái này để bảo đảm tính bảo mật), ấn nút xác nhận, một cửa sổ khiến Phó Lỗi ghen hòng trên trời xuất hiện trước mặt cậu. Chỉ dùng chưa đến mười giây đồng hồ, Phó Lỗi đã xác nhận đây là sự thực – phiên bản web của trò chơi chủ chốt hiện nay của Tín Đồ, một trò chơi có vô số đối thủ tranh giành mô phỏng nhưng không ai lấy được giấy chứng nhận chính thức từ phía nhà sáng chế gốc, một khi được ra mắt chắc chắn sẽ trở thành sản phẩm được mong đợi, tha hồ mà gom tiền.

“Ai làm vậy?”

“Chu Hiểu Ninh và Trần Thụy.”

“Chu Hiểu Ninh? Trần Thụy? Thanh Thành Games??”

“Trí nhớ tốt.”

“Mất bao nhiêu tiền?”

“Không tới một triệu nhân dân tệ.”

“Gạt người... Tôi không tin.”

“Cái này chúng tôi gọi là tiền trăm hậu tấu, game làm xong xuôi hết rồi, mới đi tìm nhà sáng chế gốc để bàn bạc vấn đề cấp giấy phép.”

(giải thích một tí: game gốc vốn phải down về cài đặt mới chơi đc, các cty dựa vào đó chế ra một game tương tự nhưng chơi thẳng trên web, không cần down, gọi là web game, xong mới bàn vấn đề bản quyền với cty gốc)

“Bằng cái gì?”

“Bằng tốc độ bành trướng cực nhanh chóng của thị trường web game năm nay, bằng phần trăm bản quyền cao tới 35% đầy mê người, bằng ba tác lưỡi của tôi.”

“Đàm Ngạn, những gì anh nói là thực?”

“Thiên chân vạn xác, Chu Hiểu Ninh tháng năm đi Tứ Xuyên giám sát dự án, tháng chín sản xuất trò chơi hoàn thành, tháng này tôi chạy tới chạy lui sắp gãy chân, rốt cục cũng đàm xong hạng mục này.”

“Tôi cho rằng... lúc đó anh điều Chu Hiểu Ninh đi Thành Đô quản lý chi nhánh thu mua được là vì hai người luôn không hợp ý.”

“Tôi và cậu ta đích xác ý kiến không hợp, nhưng Chu Hiểu Ninh là một nhân tài quản lý hiếm có.”

Thật khó tin, Thanh Thành Games vốn là một công ty phát triển game nội địa Tín Đồ thu mua vào quý tư năm ngoái. Nhân viên không nhiều, chỉ tung ra được một trò chơi tạm tạm, thu mua rồi vẫn không thấy có sản phẩm mới nào ra mắt, thị trường đều cho rằng Tín Đồ đã làm một vụ mua bán lỗ vốn. Hiện tại Phó Lỗi rất cục mịch bạch vì sao khi ấy Đàm Ngạn phái Chu Hiểu Ninh đi Tứ Xuyên vẫn luôn kín tiếng, thậm chí để né tránh nghĩa vụ công bố thay đổi nhân sự công ty, còn cố ý bảo lưu chức vị phó tổng giám đốc của Chu Hiểu Ninh. Cậu bỗng nhiên nhớ tới vào tháng năm, Đàm Ngạn từng hỏi cậu, công ty gia tăng tự chủ phát triển game thì có tương lai không. Hóa ra Đàm Ngạn đã sớm bố trí xong tiền đề, hóa ra gã đã sớm nhìn thấu xu thế phát triển của web game, hóa ra dã tâm của gã...

(căn cứ theo quy định của Ủy ban giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ thì một công ty trên thị trường chứng khoán có nghĩa vụ phải công bố với mọi người khi công ty có thay đổi về mặt nhân sự cấp cao.)

Hay cho một câu á khẩu không nên lời. Phó Lỗi nhìn dáng cười đắc ý của người đàn ông trước mắt, hoàn toàn không nghĩ đến, mình hoàn toàn... bị đánh bại.

“Nha... tuy rằng cái này xem như là tin tức có lợi cho cổ phiếu Tín Đồ, nhưng tôi cũng không thể để tin tức quan trọng như vậy sớm lộ phong thanh.”

“Vậy anh nói cho tôi biết làm gì?”

“Bởi vì tôi muốn chia sẻ tin vui với cậu trước.”

“Ai muốn chia sẻ với người? Ông không thêm...”

“Thế nhưng cậu biết mất rồi, làm sao đây?”

“Đầu anh bị cửa kẹp à? Đồ bệnh hoạn!”

“Như vậy đi. Nếu cậu đã biết rồi, vậy để phòng cậu tiết lộ tin tức quan trọng này cho khách hàng của mình, đêm nay tôi chỉ đành làm đến khi cậu không còn sức lực ngồi dậy gửi tin mới thôi.”

(khách hàng của Phó Lỗi biết tin, mới có thể đi trước thị trường mua cổ phiếu Tín Đồ với giá thấp, chờ tin tức được chính thức công bố, giá cả tăng lên, mới bán tháo kiếm lời. Hành vi này được quy vào giao dịch tin tức trái phép, nhưng rất khó có đc bằng chứng để định tội.)

Yêu cầu hoang *** vô sỉ như thế, Phó Lỗi tức giận đến mức cả mu bàn tay cũng nổi gân xanh.

“Này, Phó Lỗi, cậu có chịu không?”

“Đàm Ngạn, đồ rùa đen khốn kiếp, ông liều mạng với người!”

Cuối tháng mười, thu ý dày đặc. Ban đêm, trong căn hộ của Phó đại chuyên gia cũng đang “đêm xuân một khắc đáng nghìn vàng”. Công việc bận rộn dẫn đến cảm dục khiến Đàm Ngạn ở trên giường như sói như hổ.

Đối mặt với đòi hỏi không điểm dừng của người kia, Phó Lỗi ban đầu còn có thể tay đầm chân đá cao giọng chửi rủa, đến lúc sau đành dần biến thành cầu xin yếu ớt hòa với rên rỉ mất hồn thấu xương.

Trò chơi gì đó, cổ phiếu gì đó, trong ba đào mãnh liệt của *** đều đã quên sạch. Không ai suy nghĩ nữa, khi tỉnh lại đã là một ngày mới.

mọi người có thấy hai bạn Chu Hiểu Ninh và Trần Thụy rất ngẫu không, các công ty khác đua nhau mô phỏng lại game nhưng không đc cty gốc chấp nhận, hai bạn này làm một cái là đc ok liền, phiên ngoại tiếp theo sẽ là về hai bạn này ;))

19. Chương 19

CHƯƠNG 18

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Hôm sau tin tức về webgame mới vừa được công bố, cổ phiếu Tín Đồ đêm đó tức thì tăng mạnh 8%. Bởi vì webgame trình tự đơn giản, quá trình thử nghiệm không mất nhiều thời gian, load server cũng không yêu cầu cao, cho nên Đàm Ngạn quyết định rên sát khi còn nóng, lập tức ra lệnh bộ phận PR tổ chức một buổi gặp mặt giữa các game thủ vào cuối tuần, thông tri các bên truyền thông đến phỏng vấn đưa tin. Vì khách mời đều là game thủ lão làng, được trực tiếp chơi thử trên quy mô nhỏ, nên đã khơi lên một làn sóng thảo luận và theo dõi trong giới game thủ. Mỗi phóng viên có mặt cũng đều được biểu năm trăm đồng, nên những ca từ khen ngợi cũng không ngừng xuất hiện. Phía bộ phận marketing thì vất vả lên cổ làm ra các vật dụng để tuyên truyền trò chơi, mắt thấy trò chơi này rất nhanh đã có thể lên sàn.

Nhưng mà, ngày hội chơi thử game kiêm ra mắt truyền thông được công chúng chú ý cũng không đem lại cho Đàm Ngạn một ngày đẹp trời. Như mọi khi, anh đến căn hộ của Phó Lỗi, vừa cầm chiếc chìa khóa dự phòng nhặt được ngoài ý muốn vào ổ khóa, cánh cửa đã mở từ bên trong, một cô bé chỉ mặc độc chiếc sơ mi nam màu trắng đứng trước mặt anh, mái tóc đen dài ướt sũng dính ướt áo sơ mi, nửa người dưới trông không đủ khiến cho đàn ông dị tính luyến phải miên man tơ tưởng, sau đó nghe thấy giọng nói nũng nịu kia hỏi anh:

“Chú hai, chú tìm ai?”

Đàm Ngạn nghe xong thiếu chút nữa té ngã, dáng vẻ anh bây giờ không già, hơn nữa sinh nhật 31 tuổi còn tận tháng sau lận. Trừ Phó Lỗi từng kêu anh là “chú hai” ra, cho tới giờ chưa ai dám xưng hô với anh như vậy. Không cần nói, đây nhất định là trò quỷ của Phó Lỗi.

“Chú tìm Phó Lỗi.”

“Phó Lỗi? Anh Rudy, có ông chú lạ hoắc nào đến tìm kìa. Anh còn tắm à?”

Vốn là một câu nói rất bình thường, nhưng vào buổi tối hơn mười giờ, từ miệng một cô bé mười mấy tuổi, nó có vẻ rất quỷ dị.

“Thiến Thiến, ai vậy?”

Người thanh niên mấy hôm trước còn cùng anh đại chiến X hiệp trên chiếc giường cứng ngắc kia, hạ thân quần một chiếc khăn tắm, bước ra từ trong phòng.

“Thiến Thiến, không phải chuyện của em. Sấy khô tóc, ngủ trước đi.”

“Không muốn. Ghét quá, anh Rudy, cái giường mềm mềm hồi xưa đâu rồi? Em còn lâu mới ngủ cái giường này, cứng muốn chết. Anh Rudy, anh ngủ sô pha với em được không?”

“Được, không thành vấn đề. Nhưng em phải đi sấy khô tóc trước đã, tóc ướt ngủ không tốt.”

Điều bộ này, trong đầu Đàm Ngạn đang giúp cô bé có vẻ như 9x kia đưa ra một số thân phận khả thi. Em họ? Hình như thuần khiết quá. Bạn tình? Hình như nhỏ quá. Tóm lại trước khi biết rõ ràng mọi chuyện, một tiểu nha đầu chưa dứt sữa không đáng để anh nổi giận. Có điều đêm nay... hình như anh không thể ngủ lại rồi.

“Phó Lỗi, nếu cậu chỉ muốn tôi trả chìa khóa nhà thì không cần phải dùng mách khéo như vậy.”

“Hả?”

“Phát sinh quan hệ với trẻ vị thành niên, trách nhiệm gần như đều quy về bên trưởng thành. Hơn nữa, thoát nhìn còn là khách quen.”

“Ồ, đúng vậy. Anh muốn vào quan sát không? Hay cùng chơi 3P đi?”

Đàm Ngạn nắm chiếc chìa khóa trong tay, rõ ràng đã nhắc nhở bản thân không được tức giận, nhưng chỉ cần nhớ tới giọng điệu vô cùng thân thiết của Phó Lỗi với cô bé kia, lại còn luôn miệng đồng ý ngủ chung nữa! Lời đã nói ra miệng rất khó bị tư duy khống chế. Phó Lỗi trước kia là người thế nào, anh không phải không biết, anh cũng không quên lần đầu tiên gặp mặt, tình cảnh Phó Lỗi tán tỉnh nữ cấp dưới. Chỉ là trò chơi nhưng từ lúc nào đã thành thật rồi?

Trước đây trong trò chơi, luôn là vì đối phương nghiêm túc trước nên mới chán ghét rồi đi, lần đầu tiên Đàm Ngạn bắt đầu kiểm điểm lại bản thân đã nhập tâm quá đáng vào trò chơi này.

Phó Lỗi ở cửa sổ nhìn chiếc xe màu đen đi càng lúc càng xa, vén màn lên, bé cô bé đã ngủ say lên chiếc giường giờ có thêm một tấm nệm mềm. Đắp kín chăn, bản thân nằm trên ghế sa lon chìm vào giấc ngủ. Cậu có một giấc mơ, trong mơ có một con bù nhìn mặc tây trang cà vạt rất cổ quái hướng về phía cậu kêu gào, nghe không rõ nó nói gì, nhưng cả người bù nhìn tỏa ra một mùi dầm chua nồng đậm, sau đó Phó Lỗi cười tỉnh, mở mắt, trời đã sáng.

“Thiến Thiến, lần này sao bỏ nhà đi vậy? May là cuối tuần, cặp sách của em còn ở nhà phải không? Ngày mai không thể cúp học đấy!”

“Còn nói cặp sách, cũng bởi vì ba em phát hiện thứ đó trong cặp em nên em mới bỏ đi.”

“Thứ đó? Thứ gì?”

“Áo mưa!”

“Ha ha, bình thường thôi. Tình dục an toàn là thường thức mọi người nên có.”

“Nhưng ba em không chịu hiểu, làm sao đây?”

“Thiến Thiến, về vấn đề này anh chỉ muốn nói với em một điều, em phải nhớ kỹ. Năm sau em đã mười tám tuổi, ý nghĩa của việc trưởng thành không chỉ là em có thể quang minh chính đại đi chơi game dạo hộp đêm, mà còn là chịu trách nhiệm cho tất cả hành vi của mình. Nếu em thấy bản thân không thể gánh chịu hậu quả của một việc nào đó thì ngàn vạn lần không được làm. Hiểu không?”

“Hiểu. Còn ba của em thì sao đây?”

“Đừng lo, xế chiều anh sẽ đi giúp em lấy cặp và quần áo. Em cứ ở đây vài ngày trước đã, chờ bọn họ bớt giận thì trở về.”

“Em biết ngay anh Rudy có cách mà!”

Cơ thể thơm mềm của cô bé dán sát vào, quả nhiên thoải mái hơn ôm đàn ông nhiều. Không đúng, cậu không có ôm tên Đàm Ngạn kia, cậu... bị ôm. Đáng ghét!

Thiến Thiến là tiểu nữ sinh Phó Lỗi quen qua bang hội game, đang trong thời kỳ dậy thì phản nghịch, không chấp nhận giả vờ ngoan ngoãn trước mặt cha mẹ thầy cô bạn bè, ngay từ đầu đã cầm một tấm ID giả đi

theo một đám đàn ông trong bang hội cầm cộc ở quán net. Nhìn như hỗn loạn, nhưng kỳ thật con trai chơi game đều rất đơn thuần, phần lớn đều là sinh viên không có nhiều tiền, sinh hoạt phí đều gom lại ném hết vào game, không có tiền hút thuốc không có tiền uống rượu không có tiền cần thuốc, đương nhiên cũng không có xằng bậy gì với Thiến Thiến. Có lần cha mẹ cô bé theo dõi nhỏ đến tận quán net, cuối cùng bắt tiểu nữ sinh không nghe lời về nhà chuẩn bị xử trí bằng gia pháp thì Phó Lỗi vừa vặn bắt gặp, mới ra mặt cùng cha mẹ của nhỏ nói chuyện đàng hoàng một lần. Sau lại Thiến Thiến cùng cha mẹ quy ước ba điều, cam đoan không bỏ học đến khi tốt nghiệp, không tùy tiện qua đêm bên ngoài, không đi hộp đêm quán bar, cha mẹ mới đồng ý cho cô nhỏ tiếp tục chơi game online cùng đám Phó Lỗi.

Bất quá cô bé Thiến Thiến này đích thực phát triển rất được, ba vòng đầy đủ, nếu như thêm vài tuổi thì tốt rồi.

Trời lạnh làm biếng ra cửa, Phó Lỗi về nhà mang theo hai phần pizza và đồ uống, dù gì cũng đâu thể trông cậy một cô bé 9x nấu cơm chứ hử? Buổi tối thì nhường máy tính bình thường hay chơi cho Thiến Thiến, bản thân thì ôm laptop núp ở trong chăn xem xét tin tức game online hai ngày cuối tuần. Nhìn tin tức liên quan đến Tín Đồ, cậu mới nhớ tới con người không mời mà tới hôm qua, giọng điệu chua loét, vẻ mặt nhăn nhín, rõ ràng đã tức đến hỗn hển rồi, ha ha ha, thú vị thật.

Hắn muốn hiểu lắm thì để hắn hiểu lắm đi. Hắn là cái thá gì chứ? Dựa vào gì mình phải giải thích với hắn? Lòng bàn tay là tin có lợi, mu bàn tay là tin bất lợi, chỉ cần mình động ngón tay thôi đã có thể làm điều đứng sớ cổ phiếu công ty hắn quý như mạng rồi, nghĩ đến đây, Phó Lỗi không khỏi hơi nhếch nhếch miệng. Đạo này luôn bị chèn ép dưới sự hung bạo của anh, Phó Lỗi đã sớm nhin đầy một bụng lửa giận chỉ muốn đánh trả rồi. Đàm Ngạn nói không sai, muốn thắng, là vì đây là trận đấu giữa hai người. Còn muốn được nhìn thử dáng vẻ tức giận của người đàn ông kia nữa, đôi mày anh tuần xoắn tít lại — cái khác không nói, gương mặt của Đàm Ngạn quả thật đẹp đến mức nổi giận cũng thấy xuất chúng.

“Anh Rudy, đang cười gì thế?”

“Hử?”

“Về mặt anh vừa nãy cứ như tiểu nữ sinh đang yêu ấy.”

“Nha đầu thối, dám nói như thế với người tốt bụng đã chứa chấp em à! Xem anh có đét mông em không!”

“Vốn là vậy mà, con nhỏ cùng bàn với em gần đây đang tình tứ với đứa lớp bên, em thấy mặt anh với nhỏ giống lắm ấy!”

“Em đừng có chạy, anh phải tìm chỗ lông gà đét mông em!”

Tiếng động rượt đuổi âm ỉ bỗng ngừng lại, Đàm Ngạn đứng ở huyền quan, nhìn Phó Lỗi một tay cầm chổi lông gà một tay bắt lấy quần nhỏ của cô bé, chuẩn bị hạ thủ —

“Xem ra tôi lại quấy rầy rồi.”

“Chú hai! Chú hai, chú đừng đi. Anh Rudy muốn đánh con...”

Phó Lỗi nhìn thấy huyết thái dương bên tai người kia lại giật vài cái, ước chừng là cực giận rồi, nha đầu Thiến Thiến này thật biết thêm dầu vào lửa.

Đàm Ngạn đặt chìa khóa lên tủ giày ở huyền quan, ném lại một câu lạnh như băng rồi xoay người đi mất.

“Thiến Thiến, sao em cứ kêu người kia là chú hai thế?”

“Người trên ba mươi không phải đều kêu chú thím à?”

“Nha đầu ngốc, kêu như thế người ta bực đấy.”

“Vậy anh gọi chú ấy thế nào?”

“Nói lại thì, hình như anh cũng từng kêu hắn là chú hai.”

Phó Lỗi gượng cười gãi gãi đầu, nhớ ra trong chuyện này cậu không tư cách lên mặt với Thiến Thiến.

“Anh Rudy, ông chú đó là ai thế? Sao ông có chìa khóa nhà anh?”

“Ừm... Là người quen.”

Một câu hỏi rất đơn giản và rất khó trả lời, Phó Lỗi chợt phát hiện mình không thể định nghĩa quan hệ của mình với Đàm Ngạn, là bạn bè làm ăn? Là bạn giường thì đúng hơn, nhưng bạn giường phải bên tình bên nguyện chứ. Cậu muốn thương Đàm Ngạn, đâu muốn bị Đàm Ngạn thương đâu. Phắc! Không biết phải giải thích với tiểu nữ sinh không hiểu chuyện thế nào đây, đành qua loa có lệ.

“Học sinh trung học, mười giờ tối rồi, đi ngủ cho anh!”

Nhưng kỳ lạ là, tối thứ hai Phó Lỗi nghe Mặc Viễn lải nhải như thường lệ xong, về nhà thì tiểu nữ sinh đã đi mất. Trên bàn để lại tờ giấy:

“Anh Rudy, cha đã đồng ý không đánh không mắng em nữa, muốn đàm phán đảng hoàng với em, cho nên em về trước đây. Cảm ơn anh đã chiếu cố, anh nhất định là vì gần đây yêu đương nên mới tốt bụng chứa chấp em như vậy đúng không? PS, ông chú kia là kiểu em rất thích, có cơ hội anh giới thiệu với em nha! Người ta dạo này đang fan-gơ phúc hắc đại thúc công.”

Là sao là sao? Loạn xạ lung tung. Thật chả hiểu cái đám oắt con 9x ngày nay nữa. Điều đáng mừng duy nhất chính là Thiến Thiến giảng hòa với cha mẹ rồi, có thể ngồi xuống nói rõ ràng mọi chuyện chứ không phải chịu chính sách đàn áp đơn phương nữa.

Lúc đổi giày, mới chú ý tới chiếc chìa khóa nằm trên tủ. Người kia, sẽ không đến nữa ư? Tuy rằng Thiến Thiến đến ở nhờ là chuyện ngoài ý muốn, nhưng nếu như vậy có thể ngăn cản cái tên không mời mà đến kia, vậy cũng có thể coi là một chuyện đại công đức. Hiệu quả vượt ngoài mong đợi của Phó Lỗi, bị kêu là chú hai không tính, còn tận mắt thấy hành vi ái muội của cậu và Thiến Thiến, chẳng khác nào bại bởi một tiểu nữ sinh mười mấy tuổi, tên họ Đàm này đã sớm học máu rồi nhỉ? Phó Lỗi đắc ý bật cười.

Chậm đã, tại sao phải đặc biệt vui vẻ với chuyện “Đàm Ngạn ghen” chứ?

Là vì giao hẹn quái đản giữa bọn họ, ai nổi giận trước người đó thua. Đàm Ngạn thua, vì...

“Đàm Ngạn thật sự thích mình? Không thể nào...”

Tháng mười một, từ đầu tháng tới giữa tháng không ai tới quấy rầy giấc ngủ của cậu nữa. Vừa đến mùa đông, Phó Lỗi đặc biệt bám giường. Chỉ cần một ngày Mặc Viễn không thúc giục cậu giao báo cáo quý tư, cậu có thể nằm trong chăn ngủ hai mươi giờ. Thứ đáng ghét duy nhất là gần đây hình như mộng hơi nhiều, con bù nhìn mặc tây trang cà vạt kia cứ năm lần bảy lượt xuất hiện trong giấc mơ của cậu. Ngay từ đầu còn mơ mơ hồ hồ không thấy rõ mặt nó, nhưng một ngày lại đột nhiên bừng tỉnh, bởi vì trong mộng, gương mặt khôi hài kia đột nhiên chồng khít với gương mặt anh tuấn của Đàm Ngạn.

Phó Lỗi bị dọa toát mồ hôi lạnh. Tắm rửa xong lại bò lên giường lần nữa, cậu nghĩ mùa đông đã đến rồi, có nên tìm người sưởi giường thuận tiện trừ mộng không?

Mở ra thời gian biểu làm việc, chín giờ tối có hội nghị tài báo quý ba của Tín Đồ Trò Chơi. Cho dù không muốn nghe giọng của Đàm Ngạn nhưng công việc chung quy là công việc, không thể không nghe. Hội nghị tài báo của công ty ở thị trường Hoa Kỳ mở cửa cho tất cả quản chúng, nhưng chỉ có chuyên gia phân tích đại diện cho các tổ chức đầu tư mới có tư cách tham gia phần đặt câu hỏi, mà Phó Lỗi, làm chuyên gia phân tích của một công ty thứ ba nghiên cứu thị trường, đương nhiên không thể tham gia.

Nhớ tới lần trước Đàm Ngạn đã dùng cái webgame làm cho cậu ghen hờn, còn dày vò cậu cả đêm nữa — khó chịu, rất không thích. Không thể không hỏi một câu, tốt nhất là có thể làm Đàm Ngạn á khẩu không trả lời được, chỉ có vậy mới có thể giải mối hận trong lòng. Phó Lỗi lập tức điện thoại cho Tô Dục Tu, thẳng bạn thân này đã nhảy từ đầu tư mạo hiểm sang ngân hàng đầu tư, cũng là một trong những chuyên gia phân tích có tư cách tham gia hội nghị tài báo tối nay.

“Sui, lát nữa cậu giúp tôi hỏi một vấn đề.”

“Ày? Hiếm khi thấy Phó đại chuyên gia ra tay nha, Tín Đồ Trò Chơi thú vị vậy à? Tôi không biết đấy.”

“Có giúp không?”

“Nói đi, chỉ cần không phải cậu còn thù CEO người ta cưỡng hôn cậu ở GAY bar, vấn đề nên hỏi tôi đương nhiên sẽ hỏi.”

“...”

“Cậu đúng là! Cậu hỏi sắc bén như vậy á, Rudy, về sau tôi không dám so miệng lưỡi với cậu nữa đâu.”

“Nào có nào có, không dám không dám.”

“Câu hỏi tiếp theo đến từ chuyên gia phân tích Tô Dục Tu của ngân hàng XXXX.”

“Xin chào Đàm tổng. Chúc mừng Tín Đồ Trò Chơi đã đưa ra một bản báo cáo quý rất đáng để xem. Như vậy tôi có hai câu hỏi: thứ nhất, xin hỏi về trò chơi chủ chốt của quý công ty, đối mặt với hợp đồng chỉ còn nửa năm, công ty có ý định tiếp tục gia hạn hợp đồng với phía nhà sản xuất không? Thứ hai, xin hỏi về trò chơi xạ kích trị giá 40 triệu đôla quý công ty ký kết năm ngoái, có phải vì biểu hiện không mấy khả quan ở thị trường Hàn Quốc và Bắc Mỹ, cùng với tình trạng cạnh tranh gay gắt trong thể loại xạ kích của thị trường trong nước, mà công ty có ý định đóng băng trò chơi bom tấn được nhiều người mong đợi này không?”

“Câu hỏi thứ nhất, chúng tôi đã tiến hành đàm phán với phía nhà sản xuất trò chơi và đã đạt được hiệu quả, xin hãy chú ý những thông tin chính thức sắp tới từ chúng tôi. Câu hỏi thứ hai, Tín Đồ không đóng băng bất kỳ trò chơi đã được ký kết nào, trước mắt tôi chỉ có thể nói vậy thôi.”

“Nếu không đóng băng, xin hỏi Tín Đồ định khi nào bắt đầu cho thử nghiệm trò xạ kích này?”

“Tạm thời chúng tôi chưa lên kế hoạch.”

“Mọi người đều biết, thời kỳ hoàng kim của một game online là một tới hai năm sau khi được ra mắt. Nếu quý công ty cứ trì hoãn không có kế hoạch ra mắt trò chơi, vậy chẳng khác nào đang bóp chết sức sống của chính trò chơi. Xin hỏi các ngài giải thích vấn đề này thế nào?”

“Tô tiên sinh, Tín Đồ hiểu rõ quy luật tuần hoàn của thị trường, chính vì nguyên nhân như thế nên trước khi quyết định release bất cứ trò nào, chúng tôi đều phải thận trọng phân tích và nghiên cứu.”

“Nói cách khác trò chơi này không hề phù hợp với thị trường Trung Quốc, tầm nhìn lúc đó của các ngài có vấn đề à?”

“Xin lỗi, về vấn đề này, tôi tạm thời không thể trả lời.”

Chuyên gia phân tích và tăng quản lý cấp cao của một công ty đối chọi gay gắt, không phải trường hợp mới lạ gì. Tiết mục nho nhỏ này nhanh chóng bị hàng loạt câu hỏi của các chuyên gia phân tích khác cuốn trôi, bất quá hội nghị mới vừa chấm dứt, Đàm Ngạn đã nhận được một bức mail đến từ một hòm thư cá nhân.

“Câu hỏi thứ hai là được người khác giao phó, ngay cả truy vấn đều được chuẩn bị tốt trước đó. Về phần nhận uỷ thác của người nào, Đàm tổng hẳn đã hiểu rõ trong lòng, gần đây không hiểu sao cậu ta cứ đột ngột giật mình, cần phải có người an ủi. Đáp án của anh và dự đoán của cậu ta thật đúng là giống tám chín phần mười, hôm nay coi như tôi thay cậu ta cùng Đàm tổng diễn một màn song hoàng vậy, hân hạnh hân hạnh!” (song hoàng: người bên ngoài diễn động tác, người bên trong hát hoặc nói)

Cậu hay lắm Phó Lỗi, chủ động mời tôi. Trời lạnh sợ không có ai sưởi giường đúng không? Vậy để tôi giúp cậu “đề” mộng đi.

Phó Lỗi nằm trong chăn nghe hội nghị tài báo, sau khi hội nghị kết thúc không bao lâu đã lơ mơ ngủ. Không biết ngủ bao lâu thì bỗng dưng trên người cảm thấy lạnh lạnh, hóa ra chăn bị người xốc lên. Lạnh quá!

“Ai vậy?”

“Cậu nói tôi là ai?”

Ngực của nam nhân phủ lên, ấm áp khiến người ta luyến tiếc đẩy ra. Giọng nói vẫn như trong hội nghị tài báo, trầm thấp tràn ngập từ tính, có tác dụng thôi miên vô cùng tốt.

“A! Sao anh đến đây? Không phải anh trả lại chìa khóa rồi sao?”

“Vì đề phòng nhất thời bị cậu chọc tức đến mù đầu, trước đó tôi đã đánh mười cái chìa khóa giống thế.”

“TMD đồ xỏ lá!”

Nụ hôn đặc biệt dịu dàng, tựa hồ không phải để khiêu khích *** của nhau, mà ngược lại như đang trấn an một con nhím xù gai.

“Tôi nói... Ừ...”

“Gi?”

“Anh không ghen à? Chính là Thiến Thiến ấy, hai lần trước anh tới đều gặp tiểu nha đầu đó, con bé dùng phòng tắm của tôi, mặc sơ mi của tôi, ngủ giường của tôi, còn...”

“Con bé chạm qua chỗ này của cậu chưa? Còn có chỗ này... chỗ này...”

“A... a, Đàm Ngạn, anh... Buông ra, đừng...”

“Phó Lỗi, cậu hi vọng tôi ghen sao?”

“Ừm... ư, chỗ đó... A!”

Hai bàn tay ấm áp chiếu cố chu toàn tất cả vùng mẫn cảm từ trên xuống dưới của Phó Lỗi, Đàm Ngạn thuận tiện trình bày tất cả nguyên nhân hậu quả liên quan đến bạn trẻ Thiến Thiến.

“Kể từ khi biết chỗ bang hội của cậu, từ nửa năm trước tôi đã cài tai mắt vào đó. Cậu là người nổi tiếng trong bang hội, việc lớn việc nhỏ việc đông việc tây có dính đến cậu đều sẽ có người định kỳ báo cáo với tôi. Cô bé kia vừa bỏ nhà đi, trong bang hội liền bắt đầu bàn tán xôn xao, tai mắt của tôi đương nhiên sẽ không bỏ qua nguyên nhân ngọn nguồn và hướng đi của cô bé. Tôi nhờ cấp dưới của mình, là người quản lý thông tin đăng ký của game thủ, tra thử một chút thông tin bối cảnh, đã nhanh chóng xác định được thân phận ngoài đời của cô nhóc, cũng biết cậu chỉ là đang chăm sóc một cô em gái thôi. Vì thế tôi thay cậu đi làm công tác tư tưởng cho cha mẹ cô nhóc, chỉ qua một ngày nó đã được ba mẹ đón về. Đừng hòng nằm lên giường của cậu nữa!”

Tình dục bị kích thích, ánh mắt mơ màng, môi khê nhếch, Phó Lỗi bây giờ đẹp đến mức khiến Đàm Ngạn hận không thể lập tức ăn sạch sành sanh. Khi Đàm Ngạn nói tới đây, Phó Lỗi đang mặt đỏ tai hồng dưới thân anh, bỗng nhiên ngẩng đầu nở nụ cười.

“Đàm Ngạn, anh, ghen.”

Biết rõ cậu gian trá đầy bụng, biết rõ nụ cười của cậu không có thiện chí, nhưng độc được kịch liệt lúc nào cũng sẽ có vẻ ngoài tươi đẹp và mùi vị ngọt ngào, làm cho không ai có thể chống cự hấp dẫn của nó. Đàm Ngạn bằng lòng dùng thân thử độc.

Thân thể bị nam nhân hung hăng đâm xuyên qua, khoái cảm quen thuộc làm Phó Lỗi bỏ đi tất cả mặt nạ nguy trang, cam tâm tình nguyện sa vào *** vì phạm lẽ thường, quên đi cái ôi thơm mềm của phụ nữ, chỉ nhớ rõ hơi thở nam tính mãnh liệt của người đàn ông phía trên. Người kia lại không chịu buông tha cậu dễ dàng, mỗi lần cao trào xong lại kiên nhẫn vuốt ve, lần nào cũng phải làm cậu gần đến ranh giới sụp đổ, phải khóc lóc xin tha mới đổi lấy được chiếm hữu và thỏa mãn thân tâm.

Cùng người đàn ông này làm tình, dường như có loại ảo giác cả linh hồn cũng bị rung động.

“Bà nội nó, tìm phụ nữ thì biết giặt quần áo nấu cơm, còn có thể “bắn đạn” sinh con, gặp phải tên chết bầm nhà người, ông... ông, ngày mai ông phải kêu thợ đổi khóa!”

“Cậu tỉnh chưa.”

“Mắc mớ gì tới anh? Bỏ tay ra! Đừng đặt ở thắt lưng, tôi nhột... A”

“Nếu đã tự cho mình là anh trai tri tâm, vì sao không khuyên Thiến Thiến học hành cho tốt? Sang năm cô bé là thí sinh đại học rồi.”

“Anh mới là anh trai tri tâm, mắc ới quá đi!”

“Không phải tôi là chú hai à?”

“Anh đừng có vu oan tôi, Thiến Thiến nói anh là cái phúc hắc đại thúc công gì đó ấy.”

“Phụt... Cậu đừng có đánh trống lảng, nói, không nói chúng ta làm tiếp.”

“Anh!!”

“Xin hãy trả lời câu hỏi, Phó đại chuyên gia.”

“Mỗi người đều có quyền lựa chọn đường đời.”

“Cho dù con bé chọn nhầm đường sai lối?”

“Học một đại học tốt, chọn một chuyên ngành tốt, tìm một công việc tốt, gả cho một chàng trai tốt, làm một bà mẹ tốt... Có người muốn lựa chọn con đường nhân sinh được xã hội công nhận rộng rãi, cũng có người không muốn. Vì sao không thể tôn trọng lựa chọn cá nhân? Có thể không có bằng đại học, cuộc sống sau này của Thiến Thiến sẽ vất vả, nhưng nó không còn là trẻ con, phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, nhưng điều này không có nghĩa cuộc sống của con bé thất bại. Định nghĩa hạnh phúc của mọi người đều không giống nhau, không ai có thể biết trước những biến cố trong đời mình. Nói cách khác, hôm nay lựa chọn của Thiến Thiến trong mắt mọi người là sai, nhưng không ai có thể định nghĩa toàn bộ cuộc đời của nó. Con đường tương lai, còn phải dựa vào chính bản thân nó. Tôi chỉ là một người bạn trong game, chỉ có thể nói cho Thiến Thiến biết ngần ấy. Tôi không phải thánh nhân cũng chẳng phải thượng đế, tôi không có quyền và cũng không muốn chi phối đời nó.”

“Lý do lý tưởng của người theo chủ nghĩa tự do, thế giới quan giá trị quan nhân sinh quan của cậu quả thực đã bị chó gặm.”

“Tam quan lệch lạc? Không sao, anh không phải người đầu tiên nói tôi như thế.”

“Phó Lỗi, trên đời này tại sao lại có loại người vô tâm như cậu vậy?”

“Đàm Ngạn, trên đời này tại sao lại có loại người tâm cơ trùng trùng như anh vậy?”

Được, tám lạng nửa cân. Ván này, bọn họ mỗi người thắng một phần. Còn cách một chút nữa, Đàm Ngạn và Phó Lỗi đều không nhận ra: bọn họ đều là kẻ thua của nhau trong tình yêu.

20. Chương 20

CHƯƠNG 19

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Sáng sớm, trước khi báo thức di động kịp vang lên thì đồng hồ sinh học của Đàm Ngạn đã vang, vừa thăm cảm thán nghề làm sếp đúng là mệnh khổ sai vừa chuẩn bị rời giường thay quần áo. Mới ngồi dậy, đã nhận thấy cẳng chân của Phó Lỗi đang quấn chặt lấy mình trong chăn, hành động đặc biệt sắc tình này làm người ta thật rời đi không được.

“Sao thế? Mới đó mà nhớ nhung tôi rồi à?”

“Fuck you!”

“Vậy xin hỏi Phó đại chuyên gia muốn thế nào đây?”

Nói xong anh xoay đầu, cho Phó Lỗi một cái hôn buổi sáng.

“Chỉ cần cậu còn “đứng” được, tôi không ngại thêm một lần. Buổi sáng rất có tinh thần...”

“Trò chơi xạ kích ấy, Tín Đồ rốt cuộc có vứt bỏ không?”

“Phó Lỗi, cậu xác định mới sáng sớm đã muốn nói chuyện mất hứng như thế này sao?”

“Người đã nói, trong hội nghị tài báo không thể công khai nhưng ở trên giường có thể nói vài câu. Ông không thể để người đề không được!”

Đàm Ngạn nghe xong cười ha ha, Phó Lỗi – đúng là không lúc nào quên đòi phần lời, không chấp nhận một xúu thiệt nào.

“Chỉ cần tôi còn tại vị một ngày thì sẽ không để cho trò này được phát hành. Thể loại game này vốn đã rất khó địa phương hóa rồi, cộng thêm open beta ở Bắc Mỹ chỉ nhận được phản ứng thường thường, một vụ làm ăn cầm chắc lỗ lã, tôi không phải thằng ngu. Hiện tại chỉ là đang kéo dài thời gian với phía nhà phát hành US, kéo dài tới khi bọn họ không thể không thừa nhận đây là việc phí công, không còn đủ tư cách đến Tín Đồ đàm giá nữa. Hợp đồng làm đại lý 40 triệu đô, bây giờ mới trả trước một phần mười, coi như bát nước đổ đi đi. Nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ là đẩy cao mức lãi ròng của Tín Đồ, trong một ngành thu tiền bạc triệu như ngành game online này, tổng thu nhập hàng năm của Tín Đồ có thể nói là kék sù, nhưng mức lãi ròng chỉ duy trì ở 40%, thật sự là trái quy luật. Kiểu game cầm chắc sẽ vương chân vương tay này, đợi đến khi hợp đồng hết hạn, thì chỉ là một tờ giấy vụn.”

(lãi ròng của các công ty vận hành game online bình quân là 70%, cao nhất có khi ngoài 90%. Cho nên ngành game online còn được gọi là ngành trọc phú một vốn bốn lời)

“Đàm Ngạn, người đúng là! Ông rất thích bản chất thương nhân đầy mùi tiền vô liêm sỉ của người đấy. Ừ, đích xác là không còn cách nào khác. Đúng rồi, anh không sợ tôi để lộ tin này à?”

“Phó đại chuyên gia vừa chính trực vừa có đạo đức nghề nghiệp, không giống loại tiểu nhân vô sỉ như chúng tôi, chắc chắn sẽ không làm như vậy.”

“Ha ha, anh coi trọng tôi quá rồi.”

“Khoan đã, có phải vừa rồi cậu nói thích tôi không?”

“Thích? Thích cái mông người!”

“Ồ? Vậy sao lúc tôi cho cậu làm, cậu không chịu làm hả?”

“Thúi lắm! Ông...”

Náo loạn một trận xong, Đàm Ngạn nhìn đồng hồ không thể không rời đi. Ngoại trừ bộ phận chăm sóc khách hàng trực ba ca thì trong Tín Đồ Đàm Ngạn là người đi sớm về trễ nhất trước giờ. Đang đứng đối diện với gương toàn thân để sửa sang cả vạt thì Phó Lỗi miệng ngậm bàn chải đánh răng, ló nửa cái đầu từ phòng tắm.

“Đàm Ngạn, làm sao anh biết câu hỏi hôm qua là tôi sai người hỏi?”

“Nếu tôi nói tôi và Tô Dục Tu là bạn cũ, cậu tin hay không?”

“Anh dám!”

“Gi? Cậu ghen?”

“Ghen mẹ người!”

“Hồi xưa có một lần gặp cậu ta ở GAY bar, là vào kì nghỉ xuân của năm thứ hai đại học, lần đầu tiên tôi từ Bồ Tây đến New York chơi, cậu ta đang bị vài tên ngoại quốc quán lấy, tôi liền trở thành bạn trai tạm thời của cậu ta, giải quyết phiền toái. Sau này tôi đâu biết cậu ta sẽ về nước, còn có thể đụng mặt nhau trong ngành. Rõ hết chưa? Cậu đó, nhanh đi rửa sạch cái miệng đi!”

“Hai người... đã làm chưa?”

“Này, sao phức cảm xử nam của cậu mãi không dứt vậy? Đã nói là chỉ tình cờ quen biết mà.”

“Tôi... chỉ là khó chịu, anh quen biết thằng bạn thân nhất của tôi, chỉ có mình tôi không biết gì cả.”

“Bình dấm chua, bây giờ thì biết rồi chứ?”

Nói xong, Đàm Ngạn nghiêng mình né chiếc bàn chải đầy bọt kem đánh răng đang phi tới, nhanh chân mở cửa đi làm.

Chiều hôm sau, Phó Lỗi đang chìm trong mộng đẹp thì bị một trận đập cửa dồn dập đánh thức. Cậu hầm hầm đi mở cửa, nhìn thấy gương mặt hiền hòa của nhân viên chuyển phát nhanh, cho cậu ký nhận hai thùng hàng. Mở ra thì một thùng chứa toàn sách vở về quản lý kinh tế, một thùng thì nhét đầy sơ mi âu phục của đàn ông. Cậu tức đến run người, trong cơn nóng giận vứt thùng hàng ra chỗ để rác tạm thời ở cửa thang máy; nhưng đến buổi tối, Đàm Ngạn đã ôm hai cái thùng trở về như không có việc gì. Phó Lỗi thật nghi ngờ có phải đến cả nhân viên gom rác của khu nhà cũng bị gã đàn ông mưu mô ăn thịt người không nhả xương này mua chuộc rồi không. Thế là, Đàm Ngạn vốn vì công việc quần thân nên rất hiếm khi về nhà ở, sau lần này, đã rất tự nhiên coi nhà của Phó Lỗi như khách sạn qua đêm. Tuy rằng trò bóng rổ và web game đang dần bước vào thời kỳ tăng trưởng ổn định, nhưng Đàm Ngạn không dám lơ lỏng phút nào, một ngày công tác 14 tiếng gần như là chuyện cơm bữa.

Hai người mặc dù có xung đột ở chung, nhưng bởi vì Đàm Ngạn quá bận còn Phó Lỗi quá bám giường nên gần như không có lúc nào dính chung một chỗ. Bất quá, Đàm Ngạn lần nào về trễ cũng đem theo nguyên liệu nấu ăn đơn giản, không kêu Phó Lỗi rời giường, chỉ một mình cầm cúi ở nhà bếp. Thẳng đến khi Phó Lỗi, thường xuyên không ăn cơm đúng giờ, bị mùi thức ăn bay tới quyến rũ tỉnh cả ngủ thì hai người mới có thể ngồi cùng nhau ăn khuya. Ăn xong Đàm Ngạn liền đi tắm rửa, ban đầu Phó Lỗi còn cau mày mắng anh là đồ đánh trống bỏ dùi, được vài lần ngấm lại thì dù sao cũng ăn của người miệng mềm, nói tiếp đây lại là nhà bếp của mình, cứ bần thủ như này cũng không được, đành phải chấp nhận đi thu dọn tàn cục sau đó rửa chén bát nồi niêu.

Những ngày ở chung cứ trôi qua không mặn không nhạt như thế, đành vậy, mùa đông, trời lạnh, người kia, sẽ khiến, thân thể, rất nóng. Viết xong báo cáo quý tư, Phó Lỗi lại bò vào trong chăn, tiếp tục trù mền ngủ.

Vừa đến tháng mười hai, các hoạt động khuyến mãi dịp Noel cổ xúy cho hành động tiêu pha chiếm cứ khắp các đường lớn ngõ nhỏ trong thành phố. Từ bé đến giờ, Phó Lỗi chẳng có hứng thú mấy với thứ lễ tết này. Là kiểu Trung hay kiểu Mỹ gì thì nghỉ lễ đều có nghĩa là ông chủ cho cậu nghỉ, dù sao Mặc Viễn cũng phải về Mỹ qua lễ Giáng Sinh. Không chỉ có chuẩn bị một bài tổng kết năm về sự phát triển của ngành game online dài hơn 100 trang, mà còn giao bản báo cáo quý tư sớm hơn một tuần, làm Mặc Viễn mừng đến chết. Nhìn thấy số tiền huê hồng cuối năm được chuyển vào tài khoản không ít, Phó Lỗi khẽ thở phào, công việc và tiền tài đối với cậu đều vĩnh viễn được đặt song song ở vị trí số một trên đời.

Không thích du lịch, không thích party, không thích mua sắm, trừ những hoạt động xã giao cần thiết cho công việc, Phó Lỗi thà ở nhà chơi game còn hơn. Lễ Giáng Sinh này phỏng chừng sẽ trôi qua cùng vài đĩa game mới vừa được gửi từ Mỹ, mẹ cậu bởi vì đang bận rộn chuyện chuyển viện điều trị nên cũng không thúc giục cậu về nhà.

Kết quả để con tiểu nha đầu Thiến Thiến kia biết cậu được nghỉ lễ Noel, nó liền âm ỉ kêu cậu đi Hồng Kông, còn liệt ra một danh sách mua sắm thật dài cho cậu, vừa có truyện tranh BL mới nhất vừa có laptop Apple kiểu mới nhất vừa ra tháng trước.

“Nha đầu thối, nếu sang năm em không đỗ đại học, anh chắc chắn sẽ thay ba đét em một trận!”

“Anh Rudy, làm ơn nha! Truyện tranh BL cao H này anh phải coi chừng hải quan kiểm tra đó!”

Đi Hồng Kông cũng được, Phó Lỗi không ghét, trước kia mỗi năm đến Trung Quốc thời hạn thị thực kéo dài, cậu đều đi một chuyến. Thật ra thì thành phố lớn ở đâu cũng đều giống nhau, đơn giản là nơi tiêu tiền mua vui về mua hài lòng mua an tâm mà thôi.

Tối khách sạn đã đặt trước, vứt hành lý, nằm trên giường theo thói quen mở laptop bắt đầu lên mạng. Phó Lỗi bất đắc dĩ lắc đầu, vậy tội tình gì phải xuất môn chứ, tới chỗ nào chẳng phải cũng đều ủ trong nhà?

Kỳ thật lần này đi đương nhiên không hoàn toàn vì tờ mua sắm dài như phim của tiểu nha đầu, vào hai ngày trước lễ Nô-en, Phó Lỗi mặc bộ âu phục duy nhất mình mang theo, đến Trung Tâm gặp vài người bạn cũ là chuyên gia phân tích của ngân hàng đầu tư. Hồng Kông là một nơi nhỏ bé, ngành tài chính là một vòng tròn nhỏ hẹp, trong một cao ốc văn phòng nổi tiếng sẽ thường xuyên xảy ra chuyện HR (bộ phận nhân sự) của công ty lầu trên trực tiếp đi thang máy xuống công ty lầu dưới săn người. Kiểu thăm viếng này, giống như là cuối năm thân thiết đi chào hỏi hết nhà này đến nhà nọ vậy, cho dù chỉ qua lại vì công việc thì vẫn cần trao đổi “tình cảm” một tí để đặt nền móng cho hợp tác làm ăn năm sau. Tóm lại, đây chẳng

qua là quy tắc giao tiếp trong ngành ai ai cũng biết, không đến mức dối trá, cũng chẳng có bao nhiêu chân thành.

(Trung Tâm – Central: là quận thương mại trung tâm của Hồng Kông)

Ra khỏi Trung Tâm, bất ngờ nhận được một cú điện thoại. Phó Lỗi bình thường rất thân thiết với mấy người bạn game trong bang hội, thế nhưng rất ít người biết số di động của cậu.

“Rudy, lần này cậu không ra mặt không được!”

“Hội trưởng, chuyện gì vậy?”

“Bang hội chúng ta có mười mấy tài khoản bị chính thức khóa! Gần như đều là hội viên tiên phong, không phải acc nhỏ! Chuyện lớn rồi.”

“Hả? Cụ thể thế nào?”

“Ai, đều là tại anh, khi đám bọn nó đi chiến trường, đã lợi dụng BUG trong game kiếm được rất nhiều điểm vinh dự, nhưng đều bị tra ra ở cùng một server, thế là... bị khóa hết.”

“Em mới không online vài ngày đã quây tung lên thế à?!”

“Tóm lại, lần này chỉ trông cậy vào cậu thôi. Rudy, cậu còn ở Hồng Kông mấy ngày?”

“Phắc! Ngày mai em về!”

Theo lý thuyết, lợi dụng BUG trò chơi là mình đuối lý trước, công ty vận hành game có khóa hay xóa acc cũng là hợp tình hợp lý. Không phải không hiểu, nhưng bang hội không thể lập tức mất mười mấy thành viên chủ lực được. Phó Lỗi ngàn không cam vạn không muốn đành phải bấm số điện thoại của Đàm Ngạn. Con người luôn thích khó dễ cậu lại ngoài ý muốn không có vui sướng khi cậu gặp họa. Phó Lỗi vốn cho rằng sẽ bị bắt chẹt một vỏ nhưng lại nghe đối phương nói “Lúc trở về đưa một món quà sinh nhật” là có thể đi cửa sau giúp cậu mở khóa mấy tài khoản.

“Vậy anh muốn quà gì?”

“Tùy, là tâm ý của cậu là được rồi.”

Lại sến nữa, hung hăng cúp điện thoại, Phó Lỗi vội vàng quay về khách sạn sửa vé máy bay hồi trình. Không kịp suy nghĩ lão già ba mươi tuổi thích quà gì, hình như anh ta thích đánh golf? Quyết định sáng hôm sau ra sân bay, đến cửa tiệm miễn thuế mua một bộ găng tay đánh golf tiện mang theo. Đừng thấy nó là thứ mua vội mà khinh, giá không hề thấp, một bộ găng tay cũng mất hơn mấy ngàn đồng. Phó Lỗi chưa bao giờ am hiểu mấy việc quà cáp này, cứ nói nhân viên cửa hàng lấy cái đắt nhất là được.

Tiền chính là tâm ý, Phó Lỗi không cảm thấy giá trị quan nông cạn như thế có gì không tốt, chẳng muốn làm màu, thích thì lấy.

Xuống máy bay trực tiếp đánh xe chạy đến Tín Đồ Trò Chơi. Mặc kệ cô gái ở quầy tiếp tân hỏi cậu có hẹn trước với CEO Đàm không, đã xách túi hành lý chạy lên lầu.

“Hô... hô, đây, quà sinh nhật!”

“Cậu chạy gấp như thế làm gì?”

“Cứu tài khoản như cứu mạng, các anh em của tôi còn đang chờ!”

Nam nhân ngồi vững như Thái Sơn sau bàn làm việc màu đen, tiếp nhận găng tay đánh golf, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Cậu về đi.”

“Hả? Tài khoản khi nào thì mở?”

“Phó Lỗi, lúc cậu mua quà chẳng lẽ sẽ không để ý một chút găng tay này là cho nam hay nữ?”

“Hở? Chẳng lẽ... mua nhầm rồi?”

“Găng tay đánh golf chia làm kiểu nam và kiểu nữ, kiểu nam chỉ có một găng, dùng cho tay trái. Tay con gái mảnh dẻ hơn, cho nên hai tay đều phải đeo găng phòng ngừa bị thương.”

Phó Lỗi ngượng ngùng gục đầu xuống, cậu luôn cho rằng đánh golf là hoạt động dành cho người trung niên nên đến giờ cũng chưa từng chạm qua, cũng chẳng biết găng nam găng nữ khác nhau cái gì.

“Tôi... xin lỗi.”

Nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên kể từ khi quen biết Phó Lỗi được gần một năm tới nay, mới nghe thấy cậu nói một câu xin lỗi, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng cúi đầu của cậu. Chuyên gia phân tích kiêu ngạo không thềm để ai vào mắt này, cuối cùng cũng nhận thức bản thân đã phạm sai à?

Tâm ý, chỉ là vài con số 0 trên mác. Anh biết, tâm ý Phó Lỗi có lẽ chỉ nhiều như vậy.

“Cậu còn chưa cất hành lý? Đi về trước đi.”

“Vậy chuyện tài khoản... Tôi có thể lại mua...”

“Tối về nhà nói sau.”

Phó Lỗi không nổi giận, xám xịt đi ra cửa văn phòng CEO.

“Đàm Ngạn! Xin lỗi, tôi thật sự không biết về golf.”

Về đến nhà tắm rửa qua, Phó Lỗi buồn bực nằm trên giường, cậu không dám mở máy tính, chỉ sợ vừa online thì bằng hữu trong cột tán gẫu đều sẽ tìm cậu hỏi chuyện tài khoản. Sao ngay cả việc nhỏ như thế cũng làm không xong? Còn làm ra trò hề, mẹ nó quá xúi quẩy!

Nghe thấy tiếng chuông cửa, cậu uể oải đi ra. Lại là chuyển phát nhanh?

“Fuck, cái gì mà nặng vậy? Không phải là bom chứ?”

“Tiên sinh cứ đùa, công ty chuyển phát nhanh chúng tôi không vận chuyển đồ nguy hiểm. Ngài nhanh chóng ký nhận đi, đây là một thùng cam tề, mùa này giá không rẻ đâu!”

“Cam tề? Là cái gì?” (cam tề: navel orange)

“Là một loại hoa quả, orange.”

“Orange thì nói đại cam đi, còn bày đặt cam tề? Người không hiểu tiếng Trung à.”

Khiêng thùng vào phòng, nặng quá! Vốn tâm tình đã không tốt, Phó Lỗi than thở “Cam tề, cam tề, cam tề... là thứ gì chứ”, dùng dao mở ra, có khác mấy so với quả cam thông thường đâu. Tiếp theo, tin nhắn của Đàm Ngạn tới.

“Nhận, xin nhấn 1; từ chối, xin nhấn 2.”

Đã ăn một cái rồi, đương nhiên nhấn 1. Sau đó không đến một giờ, Phó Lỗi này giờ vẫn ẩn mình trên thanh tán gẫu lại lục tục thu được tin nhắn cảm ơn của các anh em trong bang. Đã có bảy tám người nhận được thông báo tài khoản được mở lại, năm sáu người còn lại tựa hồ cũng nhìn thấy hy vọng, trong nhóm tán gẫu tức thì bùng nổ, tất cả đều nói đại ca Rudy quả nhiên đáng tin cậy.

“Này?”

Hơn mười giờ tối, nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa của người kia, Phó Lỗi lập tức nhảy lên giường, trùm chăn kín đầu, giả bộ ngủ.

“Tắm sạch sẽ chờ tôi trên giường à? Hôm nay cậu đúng là biết điều.”

Tiếp tục giả chết.

“Đừng giả chết nữa, cậu đã nhận yêu cầu của tôi rồi. Nếu như muốn tất cả tài khoản được mở khóa thì chủ động chút đi, làm sớm nghỉ sớm, sáng mai tôi còn phải chủ trì hội nghị cổ đông nữa.”

Vén chăn lên, Phó Lỗi nhảy dựng lên, chỉ vào mũi nam nhân mắng to:

“Họ Đàm kia, mẹ nó rút cuộc có ý gì?”

“Nếu đã cầu tôi thì phải cho tôi xem thành ý của cậu rốt cục ở đâu chứ? Vị trí cưỡi ngựa, cậu có thể chưa từng thử qua, nhưng một lần lạ, hai lần quen, từ từ rồi sẽ quen thôi.”

“Cam tề?” (cam tề đọc là qíchén, cưỡi ngựa đọc là qíchéng)

“Cưỡi ngựa.”

“Hả?”

“Dùng miệng làm cho cái này của tôi cứng lên, sau tự mình ngồi xuống. Nếu tôi không bắn, cậu cũng không được bắn.”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc khi nghe hai chữ “cưỡi ngựa” của Phó Lỗi vừa rồi, Đàm Ngạn còn tưởng rằng cậu sẽ chửi ầm lên trở mặt chạy lấy người. Vậy nên khi tay Phó Lỗi đụng tới khóa quần của anh thì Đàm Ngạn cũng ngây người. Chỉ nghe Phó Lỗi hung tợn nói:

“Đàm Ngạn, người nhớ cho kĩ. Qua đêm nay ông lại là một hảo hán, cả đời đều không tha cho người!”

Trước đây lần nào cũng là Đàm Ngạn dùng miệng giúp cậu phóng một lần trước, đợi cho thân thể cậu thả lỏng mới tiến hành bước tiếp theo. Nhưng Phó Lỗi rõ ràng không phải là một học trò tốt, động tác vụng về đến mức khiến Đàm Ngạn gần như không nhẫn tâm ép cậu nữa, rõ ràng là làm bừa không có quy luật, nhưng chỉ cần vừa bị cậu đụng vào, cộng thêm nhìn thấy mang tai phiếm hồng và bờ môi mỏng vắt vả phun ra nuốt vào của Phó Lỗi, Đàm Ngạn cảm giác tính khí của mình đã tức khắc bành trướng trong miệng cậu.

“Quá đáng, ư... sao lớn như vậy?”

“Đủ rồi, Phó Lỗi, cậu đứng dậy đi.”

Phó Lỗi không dám xoay người đối mặt với Đàm Ngạn, cậu quỳ trên ga giường, tùy ý ngón tay dính thuốc bôi trơn của nam nhân không ngừng xâm nhập vào nơi xấu hổ kia. Cậu biết, nam nhân đối với việc đùa bỡn thân thể cậu luôn đặc biệt có kiên nhẫn, đặc biệt... biến thái!

“Ưm a... đừng... làm nữa.”

“Nếu không khuếch trương tốt, người kêu đau cũng không phải là tôi.”

“Bớt lắm lời đi! Muốn giết muốn quả, ông nhận hết!”

Ngón tay Đàm Ngạn rút ra ngoài, đã quen với cảm giác tràn đầy, cơ thể đột nhiên không thích ứng được sự trống rỗng.

“A...”

“Phó Lỗi, xoay lại đây, đối mặt tôi.”

Đàm Ngạn đem bàn tay không biết để đâu của cậu đặt lên vai, đỡ eo cậu, để cậu ngồi xuống từng chút từng chút một. Phó Lỗi không cách nào cúi đầu nhìn vào cự vật đã hoàn toàn sung huyết kia, nhưng nếu không nhìn lại không có biện pháp nhắm đúng. Tư thế mở rộng hai chân đã khiến cậu cảm thấy thẹn rồi, người kia còn muốn cậu...

“Tôi... không được...”

Nam nhân khẽ cười ở cổ cậu, hai bàn tay to không ngừng vuốt ve thắt lưng và tấm lưng trơn nhẵn của cậu. Cửa vào phía dưới bị thứ nóng như lửa cọ xát sinh ra ngứa ngáy khiến Phó Lỗi run lên bần bật, thân thể không chống đỡ được nữa, hạ xuống, đỉnh đầu thật lớn đã vào một nửa.

“Ừ...”

Phó Lỗi sống chết cắn môi, kiên quyết không để cho mình phát ra tiếng rên rỉ càng thêm sỉ nhục. Nhưng trạng huống bây giờ... lên cũng không được, xuống cũng không được. Tình trạng của Đàm Ngạn hình như cũng không khác hơn là bao, chỉ thấy từng giọt mồ hôi rơi xuống từ trán anh, dính vào da bụng giữa hai người.

“Đàm Ngạn... tôi... thật sự không được. Xin anh...”

Vốn còn muốn tra tấn cậu thêm một hồi, nhưng khi nhìn thấy khoe mắt ửng đỏ của Phó Lỗi, cau mày vô cùng không tình nguyện thỉnh cầu. Đàm Ngạn kỳ thật cũng đã nhẫn nại đến cực hạn, hai tay anh nắm mạnh một cái, toàn bộ đâm vào. Phó Lỗi bị đau nhưng không kêu ra tiếng, chỉ hung ác cắn lấy vai anh.

Bên trong chật hẹp hoàn toàn cất chứa tính khí của người kia, thân thể không còn khí lực, bị anh ta dùng hai bàn tay nắm lấy hông không ngừng đem đưa lên xuống, cơ thể như bị đâm xuyên. Phó Lỗi không chịu được nữa, khóc lên.

“Ồ ô... Đàm Ngạn... Đồ mặt người dạ thú... Khốn kiếp, a a... Cho dù tôi thành quỷ... cũng không tha cho anh!”

Mặc kệ bị chửi khó nghe cỡ nào, Đàm Ngạn cũng không định chỉ tần suất xâm phạm, hai tay giữ lấy eo Phó Lỗi, tuyệt đối không để cậu chạy thoát. Dần dần cảm giác bên trong kẹp lấy càng ngày càng chặt, mà thứ phía trước cũng nhô lên giữa hai người, Đàm Ngạn biết đã tìm được mấu chốt, càng dùng sức đâm lên trên. Phó Lỗi vốn còn có sức hùng hùng hổ hổ, chỉ chốc lát đã hóa thành một hồ nước xuân, cả người vắt vèo trên người Đàm Ngạn mới thể miễn cưỡng duy trì cân bằng.

Thấy cậu mãi không chịu ngừng đầu, cứ chôn mặt vào hõm vai mình, lòng trêu đùa của Đàm Ngạn lại nổi lên...

“Nhìn tôi, Phó Lỗi, tôi muốn cậu nhìn tôi.”

“Không! Anh muốn làm thì làm đi, đừng nhiều lời như thế!”

“Tôi muốn cậu hôn tôi. Nếu không sẽ làm thêm lần nữa, kiểu đèn treo Ý, thế nào?” (xin tự tra google = =)

Trong đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm, có một loại biểu tình Phó Lỗi chưa từng gặp qua. Thực sáng lại thực sâu. Phó Lỗi không dám nghĩ đó rốt cuộc là gì, chỉ đành vâng lệnh hôn lên đôi môi ưu mỹ của người kia, theo sau đó là một nụ hôn nồng nhiệt như vũ bão. Ra vào phía dưới cũng càng ngày càng nhanh, không được, sắp...

Chất lỏng nóng bỏng của người kia bắn vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, bản thân cũng làm dơ bụng đối phương. Gần như đồng thời đạt tới cao trào làm cho hai người song song ngã xuống giường, Phó Lỗi ngã lên người nam nhân, cả người đau nhức không thể động đậy.

“Phó Lỗi, cậu nhanh thật.”

“Anh chẳng phải cũng nhanh như tôi.”

“Còn nữa, thể lực cậu kém quá.”

“Ông trước kia được xưng là kim thương bất ngã, cùng tôi lên giường có ai không khen tôi lợi hại?”

“Những cô gái đáng thương này, nhất định là không đành lòng tổn thương tự trọng đàn ông của cậu. Ai, cậu thật sự rất yếu. Rốt cuộc có thể thỏa mãn phụ nữ không vậy?”

“Mẹ nó người muốn chết! Ông... ôi, eo tôi... Đồ dê tiện vô sỉ, lợi dụng lúc người gặp khó khăn...”

Phó Lỗi không biết sau đó còn xảy ra những gì, chỉ nhớ rõ tiếng tim đập mạnh mẽ của Đàm Ngạn là khúc hát ru ngủ cho đêm Giáng Sinh của cậu.

“Nhanh tỉnh, tôi chờ cậu nói chúc mừng sinh nhật, sau đó còn đi làm nữa.”

“Ừ... ờn quá. Tôi muốn ngủ...”

“Còn không đứng dậy, tôi sẽ ép cậu ăn cam tề.”

“A! Cam tề!”

Nhìn thấy Phó Lỗi vừa nghe đến cam tề đã chui khỏi chăn, Đàm Ngạn cười khê hôn vào trán cậu.

“Nhanh nói đi! Tôi sắp muộn họp rồi.”

“Đã là lão già ba mươi mấy tuổi rồi, còn bày đặt chúc mừng sinh nhật cái gì. Màu mè!”

“Không nói đúng không? Vậy tối nay trở về chúng ta lại thảo luận vấn đề cưới ngửa một chút...”

“Cút!”

“Đừng lãng phí thời gian, nói một câu cũng đâu chết ai.”

Nhìn thấy dáng vẻ thần thanh khí爽 của Đàm Ngạn, Phó Lỗi lại nổi giận! Thôi thôi, hy sinh lớn nhất còn làm được, có chuyện sỉ nhục quốc gia nào không làm được nữa chứ.

“VẬY... CHÚC MỪNG SINH NHẬT.”

“Cám ơn. Đêm nay cùng nhau ăn cơm không?”

“Cút xa một chút! Ông không muốn thấy người nữa!”

Phó Lỗi giỡn giỡn mở laptop, đăng nhập ân cần thăm hỏi bạn bè trong bang một lượt, quả nhiên, Đàm Ngạn xuất môn chưa đến hai giờ, tất cả tài khoản bị đóng đều đã được mở. Vừa quay đầu lại bất ngờ nhìn thấy cặp găng tay đánh golf của nữ đặt ở đầu giường, bỗng nhiên... cảm thấy rất khó chịu. Đàm Ngạn lúc ấy nhìn thấy đôi găng này, là tâm tình như thế nào?

Điện thoại từ buổi chiều đã bắt đầu reng không ngừng, không tiếp là không tiếp. Kết quả buổi tối Đàm Ngạn mang về món canh cá của một quán ăn Tứ Xuyên cậu thích nhất, không địch lại cơn đói một ngày, Phó Lỗi mặc áo ngủ đi đến cạnh bàn ngồi xuống. Ăn xong cá, chậm rãi ngẩng đầu, cậu tự nói với mình: đêm nay không muốn đấu võ mồm với tên này nữa.

“Đàm Ngạn, anh có nghĩ tới chưa?”

“Cái gì?”

“Anh và tôi, cho tới giờ không phải là người cùng thế giới. Anh không hiểu game tôi chơi, tôi cũng không có hứng thú tìm hiểu trò golf anh yêu thích. Quản lý chuyên nghiệp như các anh, căn bản không cần ngành nghề gì cả, chỉ cần có lương năm cao hơn thì lúc nào cũng có thể nhảy việc đi ngành khác công ty khác, khi đó anh không còn dính dáng gì đến game online. Đấu với tôi, cũng sẽ chẳng còn lạc thú gì. Vậy giờ cần gì phải dây dưa nữa?”

Im lặng, có lẽ rất ngắn, nhưng Phó Lỗi lại cảm thấy rất dài rất dài. Đàm Ngạn rất lâu không mở miệng.

“Tan đi, đàn ông với đàn ông, đàn ông với phụ nữ, đều cùng một đạo lý. Anh có tiền, có thân phận có địa vị vẻ vang, theo tiêu chuẩn của đồng chí thì có thân hình có khuôn mặt, hạng người gì mà không tìm được?”

“Không tìm được – anh không tìm được người vĩnh viễn đối chọi với anh, ngang sức ngang tài, sóng vai bên nhau, giống anh chỉ thích công việc không thích yêu đương, chỉ thích lên giường không thích kết hôn, chỉ thích tiền tài không thích hư danh, chỉ thích lập tức không thích hứa hẹn, chỉ thích “thích” không thích “yêu”.”

Chơi, từ đầu tới cuối không phải đều đang chơi sao? Rồi tỉnh rồi mù thế này, là sao đây? Tổ tình? Phó Lỗi khó hiểu nhìn người đàn ông đối diện, đáng chết là trống ngực lại đập nhanh hơn.

“Không phải anh nói tôi tam quan lệch à? Hai người có thể giới quan giá trị quan nhân sinh quan đều không giống nhau, làm sao có thể ở chung?”

Luống cuống, không hiểu sao lại luống cuống.

“Phó Lỗi, em lầm rồi. Anh và em giống nhau, vô sỉ vô lương vô đức, em và anh là ngư tử ngư tử, mã tử mã tử, đời này đã thói nát đến thành người một nhà rồi.”

21. Chương 21: 1 Pn1

CHƯƠNG 19.1 PN1

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Thiên tai tình người

Chu Hiểu Ninh là người nổi danh theo phái “đảo Đàm” trong Tín Đồ Trò Chơi, là phó tổng giám đốc trẻ tuổi nhất trong đội ngũ nhân viên từ những ngày đầu của công ty, anh tuyệt đối không thích ngài CEO Đàm Ngạn học chữ Tây “nhảy dù” về đây: nhanh gọn lẹ chỉ là cách để miêu tả sự độc đoán chuyên quyền từ một góc độ khác; huống chi người họ Đàm này còn không biết về game. Đầu năm Đàm Ngạn nhậm chức, vừa hết tết âm lịch Chu Hiểu Ninh đã trình đơn xin từ chức.

“Chu Hiểu Ninh, cho tôi một lý do thuyết phục.”

“Ngài nhầm rồi, tôi đã xin từ chức với hội đồng quản trị, bên này chỉ báo với ngài một tiếng thôi.”

Quyền lựa chọn trong tay đã đến kỳ hạn giải cấm, làm trong công ty non trẻ này 5 năm, làm từ lập trình viên ở bộ phận vận hành làm đến phó tổng giám đốc, Chu Hiểu Ninh ở tuổi ba mươi không nghĩ ra Tín Đồ Trò Chơi còn có ưu điểm gì để giữ anh lại. Cùng với những sai lầm về chiến lược kinh doanh, không ít đồng sự trung tằng lúc trước cùng anh ra sức làm việc đều đã lựa chọn ra đi. Tỷ lệ nhảy việc của ngành game online chỉ xếp sau ngành tài chính sốt dẻo, nguyên nhân chỉ có một: mức độ phụ thuộc vào những người chuyên nghiệp quyết định tần suất chọc gậy người khác và bị người khác chọc gậy. Chu Hiểu Ninh khỏi phải lo điều này, thứ anh băn khoăn là từ một núi OFFER đưa tới cửa phải chọn ra cái hài lòng nhất.

(quyền lựa chọn: nếu mình không nhầm thì là quyền dc mua cổ phiếu với giá ưu đãi. Trong trường hợp của Chu Hiểu Ninh thì hình như sau 5 năm, anh mới có quyền này, nên mới gọi là “giải cấm”)

“Tôi biết có rất nhiều công ty muốn lấy anh, không bằng nghe thử điều kiện tôi đưa ra thế nào.”

Hai tháng sau, Chu Hiểu Ninh đáp chuyến bay đến Thành Đô, nhớ lại lời nói của Đàm Ngạn khi đó, là phúc hay họa? Có trời mới biết.

Chỉ có một số điện thoại di động và một cái tên xa lạ, Chu Hiểu Ninh kéo hành lý đi ra cửa sân bay, con người trong truyền thuyết hẳn là giờ tắm bằng có in LOGO công ty Tín Đồ Trò Chơi và tên của anh, có lẽ đã bị chôn trong đám người nhón nháo mất rồi. Chu Hiểu Ninh cảm thấy phương pháp này quá ngu xuẩn, cảm giác bị phơi bày tên họ và công ty trước mặt quần chúng, cho dù là ai cũng thấy khó chịu.

“Chu Hiểu Ninh.”

Một thanh niên xa lạ, mặc áo thun phản chiến (anti-war), quần jeans rách, đi dép lười về vô cùng thiếu thành ý, mái tóc ngắn hình như đã vượt qua keo xịt tóc, không hình dạng nhưng làm như có hình, đi đến trước mặt anh, tự nhiên như ruồi tiếp nhận hành lý của anh. Chu Hiểu Ninh kinh ngạc, đối phương lại đáp lại bằng một nụ cười tỏa nắng.

“Đã quên tự giới thiệu, tôi là Trần Thụy. Xe ở bãi đỗ xe bên kia, cùng nhau đi đi.”

Trần Thụy. Người phụ trách của Thanh Thành Games, xưởng phát triển game online một tháng trước bị Tín Đồ Trò Chơi thu mua. Điều kiện Đàm Ngạn đưa ra với Chu Hiểu Ninh là để anh làm đại biểu đặc biệt cho hội đồng quản trị của Tín Đồ Trò Chơi, bước vào Thanh Thành Games. Tín Đồ thu mua 100% cổ phần của Thanh Thành, nhưng lại cam đoan với Trần Thụy, Tín Đồ sẽ không can thiệp vào quyền tự chủ phát triển trò chơi của Thanh Thành, yêu cầu duy nhất là sẽ cất cử một ủy viên đặc biệt đến giám sát quy trình tài chính của họ.

“Tuy là chức vị khiến người ta ghét, nhưng đây là một món tiền cược rất lớn, thứ tôi cược là thay đổi về hình thức kinh doanh trong tương lai của Tín Đồ.”

“Vì sao chọn tôi?”

“Bởi vì anh ghét tôi. Chu Hiểu Ninh, anh rất thích hợp với vị trí đắc tội người này. Anh không sợ nói thật, ghét tôi liền tỏ thái độ. Tín Đồ cần người như thế, Thanh Thành muốn bao nhiêu vốn tôi đều có thể cấp, nhưng tôi cần nắm hướng chỉ tiêu của bọn họ. Cho nên dù chỉ là thanh toán một tờ hóa đơn taxi, tôi hi vọng anh có thể xem xét bằng thái độ nghiêm khắc, thuận tiện đốc thúc bọn họ làm ra một trò hay.”

“Mặt khác, Thành Đô là một “địa phương tốt”, tôi nghĩ anh sẽ thích.”

“Như nhau cả thôi.”

“Chúc anh có vận đào hoa tốt. Thực tiếc, tôi và anh không hợp, bằng không tôi cũng không để ý yêu đương văn phòng đâu.”

“Cám ơn Đàm CEO đã để mắt, nhưng tôi nhận không nổi.”

Lúc Chu Hiểu Ninh dứt khoát đồng ý, hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ tiếp xúc với một tên ba lẳng nhăng như thế này. Anh gỡ bỏ cà vạt, đánh giá Trần Thụy trước mắt, ăn mặc không phù hợp yêu cầu của một buổi gặp mặt công việc, còn nhai kẹo cao su nữa, đây tính là thế nào? Nếu không phải gã nói mình tên Trần Thụy, Chu Hiểu Ninh có lẽ đã cho rằng Thanh Thành Games phái một cậu em biết lái xe đến đón mình. Quên đi, nghĩ đến lương một năm tăng gấp đôi và quyền lựa chọn tăng 0.5%, anh nhẫn nhịn không phát cáu. Nếu không vì tiền, hừ!

“Cậu...”

“Sau khi bị thu mua, chúng tôi có quyền giữ lại LOGO của mình, tôi sợ anh không quen Thanh Thành Games cho nên không có gờ bằng LOGO công ty. Dù sao tôi biết anh là được rồi, anh nhìn qua còn gầy hơn hồi họp báo.”

Con người kỳ quái nói những lời kỳ quái. Dù sao ở thành phố này cũng không quen ai khác, Chu Hiểu Ninh không chút suy nghĩ đã leo lên chiếc xe Jeep cũ nát của người kia.

Thang máy dừng ở lầu 29, căn hộ xa hoa theo kiểu khách sạn rộng hơn 100m², hiển nhiên là chỗ ở công ty chuẩn bị cho anh. Buông hành lý và laptop, Chu Hiểu Ninh theo thói quen nói với Trần Thụy một câu:

“Cậu đi được rồi.”

“Tôi chờ anh tắm rửa thay đồ.”

“Vì sao chờ tôi?”

“Tuy rằng người quản lý tài sản của căn hộ nói ở đây có đủ mọi thứ, nhưng anh cứ nhìn thử xem còn thiếu gì không, tôi ở lại lái xe đưa anh đi Nghi Gia mua, thuận tiện mời anh ăn cơm chiều, tôi là chủ nhà mà.”

(Nghi Gia: hay còn gọi là IKEA, là tập đoàn bán đồ nội thất lớn nhất thế giới của Thụy Điển)

Nhiệt tình không hiểu ở đâu ra. Trần Thụy này có biết anh đến Thành Đô để làm gì không? Ở mặt ngoài, chức vị của Chu Hiểu Ninh và thân phận người sáng lập công ty của gã không có mâu thuẫn gì, nhưng trên thực tế là Chu Hiểu Ninh nắm quyền tài vụ của Thanh Thành Games, bất cứ hạng mục dự toán gì đều phải thông qua Chu Hiểu Ninh mới được. Nói trắng ra, Chu Hiểu Ninh kỳ thật chính là cấp trên của Trần Thụy.

Muốn cự tuyệt Trần Thụy, nhưng tựa hồ không có lý do thỏa đáng nào. Mới chân ướt chân ráo đến đây, không thể tỏ thái độ với đồng sự tương lai được.

“Anh không cần gấp gáp, cứ từ từ mà làm. So với Thượng Hải, trời Thành Đô tối chậm hơn nhiều. Buổi tối chúng ta có dư dả thời gian đi dạo mà.”

Hai gã đàn ông cùng đi dạo ở cửa hàng nội thất, cảm giác đúng là vi diệu. Chu Hiểu Ninh bằng này tuổi rồi, đương nhiên từng có bạn trai, nhưng anh không có thói quen phô bày chuyện tình cảm, dù sao đồng tính luyến ái thủy chung vẫn là thiểu số. Kiểu tâm lý này thậm chí có khi khiến anh làm ra phản ứng thái quá, cố gắng tránh né các loại tiếp xúc với người cùng giới ở nơi công cộng, làm anh ở Tín Đồ Trò Chơi mang danh lập dị. Đối tượng gặp gỡ trước kia cũng vì không thể chịu đựng việc anh không chịu thừa nhận thân phận đồng tính luyến ái mà chia tay. Trong đầu còn đang suy nghĩ những điều này thì người tự cho là đã thân quen đang hàng hải nói đồng nói tây với anh.

“Chỉ mới thấy đáng ghét mặc âu phục của anh, hóa ra không mặc âu phục cũng rất đẹp trai nha.”

Lại nữa. Hoàn toàn không hiểu đây là tình huống gì, Chu Hiểu Ninh cầm tờ ghi chú tràn đầy những thứ cần mua, đi đến kệ hàng tương ứng lấy vật dụng, xong bước đi. Ga giường mới, khăn tắm mới, cốc mới... Những thứ Chu Hiểu Ninh mua đều là đồ vật có tiếp xúc trực tiếp với cơ thể.

“Anh có bệnh sạch sẽ à?”

“Cảm ơn đã quan tâm. Những món này... tôi tự trả tiền.”

Chu Hiểu Ninh trừng mắt nhìn người thanh niên, tự mình đi đến chỗ thu ngân. Trần Thụy biết đã nói sai, vội vàng đuổi theo.

Cơm chiều là do Trần Thụy làm chủ, Chu Hiểu Ninh cũng chẳng thêm quan tâm, dù sao nhân sinh địa không quen, cứ theo cậu ta đi. Địa điểm là một tiệm lẩu, nhưng trên thực đơn lại có không ít món Quảng Đông. (Chu Hiểu Ninh đang ở vùng Tứ Xuyên) Khi nhân viên phục vụ nghe thấy Trần Thụy gọi lẩu uyên ương, đã lộ vẻ giật mình, nhưng Trần Thụy không thêm để ý, mời Chu Hiểu Ninh tiếp tục gọi món ăn.

“Nhân viên phục vụ kia vì sao...?”

“Người địa phương đến đây ăn, thông thường đều không gọi lẩu uyên ương, lẩu sa té còn sợ không đủ cay nữa mà. Tôi nghĩ có thể anh không ăn cay, nhưng đến Thành Đô nhất định phải thử một món lẩu, cho nên mới mang anh đến chỗ này, món cay Tứ Xuyên và món ăn Quảng Đông đều có, nghe nói món Quảng Đông làm cũng không tệ.”

“Ồ, cảm ơn. Bất quá bữa cơm này, cậu đừng tính vào sổ sách công ty.”

“Đàm tiên sinh quả nhiên nói không sai.”

“Anh ta nói gì?”

“Anh ta nói anh rất lợi hại, để anh quản lý chúng tôi, anh ta rất an tâm.”

Nói như vậy, Trần Thụy trong bụng đã biết rõ anh đóng vai phản diện. Còn phí công lấy lòng anh làm chi?

Bữa cơm này có vài món ngon, nhưng Chu Hiểu Ninh lại ăn đến tâm sự đầy bụng. Buổi tối sau khi đưa anh về nhà trọ, Trần Thụy hỏi anh có muốn đi PUB uống một chén không, anh lại nói ngày mai muốn đi công ty nhìn trước một chút.

“Ngày mai chủ nhật, thứ hai đi được rồi.”

“Đây là lần đầu tôi tới Thành Đô, cũng là lần đầu tiếp xúc với Thanh Thành Games, tôi muốn nhanh chóng hiểu biết tình hình công ty. Nghe nói các cậu cuối tuần thường tăng ca, cậu làm ông chủ hẳn là cũng đi chứ hả?”

“Được rồi, sáng mai 9 giờ tôi tới đón anh.”

“Không cần, tôi biết địa chỉ, sẽ lái xe qua đó.”

“Lái xe cũng sẽ ghi vào sổ công ty á, chỗ tôi cách anh không xa, chúng ta cùng đi so ra tiết kiệm được tiền xăng.”

Trước khi đi còn không quên hòa nhau một ván, người thanh niên có vẻ không quá hai sáu hai bảy tuổi này, hóa ra không phải thật sự ngu xuẩn thiếu não.

Đội tiếng bước chân của Trần Thụy biến mất trong thang máy rồi, thần kinh căng ra cả ngày của Chu Hiểu Ninh mới được thả lỏng. Nói màn tiếp đãi này nhiệt tình quá đáng thì tựa hồ có chút khắt khe, đối phương đâu có ác ý, đúng không? Vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý, đến nơi này sắm vai chắc chắn là một ngoại nhân không được hoan nghênh. Nhưng thái độ của Trần Thụy lại làm anh có chút không nắm bắt được.

Chủ nhật là một ngày nắng, Trần Thụy rất đúng giờ, không sớm không trễ. Đưa tới một ly cà phê và một tờ báo sáng bản địa, kèm theo một nụ cười tỏa nắng như hôm qua. Công ty nằm ở công viên phần mềm cách xa nội thành, có lẽ là vì cuối tuần, trên đường rất ít xe, tâm trạng Trần Thụy tốt lắm, CD player trên xe chơi một album nhạc Jazz vừa phát hành tháng trước, đáng vẻ ngâm nga khi lái xe của cậu ta, nhìn từ bên cạnh, thật ra vô cùng đẹp mắt.

Dừng! Chu Hiểu Ninh mãnh liệt uống một ngụm cà phê, bắt buộc bản thân dời lực chú ý khỏi người Trần Thụy, chuyển tới tờ báo có rất nhiều quảng cáo giảm giá cuối tuần.

“Mọi người, chào buổi sáng!”

Đi vào cửa chính của Thanh Thành Games, Chu Hiểu Ninh bỗng nhiên hơi hiểu được vì sao trang phục của Trần Thụy lại quá mức thoải mái. Căn bản là nơi đây không giống cao ốc văn phòng của nhân viên trí thức bình thường, công ty nằm ở lầu một, không có bàn làm việc ngăn cách như tổ ong, thay vào đó là bàn công sự bằng gỗ rất dài, hai bên tường vẽ đầy các hình sắc sỡ, có chỗ nào giống một phòng làm việc chứ? Đi tới trước mặt là một nhân viên ăn mặc lôi thôi, ngáp ngáp dài chào buổi sáng với Trần Thụy.

“Sao vậy? Tôi hôm qua lại chơi game suốt đêm?”

“Cuối tuần không suốt đêm, uống thân là trạch nam.” (trạch nam: người thích chui rúc trong nhà)

“Ha ha, chú ý thân thể. Lại đây, giới thiệu cái, vị này chính là ủy viên đặc biệt Tín Đồ Trò Chơi phái tới, Chu Hiểu Ninh. Đây là nhà tổng thiết kế hoạt hình của Thanh Thành, vị kia... là thiết kế nhân vật... tổ trưởng tổ thiết kế...”

“Bọn họ ở lại công ty là để chơi game? Tôi tưởng tăng ca.”

“Có gì không ổn?”

“Như vậy... rất lãng phí tài nguyên công ty.”

“Tôi không cho là vậy, chơi game là một phần công việc của tất cả những người làm game. Không biết chơi game, không thích chơi game, vậy thì đừng nói tới làm game. Tôi thà rằng tuyển một người không giỏi làm game nhưng thích chơi game, chậm rãi bồi dưỡng, tìm một vị trí thích hợp cho người đó; còn hơn tuyển một người kinh nghiệm nhưng lại có một đồng thói quen xấu. Anh cũng thấy đấy, đội của tôi rất trẻ cũng rất năng suất, hiện tại tổng cộng có 53 người, trừ bỏ một người tài vụ, một người nhân sự, một người trợ lý hành chính, còn lại 50 người đều là làm game.”

Văn phòng của Chu Hiểu Ninh nằm ngay lối vào nổi bật của “xưởng”, anh đi dạo một vòng nhận ra chỉ có mỗi một văn phòng này độc lập, còn lại những phòng đơn khác đều ghi rõ là phòng họp hoặc phòng game công cộng. Khó tránh khỏi tò mò, lẽ nào...

“Văn phòng cậu đâu?”

“Tôi? Bàn làm việc của tôi ở cửa sổ bên trái, bên cạnh tổ mỹ thuật. Tôi không thích cách xa đội của mình quá, luôn thường xuyên cùng bọn họ mặt đối mặt thảo luận ý tưởng thiết kế. Vẫn là ngồi cùng mọi người tiện lợi hơn. Phòng này là thiết kế riêng cho anh, tôi nghĩ anh ở Thượng Hải đã quen kiểu cao ốc văn phòng CBD rồi, đến chỗ quê mùa như chúng tôi sợ sẽ thiệt thòi cho anh.”

“Khách sáo rồi, công tác ở đâu cũng là công tác thôi.”

Tuy rằng người ngồi trong văn phòng rộng lớn là Chu Hiểu Ninh, nhưng từ cửa chớp nhìn ra ngoài, thực hiển nhiên, con người mặc áo thun quần jeans kia mới là quốc vương thật sự của nơi này. Quen biết Trần Thụy chưa đến hai ngày nhưng Chu Hiểu Ninh đã nhìn ra, người thanh niên này đối với cơ nghiệp do một tay mình dựng lên, nắm quyền kiểm soát tuyệt đối. Về thoải mái kia chính là đến từ sự tự tin của cậu.

Đã biết được đại khái tình hình thực tế của Thanh Thành Games, sắp xếp xong lịch trình chủ chốt của công việc tuần sau với Trần Thụy rồi. Khi rời đi, Chu Hiểu Ninh nhin không được quay đầu lại nhìn lần nữa: cùng là công ty trò chơi, nhưng Tín Đồ trước giờ vẫn theo con đường làm đại lý vận hành, anh chưa bao giờ tiếp xúc với một công ty game nhìn vào còn giống phòng khách nghệ sĩ hơn như thế này. Không thể nói rõ là thích hay không, trong lòng ít nhiều có hơi bất an. Phong cách quản lý quá mức lỏng lẻo của Trần Thụy, đối với sự phát triển của công ty nhỏ có lẽ là một chuyện tốt, nhưng nhìn từ góc độ phát triển lâu dài của công ty lớn thì có thể bảo đảm chất lượng game thành phẩm hay không là cả một vấn đề.

Đàm Ngạn nói anh không cần can thiệp vào quản lí nội bộ của Thanh Thành, chỉ cần quản lý túi tiền cho thật chặt là được. Như vậy, thật sự được à?

Trở lại căn hộ, thang máy chưa tới một phút đã đến lầu 29. Mở cửa, căn phòng xa lạ, tủ lạnh trống rỗng, mở ti vi, một mớ tạp âm vô nghĩa. Không nói được khó chịu ở chỗ nào, Chu Hiểu Ninh ngã xuống giường, nhớ tới mặt cười của Trần Thụy, đây hẳn là biểu hiện của sự thân thiện đi. Không cần, vì thứ gì mà phải thân thiết với anh chứ? Hơn nữa tham quan Thanh Thành Games xong rồi, bầu không khí này, anh tựa hồ không dung nhập được. Cùng là xuất thân từ dân kỹ thuật, Chu Hiểu Ninh đâu phải không biết về game,

nhưng sau khi bước vào tầng quản lý của Tín Đồ vào hai năm trước, anh cảm giác được phong cách xử sự của mình ít nhiều đã có thay đổi. Hơn nữa với một công ty nằm trên thị trường chứng khoán như Tín Đồ, lúc nào tầng quản lý cũng phải xoay quanh giá cổ phiếu của công ty, nhìn đăm đăm báo cáo tài vụ một quý hai quý, bỏ qua kế hoạch phát triển lâu dài của công ty. Giống Trần Thụy hòa mình với tất cả đồng sự trong phòng làm việc, với Chu Hiểu Ninh mà nói, đã là chuyện vô cùng xa xôi vô cùng xa lạ.

Tắm rửa qua, thay đổi trang phục và nước hoa. Trước khi Chu Thành Ninh đến Thành Đô đã có một người bạn “sốt sáng” giới thiệu với anh quán GAY bar nổi danh nhất bản địa, so với một mình lưu lại trong căn hộ trống vắng đến kinh người, Chu Hiểu Ninh hiện tại thèm muốn nhất là hơi thở con người.

Diện tích không lớn, vì là chủ nhật, không nhiều người lắm. Rượu rất rẻ, không đến nỗi khó uống. Đủ rồi, ít nhất có thể đứng ở địa phương người được hơi thở của đồng loại, đã có thể an tâm. Sự khó chịu trước đó, chỉ cần không uống say, có thể quên được thì quên đi. Ngày mai lại là một khởi đầu hoàn toàn mới, Chu Hiểu Ninh an ủi mình như thế. Dù sao cũng là đàn ông ba mươi tuổi, không lẽ nào cứ một mực than vãn thở dài về công việc mình đã chọn. Cho dù không phải người nghiện công việc nhưng biết điều chỉnh cảm xúc thích hợp với công tác là thường thức một người trưởng thành phải có.

“Tôi mời anh sao anh không đi?”

Giọng nói này nghe qua ở đâu rồi nhỉ? Ngẩng đầu lên, cầm ly rượu qua đây bắt chuyện không phải là ai khác ngoài Trần Thụy! Chết tiệt.

Ngay cả tiền boia cũng không kịp đưa, Chu Hiểu Ninh đã chạy trốn chết đến đâu cũng không quay lại, sợ bị Trần Thụy nhận ra mặt mình. Chạy một mạch đến đầu phố tiếp theo, thở hồng hộc vẫy xe taxi, quay đầu lại phát hiện không có bất kỳ ai đuổi theo. Vừa rồi là ảo giác sao? Anh chỉ nhớ rõ người kia cao hơn anh nửa cái đầu, trên người có mùi bạc hà nhàn nhạt.

Lấy lý do không tin khả năng lái xe của Trần Thụy, cuối cùng cũng né được cái tên nhiệt tình quá độ kia. Sáng sớm thứ hai bước vào văn phòng Thanh Thành Games, Chu Hiểu Ninh đầu tiên là quan sát một lượt, xác nhận mình đến sớm hơn Trần Thụy mới thở phào nhẹ nhõm. Anh không biết vì sao mới chỉ ngăn ngừa hai ba ngày ở chung, nhưng Trần Thụy luôn làm cho anh khẩn trương. Anh có chút “sợ” Trần Thụy, nhưng lại không nói ra được vì sao “sợ” gã.

“Mời vào.”

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Trong phòng làm việc xuất hiện vài giây yên lặng ngẩn ngui, chết tiệt, hình như chỉnh máy lạnh thấp quá.

“Trần Thụy, có chuyện gì không?”

“Không có. Hôm nay âu phục của anh cũng đẹp lắm.”

Đây là đối thoại kiểu gì vậy? Cách một chiếc bàn, Chu Hiểu Ninh rất muốn ụp cà phê lên đầu tên thanh niên không biết lớn nhỏ này. Anh quyết định từ hôm nay trở đi, phải xuất ra tư thái thủ trưởng với cấp dưới để nói chuyện cùng Trần Thụy, không thể để cho tên kia kiêu ngạo như thế!

Bữa cơm công tác thứ nhất, Trần Thụy mang anh đến một quán cơm rẻ tiền, lúc đi ngang qua nhà hàng xa hoa, vẻ mặt gã còn như cười như không, tựa hồ đang nói cơm công tác là do công ty trả tiền nên không thể xa xỉ lãng phí.

“Anh có ăn quen cơm tiện lợi mười đồng không? Chúng ta ở nơi tỉnh lẻ...”

“Đủ rồi, tôi tới đây là vì công việc, không phải đi nghỉ phép. Cậu... cậu nhìn cái gì?”

“Đẹp thì nhìn thôi.”

Đùng đùng nổi giận trở về văn phòng, Chu Hiểu Ninh ngồi chưa đến nửa tiếng, 2 giờ 28 phút chiều thứ hai ngày 12 tháng 5, văn phòng có một trận rung động bất thường, còn chưa hiểu mô tê gì đã nghe thấy Trần Thụy ở bên ngoài hô to: “Động đất! Mọi người chạy đi, chú ý an toàn!”

Chưa bao giờ gặp động đất, Chu Hiểu Ninh cứ vậy trơ mắt nhìn cặp tài liệu trên giá sách rớt xuống đất, ly cốc rơi vỡ trên mặt đất, lúc này Trần Thụy xông vào, vừa nắm được tay anh đã kéo anh chạy ra ngoài. Cũng may Thanh Thành Games theo kiểu thiết kế rộng mở của xưởng làm việc chứ không phải kiểu cao ốc văn phòng, lại nằm ở lầu một nên tất cả nhân viên đều được sơ tán đúng lúc. Động đất đình chỉ, Chu Hiểu Ninh đứng trên đất trống còn chưa hoàn hồn, Trần Thụy đã bắt đầu triệu tập nhân viên kiểm kê nhân số.

“Thật tốt quá, tất cả mọi người đều không sao, 54 cá nhân toàn bộ đến đông đủ. Xin mọi người đừng hoảng hốt cũng đừng trở về lấy đồ đạc, tạm thời cứ ở tại chỗ này, có khả năng sẽ phát sinh tiếp dư chấn.”

Tường kính của cao ốc văn phòng có hơi long ra, mặt tường của lầu một cũng nhìn thấy vết nứt rõ rệt, ai nấy vừa trải qua trận động đất cũng đều đang bàn tán.

“Ai da, tôi không mang đi động ra. Làm sao liên hệ với người nhà đây?”

Không biết là câu nói của ai đã dẫn theo làn sóng yêu cầu được trở về tòa nhà của mọi người, ngay cả bảo vệ cũng thiếu chút nữa không ngăn được, cuối cùng kết quả hội ý là từng nhóm đi vào, nhanh chóng lấy vật dụng cá nhân của mình.

“Anh đứng đây, đừng nhúc nhích! Tôi giúp anh lấy túi.”

Nhìn bóng dáng Trần Thụy vọt vào tòa nhà hành chính, Chu Hiểu Ninh dường như đã hiểu được nguyên nhân của sự sợ hãi vẫn luôn tắc nghẽn nơi ngực mình. Bỗng nhiên mặt đất lại lung lay vài cái, tường kính bắt đầu rơi xuống càng nhiều mảnh vụn, bảo vệ vội vàng xua đuổi đám người, nhưng...

Trần Thụy vẫn còn ở bên trong!

“Cậu muốn chết à! Vừa rồi lại rung một trận.”

“Vậy hở? Chắc vì tôi chạy một mạch không cảm giác được gì. Túi của anh này, di động ở trong.”

Vì sao đến lúc này rồi người kia vẫn còn có thể dễ dàng bật cười? Hơn nữa, anh còn thấy nụ cười kia, chết tiệt, đẹp trai!

Chiếc BlackBerry nhận được tin nhắn địa chấn bạn bè từ Thượng Hải gửi tới, tâm động đất, cấp động đất, những con số làm cho người xem trực tiếp giật mình. Trận động đất lớn có sức tàn phá 7.8 độ richter, tâm địa chấn cách nội thành Thành Đô không hơn 100 km. Trần Thụy kiểm tra lại số lượng nhân công, lập tức quyết định để mọi người về nhà, nhắc nhở ai nấy chú ý an toàn, những công việc sau này thì đợi có thông báo. Còn Chu Hiểu Ninh thì bị gã kéo lên xe, anh không biết Trần Thụy muốn lái đi đâu, giao thông trong thành phố giờ đã hỗn loạn hết cả rồi.

“Cậu để bọn họ về nhà, nhưng động đất có về nhà cũng tránh được đâu.”

“Nán lại công ty, nếu phát sinh động đất dữ dội hơn, xảy ra chuyện gì thì tôi chắc chắn là người chịu trách nhiệm. Đây cũng là biện pháp hết cách, đằng nào cũng đâu thể ép người ta ở lại làm việc khi ai cũng đang hoang mang? Hơn nữa, bọn họ đều có người nhà ở đây, ở bên cạnh người nhà mình lúc nào cũng tốt hơn.”

“Trên đời này quả nhiên không có lấy một ông chủ tốt bụng.”

“Nói đến đây, anh cũng là ông chủ của tôi mà?”

“Một cậu còn cười được, nhà cậu đâu?”

“Cha mẹ tôi vừa xuất ngoại du lịch, không còn ai khác ở đây. Tôi á, chỉ cần vừa thấy anh, sẽ bật cười.”

“Ồ thần kinh, tôi buồn cười đến vậy à?”

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Bỏ chạy.”

“Không được, tôi phải về nhà trọ. Hộ chiếu và chứng minh đều ở đó.”

“Lầu 29, anh không sợ chết à?”

“Đâu ai kêu cậu đi cùng.”

“Đi thì đi, ai sợ ai.”

Vốn chỉ cần nửa giờ lái xe, nhưng vì giao thông kẹt cứng mà nhảy đến một tiếng rưỡi. Chu Hiểu Ninh đang sốt ruột, nhìn thấy vẻ mặt không chút hoang mang của Trần Thụy, tức khí không có chỗ xả. Từ radio trong xe nghe được tin tức chi tiết về trận động đất, nội thành Thành Đô tuy không phải khu tâm chấn, nhưng ít nhiều cũng phải cẩn thận dư chấn. Tới nhà trọ mới phát hiện tòa nhà cao tầng đã bị giới nghiêm toàn diện, Chu Hiểu Ninh nói dối là trong nhà có thứ nguy hiểm, bảo vệ mới để bọn họ đi qua. Nhưng toàn bộ thang máy đã ngừng hoạt động, trèo lên 29 lầu thật không phải chuyện giỡn đâu.

Trong cầu thang tối mờ mờ, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng trở thành tín hiệu duy nhất để xác định sự tồn tại của đối phương.

“Hộc... Trần Thụy, tôi...”

“Sao vậy?”

“Tôi... tôi đi không nổi...”

“Muốn tôi công anh à?”

“Thúi lắm! Hộc...”

“Nghỉ một chút đi, một phút, tôi dùng đồng hồ tính giờ.”

“Trần Thụy, cậu nói xem... nếu bây giờ lại có động đất, chúng ta có thể nào.... hộc... chết ở đây không?”

“Không. Cho dù mất mạng tôi cũng phải bảo vệ anh, tôi còn muốn được đường hoàng nghe âm thanh thở dốc của anh một lần.”

“Chuyện cười này rất nhạt.”

Trong bóng đêm một cơ thể bỗng nhiên sát lại gần làm cho Chu Hiểu Ninh không kịp đề phòng. Rõ ràng nhìn không rõ nhưng gương mặt Trần Thụy bây giờ lại rõ nét hơn bất cứ lúc nào. Ánh mắt kia khiến cho Chu Hiểu Ninh không dám nhìn thẳng, quá nóng bỏng... Lẽ nào?

Cảm giác được Trần Thụy ôm lấy mình, cánh tay còn để lên eo, hơi thở nóng nóng phả vào mặt, trán bị một thứ gì đó mềm mại chạm lên. Thì ra... là nụ hôn của Trần Thụy.

“Tôi không nói thì anh mãi không biết à?”

“Biết... cái gì?”

“Chu Hiểu Ninh, tôi thích anh.”

Trong tình huống thị lực không đủ, thính lực đã trở nên nhạy bén dị thường. Những lời này, làm cho rung động nơi màng nhĩ có vẻ không giống bình thường. Nhịp tim càng không ngừng gia tốc, chuyện anh sợ, anh sợ... chính là sợ sẽ thích người thanh niên mới quen ba ngày này. Nhưng đối phương còn giành tỏ tình trước. Hô hấp hòa thành một, lại là mùi hương bạc hà nhàn nhạt, thì ra những gì nhìn thấy tối qua, thật sự không phải ảo giác.

“Từ hai năm trước tôi đã thích anh, anh chắc không nhớ rõ đâu. Tôi từng đến Thượng Hải một lần, hội chợ triển lãm games, từ xa nhìn thấy anh trong đám người. Sau đó trên TV trên tạp chí trên báo giấy trên Internet nhìn thấy anh, tất cả đều là dáng dấp mặc âu phục, mỗi ngày tôi đều tưởng tượng ra cảnh lột áo khoác, xé quần anh, chỉ cho anh mặc một chiếc sơ mi trắng, rồi dùng sức xâm phạm.”

“Cậu điên rồi!”

“Vì sao không chịu thừa nhận chứ? Tối hôm qua, sao ở GAY bar nhìn thấy tôi lại bỏ chạy?”

“Tôi không có...”

“Quên đi, dù sao anh bây giờ cũng chạy hết nổi rồi. Còn năm tầng nữa là đến tầng 29, nhanh đi thôi, rủi mà có dư chấn thật thì chúng ta chỉ đành uyên uyên hợp táng.”

“Đồ mỗ quạ!”

Trong phòng cũng có chút tình huống nho nhỏ, như là bình hoa trên bàn rơi xuống đất, đèn treo vỡ nát, vãn vãn. Nhà cao tầng quả nhiên là mười phần nguy hiểm, Chu Hiểu Ninh từ hành lý lấy ra hộ chiếu và chứng minh, cầm thêm hai món áo khoác, cùng Trần Thụy nhanh chóng rời đi. Lúc xuống lầu Trần Thụy vẫn luôn cùng anh mười ngón giao nhau, không có thời gian suy nghĩ nhiều, vì vậy anh cũng chẳng giẫy ra.

Xe chạy đến một quảng trường trống trải gần đó, Trần Thụy lấy ra lương khô và nước uống bình thường đặt ở cốp xe. Thì ra Trần Thụy lúc thường thích cùng bạn bè lái xe dạo chơi khu vực quanh Thành Đô nên có thói quen ở trong xe chuẩn bị sẵn các thứ nhu yếu phẩm cho hoạt động ngoài trời.

“Này, anh lấy hai áo khoác làm gì?”

“Để thay đổi.”

“Tôi lạnh, tôi muốn mặc.”

Trần Thụy hi hi ha ha đoạt lấy một cái. Sau động đất, di động bị mất kết nối mạng bắt đầu nhận được sóng. Hai người liên lạc người nhà và bạn bè báo bình an, sau đó một trước một sau nhận được điện thoại của Đàm Ngạn.

“A? Hai người ở cùng một chỗ?”

“Ừ, ở cùng một chỗ.”

“Nhảm nhí! Ai ở cùng cậu ta?”

Chu Hiểu Ninh không lên tiếng thì không sao, vừa kêu lên đã lạy ông tôi ở bụi này, Đàm Ngạn coi như đã rõ tất cả. Ở đầu bên kia cười ha ha, Trần Thụy nói cảm ơn xong liền cúp điện thoại.

Sắc trời dần tối, xung quanh quảng trường tụ tập rất nhiều người bởi vì dư chấn mà ra ngoài tránh nạn. Trong radio không ngừng truyền đến các loại tin tức cứu viện hậu động đất, hai người câu được câu không nói những thứ liên quan đến động đất, không ai nhắc lại đoạn tử tình vừa rồi.

“Đúng rồi, Chu Hiểu Ninh, anh nói công ty chúng ta nên quyên bao nhiêu tiền?”

“Sao tôi biết được.”

“Bây giờ anh là sếp, tôi đương nhiên phải hỏi ý anh trước. Nếu không tôi muốn quyên ngần đó mà anh không phê chuẩn thì sao đây?”

“Cái này... Đàm Ngạn vừa nói Tín Đồ chuẩn bị góp năm triệu, cứ gộp chung đi là được. Công ty quyên tiền hơn phân nửa là vì PR, cậu muốn quyên tiền thì lấy danh nghĩa cá nhân mà quyên.”

“Tôi chuẩn bị quyên một tháng tiền lương, còn anh?”

“Vậy tôi cũng quyên một tháng tiền lương.”

“Keo kiệt. Đừng cho là tôi không biết một tháng tiền lương của anh, so với quyền lựa chọn của Tín Đồ trong tay anh thì tính là cái gì chứ?”

“Trần Thụy, Tín Đồ mất hơn một trăm triệu nhân dân tệ thu mua Thanh Thành, mà trước khi thu mua người nắm giữ toàn bộ cổ phần Thanh Thành chính là cậu.”

“Tôi quyên một triệu.”

“Ta quyên một triệu mười ngàn.”

“Tôi quyên góp nặc danh.”

“Tôi cũng quyên góp nặc danh.”

“Ha ha, chúng ta nếu cứ tiếp tục tranh đua thì phỏng chừng phải quyên đến táng gia bại sản mất.”

Qua hừng đông, nhiệt độ không khí không ngừng giảm xuống, mưa cũng rất không đúng lúc bắt đầu rơi.

“Tiêu rồi, trời mưa làm cho cứu viện càng khó khăn hơn.”

“Đúng vậy, nếu có thể làm chút gì thì tốt rồi.”

“Radio không phải đã nói rồi sao, xe riêng xin cố gắng không xuất hành, bớt cho giao thông rối loạn. Sáng mai đi quyền tiền, chúng ta cùng nhau đi.”

“Này, Trần Thụy, tôi muốn về nhà trọ.”

“Không sợ chết à? Rất nhiều người nói bốn giờ sáng sẽ có một đợt dư chấn lớn.”

“Một cậu còn là ông chủ của một công ty, thứ tin vịt nhảm nhí này cũng tin được? Dư chấn sẽ không có nguy hiểm lớn, cứ ngồi trong xe thể này cũng không phải cách, tôi muốn tắm, muốn uống trà nóng. Cậu không dám đi thì tôi về một mình.”

“Cho hỏi một câu, tôi hộ giá thì có fan service không?”

“Fan service gì?”

“Thí dụ như tắm chung...”

Chu Hiểu Ninh dùng bình nước khoáng hung ác đập cho Trần Thụy một cú, Trần Thụy không giận ngược lại còn cười, khởi động xe cẩn thận rời khỏi quảng trường.

Rốt cục được tắm nước nóng, Chu Hiểu Ninh khoác áo tắm mở cửa phòng tắm, Trần Thụy đã đứng ở cửa.

“Cậu làm gì đấy?”

“Tôi sợ đột nhiên có chuyện.”

“Có chuyện gì được? A...”

Nói thì chậm đến thì nhanh, ở tòa nhà cao tầng có thể cảm nhận rõ ràng từng làn sóng dư chấn ập tới, Chu Hiểu Ninh lao đảo một cái ngã vào lòng Trần Thụy.

“Đừng sợ, có tôi.”

Trong phòng tắm cũng không có chỗ để núp, Chu Hiểu Ninh chỉ cảm thấy cái ôm của Trần Thụy càng ngày càng chặt, một tay bảo vệ đầu anh, một tay vỗ nhẹ lưng anh. Đợi dư chấn đi qua, hai người nhìn nhau cười, tựa hồ trong nháy mắt đã có thứ gì thay đổi.

Dọn dẹp qua loa phòng tắm, dưới sự đề nghị của Trần Thụy, hai người đem chăn đệm và gối đầu đến phòng tắm, quyết định qua đêm trong không gian chật hẹp nhất nhà. (ò_ó)

“Anh đó, đúng là không sợ chết.”

“Vậy cậu cứ đi ngủ trong xe đi, chân mọc trên người cậu mà.”

Trong phòng tắm trải đệm rất chật hẹp, không có biện pháp chỉ dành chen chúc với Trần Thụy. Căn nhà trọ trước đây vẫn cảm thấy trống không, bởi vì trực tiếp chạm đến độ ẩm cơ thể mà lần đầu tiên cảm thấy ẩm áp.

“Này, tại sao cậu lại bán công ty của mình cho Tín Đồ? Cậu không sợ Tín Đồ sẽ thay đổi hoàn toàn sự nghiệp một tay cậu dựng lên à?”

“Anh cũng thấy đấy, con người tôi không thích mặc áo vest cùng người ta nói chuyện làm ăn, những thứ như tạo vốn, cho vay, nghĩ tới đã thấy đau đầu. Hợp đồng ký với Tín Đồ để lại cho Thanh Thành rất nhiều quyền tự chủ.”

“Đến quyền tài chính cũng giao cho người khác, còn tự chủ cái gì?!”

“Giao cho anh, tôi rất vui lòng mà.”

“Ai vui lòng với cậu hả?”

“Tôi chỉ biết một chuyện, tôi thích làm game, không muốn phân tâm vì việc khác, bị thu mua đích thực là có mạo hiểm, song tôi cho rằng nó đáng giá để thử một lần. Cùng lắm thì tiền thu mua tôi được nhận, có thể dùng để mở một xưởng làm việc mới.”

“Cái này cũng đúng...”

“Còn anh? Vì sao đồng ý đến Thành Đô? Từ Thành Đô lên Thượng Hải có không ít người, nhưng đâu có bao nhiêu người từ Thượng Hải đến Thành Đô.”

“Cái lý thuyết vùng miền điển hình của cậu, Thượng Hải thì làm sao? Thành Đô thì làm sao? Đều là công việc cả.”

“Ăn ngay nói thật thôi mà, ai mà không tình nguyện đến nơi có tiền.”

“Đúng vậy, tôi đến Thành Đô là vì lương một năm tăng gấp đôi.”

“Oa, đại gia à. Ngài nuôi em đi!”

“Đồ thần kinh.”

“Chu Hiểu Ninh, làm sao đây? Tôi càng ngày càng thích anh mất rồi. Khuôn mặt xinh đẹp, vóc người đệ nhất, còn có tiền như thế, quả thực là nam chính trong tiểu thuyết mà. Không được không được, tôi phải nhanh chóng lấy thân báo đáp, gạo nấu thành cơm, để anh có muốn vứt tôi cũng không được.”

Cổ ý rì rầm bên tai Chu Hiểu Ninh, bàn tay Trần Thụy cũng bắt đầu không thành thật, mò mò vào trong áo của anh.

“Cậu nói bậy gì đó?”

“Chu Hiểu Ninh, anh sợ cái gì?”

“Sợ... gì?”

“Sợ tôi tiếp cận anh, sợ nhìn đôi mắt tôi, sợ tôi phát hiện chúng ta thật ra là đồng loại. Anh còn độc thân mà, vì sao?”

“Tôi không có...”

“Anh sẽ không vì... sợ hãi cũng thích tôi đấy chứ?”

Không thể nhịn được những lời ép hỏi coi anh như kẻ yếu của người thanh niên tự cho là đúng này, giữa đàn ông và đàn ông, làm gì có nhiều lời vô nghĩa sến súa như thế! Câu trả lời cuối cùng của Chu Hiểu Ninh là một nụ hôn nóng rát.

“Nếu đêm nay nhất định phải táng thân nơi này, cậu tốt nhất thỏa mãn tôi trước đi, cũng đừng chê đêm dài lắm mộng đó.”

Cẳng chân thon dài quần lấy thắt lưng người kia, Chu Hiểu Ninh chủ động khiến cho Trần Thụy vui đến khó tin.

“Vậy tôi phải nói trước, kỷ lục của tôi là một đêm bảy lần, anh được không đấy?”

“Vậy tôi cũng cảnh cáo trước, cậu có tinh tấn nhân vong cũng đừng trách tôi.”

“Ừ... A... Trần Thụy... Vừa rồi lại có dư chấn sao?”

“Anh nghĩ sao?”

Ngay ngắn rút ra sau đó mạnh mẽ đâm vào đến ngọn, làm cho Chu Hiểu Ninh đang bầu lấy đệm chặn co quắp một trận, khoái cảm say lòng người làm cho đầu gối run rẩy của anh gần như không chịu được sức nặng toàn thân.

“Tôi... ừ... phân không rõ. A... ha!”

“Chu Hiểu Ninh, cho dù chết, tôi cũng phải chết cùng một chỗ với anh. Anh giác ngộ đi!”

Thân thể bị người kia đóng đưa lặp đi lặp lại, không cần thận dụng phải vách tường lạnh lẽo của phòng tắm, lại lập tức được bàn tay ấm áp của Trần Thụy bảo vệ. Ấu yếm dịu dàng cùng ra vào mãnh liệt nơi hạ thân, Chu Hiểu Ninh bị khoái cảm hành hạ đến không thể nhịn được, tiếng rên rỉ đầy xấu hổ không ngừng vang lên, kích thích Trần Thụy, tình giao kịch liệt xua tan sợ hãi từ thiên tai, thân thể sống động điên cuồng tìm lấy nhau. Trong chớp mắt cao trào, Chu Hiểu Ninh lần đầu sâu sắc cảm nhận được, còn sống — thật là tốt.

Chẳng sợ những gì người này nói từ hai năm trước đã thích anh là lời ngon tiếng ngọt, anh không quan tâm; anh không biết người đàn ông này từng có bao nhiêu bầu bạn, có phải cao thủ 419 hay không, anh không cần biết; tuy mới chỉ quen nhau ba ngày, nhưng anh thích Trần Thụy, giờ khắc này, cảm giác cần có nhau đã vượt qua tất cả.

tình thú mới, chui vô nhà tắm ngủ ==

22. Chương 22: 2 Pn2

CHƯƠNG 19.2 PN2

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Hậu trường chuyện phản công

Màn 1. Bridge

Thứ bảy, chiều, một quán bar bình thường có theme bài bridge. Bên cạnh chiếc bàn đánh bài dùng cho thi đấu có bốn người, men theo đường chéo trên mặt bàn có dựng một tấm ván gỗ cao nửa người, ngăn cách hai người ngồi đối diện không cho nhìn thấy đối phương. Chỉ có một cái lỗ bán nguyệt đường kính 20 cm ở gần tiêu điểm đường chéo, để bốn người đều có thể xếp bài. Thiết kế như trên là để phòng ngừa trong các trận đấu chuyên nghiệp, tuyển thủ chuyên nghiệp cùng đồng đội ăn ý với nhau dùng vẻ mặt hay động tác để trao đổi tin tức hòng gian lận.

Lâm Thịnh: “Không được, tôi muốn chung tổ với Tô Dục Tu! Tôi trình độ thấp, phải để cậu ấy kéo tôi mới được.”

Phó Lỗi: “Anh có phải đàn ông không vậy? Tôi với Sui là đồng đội chơi bài bridge bao nhiêu năm rồi, anh là cái thá gì chứ?”

Lâm Thịnh: “Đàm Ngạn, nói chuyện với anh đó! Anh và Phó Lỗi một đôi, tôi và Tô Dục Tu một đôi, vừa đẹp!”

Đàm Ngạn: “Tôi sao cũng được. Tô tiên sinh, đúng không?”

Tô Dục Tu mỉm cười, gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Phó Lỗi: “Tuyệt đối không được! Hôm nay chết tôi cũng không làm người đối diện với tên họ Đàm.”

Lâm Thịnh: “Tại sao?”

Phó Lỗi: “Không nói.”

Lâm Thịnh: “Hừ, nể mặt cậu là bà mối, nhường cậu đấy. Không làm người đối diện, tôi trái lại còn có thể ngồi bên cạnh nhìn Tô Dục Tu.”

Sơ đồ bàn bài:

Tô Dục Tu

Đàm Ngạn Lâm Thịnh

Phó Lỗi

Xào bài, chia bài, xướng bài.

Tô Dục Tu: “Phía Bắc xướng trước. Bốn rô.”

Lâm Thịnh: “Ba cơ.”

Phó Lỗi: “Lâm Thịnh, anh rõ là gà mà còn dám xướng đầu tiên. Đêm nay hai người thua chắc rồi.”

Lâm Thịnh: “Đừng nhiều chuyện nữa, cậu có xướng hay không?”

Phó Lỗi: “Năm rô.”

Đàm Ngạn: “1NT.” (dừng hỏi mình, mình chẳng biết gì về bài bạc đâu ;_;))

Quá trình xướng bài, kỳ thật chính là một cuộc điều tra và phản điều tra: người chơi có tài là người phải cùng lúc tận lực phỏng đoán bài lực của người đối diện, vừa phải nhiều loạn phỏng đoán của địch thủ. Đàm Ngạn và Tô Dục Tu bình tĩnh, Phó Lỗi nóng nảy, Lâm Thịnh gà mờ, tất cả làm cho ván bài đêm nay chứa rất nhiều nhân tố không xác định. Song phương thủy chung có thắng có thua, ván cuối cùng phía Phó Lỗi và Tô Dục Tu nguyên bản đang giữ ưu thế, nhưng Phó Lỗi dưới chiến thuật quấy nhiễu của Đàm Ngạn đã đánh sai một ly, rồi cuộc đi một dặm.

Phó Lỗi: “Không đánh nữa!”

Lâm Thịnh: “Không chịu được thua thì đừng có chơi a.”

Phó Lỗi: “Ai nói tôi không chịu được thua, hừ! Có ngon thì đánh thêm ván nữa.”

Tô Dục Tu: “Không ngờ bài nghệ của Đàm tổng lại lão luyện như thế, về sau có cơ hội chúng ta lại luận bàn.”

Đàm Ngạn: “Tô tiên sinh quá khen. Vô cùng sẵn lòng.”

Phó Lỗi: “Ê ê, hai người ra về thân quen như thế làm gì hở? Sui, cậu đừng đánh bài với người như hần, hần xấu xa đầy bụng, không phải thứ gì tốt đâu.”

Lâm Thịnh: “Tô Dục Tu, về sau có rảnh cậu dạy tôi đánh bài thêm đi.”

Phó Lỗi còn không cam lòng thua trận, đang nghiên cứu ván cuối cùng vừa nãy, Lâm Thịnh cũng như có điều suy nghĩ cùng thảo luận với cậu. Còn Đàm Ngạn và Tô Dục Tu thì đi đến quầy bar, gọi vài món uống, nhìn hai người bên bàn bài, không hện mà cùng mỉm cười.

Đàm Ngạn: “Có khi cứ như trẻ con, thứ gì cũng phải phân thắng thua bằng được.”

Tô Dục Tu: “Hôm nay hai người có phải lại đặt cược cái gì không?”

Đàm Ngạn: “Thú vui khuê phòng, không tiện chia sẻ.”

Tô Dục Tu: “Ha ha ha, Đàm tổng thật là một người hài hước. Nhưng nói lại thì, chỉ cần là đàn ông người nào không muốn thắng?”

Đàm Ngạn: “Cậu nói không sai. Nhưng người thắng chỉ có một, chung quy phải có người chịu thua.”

Tô Dục Tu: “Anh tình nguyện làm người thắng hay kẻ thua?”

Đàm Ngạn: “Không có win-win, nhưng thật ra lose-lose có thể xem là một cách giải quyết tốt.”

Phó Lỗi: “Các người làm cái quỷ gì vậy? Nhìn nhau cười làm chi? Đàm Ngạn, tôi cảnh cáo anh! Không được có ý đồ với bạn tôi. Họ Lâm kia, người không chịu trông nom gì hết!”

Lâm Thịnh: “Hả? Trông cái gì?”

Tô Dục Tu: “Tôi quen cậu ta lâu như vậy mà không biết cậu ta thích ghen như thế.”

Đàm Ngạn: “Đừng lo, tôi quen rồi, rất dễ chịu.”

Ván đầu tiên, Phó Lỗi toàn bại.

Màn 2. Guitar Hero

Thứ bảy, chập tối, căn hộ của Phó Lỗi. Trong phòng khách chiếc TV plasma 52 inches siêu lớn được nối với một loạt tay cầm điều khiển game thế hệ mới, chủ nhân của chúng nó thuần thục mở một cái máy Xbox360 màu đen, lôi hết đàn ghi-ta mô phỏng, bass mô phỏng, giá trống mô phỏng và micro mô phỏng bình thường đều được nhét trong tủ chứa đồ ra.

Phó Lỗi: “Mấy người chọn đi, tôi thích đàn ghi-ta.”

Lâm Thịnh: “Chuyện, chơi đàn ghi-ta anh hùng, có ai không thích đàn ghi-ta? Làm gì có ai đối xử với khách khứa như cậu chứ, không phải để chúng tôi chọn trước sao?”

Phó Lỗi: “Nhiều chuyện. Đây, cầm dùi đi, anh phụ trách đánh trống!”

Lâm Thịnh: “Ê...”

Phó Lỗi: “Sui không giỏi chơi game, để cậu ấy cầm micro phụ trách phần ca hát là được. Còn anh, bass.”

Đàm Ngạn: “Ồ.”

Phó Lỗi: “Ồ cái gì mà ờ, đừng có đứng như hình nhân thế. Chơi game này là phải quần quai như siêu sao mở concert, cả người phải high lên!”

Đây là một trò chơi âm nhạc mô phỏng, nội dung chính là biểu diễn các ca khúc Rock ‘n Roll, với mode nhiều người, mỗi người giữ một nhiệm vụ, nhưng cuối cùng vẫn là so sánh độ chính xác để phân định thắng thua.

Phó Lỗi: “Trước tiên hâm nóng đã, Welcome To The Jungle của Guns N’ Roses. Tự lựa chọn độ khó đi, tôi chọn khó nhất.”

Đàm Ngạn: “Vậy tôi cũng chọn khó nhất.”

Phó Lỗi: “Với trình độ mèo ba chân của anh ấy hả?”

Đàm Ngạn: “Anh đã đáp ứng em, hôm nay nhất định phụng bồi đến cùng.”

Trò chơi bắt đầu, trên màn ảnh các khu vực khác nhau chớp lên các chấm màu sắc đại diện cho tiết tấu của các loại nhạc cụ khác nhau, nếu bốn người bắt chước dàn nhạc phối hợp ăn ý thì sẽ diễn ra hiệu quả phần khích hoàn toàn không thua nguyên âm ở hiện trường. Nhưng nếu có người luôn phạm lỗi thì sẽ phát ra âm thanh không hài hòa. Xui thay, trừ Phó Lỗi và Lâm Thịnh là hai tên coi trò chơi như sự nghiệp thì hai người còn lại đối với video game như thế này — hoàn toàn là tay ngang. Tô Dục Tu ca, không tính là khó nghe lắm, nhưng Đàm Ngạn đánh bass thì gần như không có giai điệu.

Phó Lỗi: “Chú hai à, chú phải thừa nhận đi, mình già rồi.”

Đàm Ngạn: “Nếu nhớ không lầm thì anh còn nhỏ hơn Tô tiên sinh vài tuổi.”

Bị ánh mắt cười tít lại của Tô Dục Tu đảo qua, Phó Lỗi tức thì ý thức mình nói sai, xoay người ngoan ngoãn vào phòng bếp pha cà phê.

Ván này, Phó Lỗi toàn thắng.

Màn 3. World of Warcraft

Thứ bảy, buổi tối, phòng ngủ nhà Phó Lỗi.

Lâm Thịnh: “Thời gian không còn sớm, chúng tôi cáo từ trước.”

Phó Lỗi: “Chúng tôi? Chúng tôi nào? Sui phải ở chỗ tôi qua đêm.”

Lâm Thịnh: “Tô Dục Tu, chúng ta đi thôi.”

Tô Dục Tu: “Ừ.”

Phó Lỗi: “Sui, cậu cậu cậu...”

Đàm Ngạn: “Bọn họ đi cũng tốt. Ván quyết định, để anh một mình đấu với em.”

Phó Lỗi: “Ai sợ ai? WOW, có dám không?”

Đàm Ngạn: “Cho dù là Hồng Môn Yến anh cũng vui vẻ đồng ý.”

Nói đến game online, tuy nói Đàm Ngạn là ngài CEO của một công ty game, nhưng trình độ chơi game sẽ không cao như chức vị của anh. Hồi trước, khi tìm Phó Lỗi trong game, là đi cửa sau từ bộ phận kỹ thuật, trực tiếp cầm acc cao cấp và trang bị cao cấp nhảy vào, mục đích thể nghiệm trò chơi dĩ nhiên là thật, bất quá có thể khiến cho Phó Lỗi chú ý đương nhiên là chuyện nhất tiền song điều.

Lúc này Phó Lỗi tìm anh PK một chọi một, kỳ thật Đàm Ngạn đã làm xong chuẩn bị tâm lý bị giết không kịp ngáp. Quả nhiên, chưa được bao lâu nhân vật trong game của anh đã ngã lộn quay bên người Phó Lỗi, nghe cậu hoan hô thắng lợi dễ như trở bàn tay này.

Phó Lỗi: “Ha ha ha, Đàm Ngạn, anh cũng có ngày hôm nay!”

Đàm Ngạn: “Anh thua.”

Phó Lỗi: “Anh có biết không, khi em lần đầu tiên thấy anh trong game thì đã muốn “có cơ hội thủ xác anh.””

Đàm Ngạn: “Thủ xác? Quất xác?”

Phó Lỗi: “Quất xác thì có ý gì, em là muốn canh giữ bên thi thể anh, chờ khoảnh khắc anh chạy hết bản đồ về chỗ thi thể để sống lại thì sẽ một đao giết anh. Như thế lặp đi lặp lại một trăm lần này, một trăm lần.”

Đàm Ngạn: “Rudy ác ma biến thái giết người?”

Phó Lỗi: “Cái này gọi là lãng mạn hiểu không?”

Đàm Ngạn: “Vẫn chưa nhìn ra lãng mạn chỗ nào.”

Phó Lỗi: “Không phải ai em cũng đều có hứng thú thủ xác đâu.”

Đàm Ngạn: “Ngụ ý là, em có hứng thú giữ xác anh, là vinh hạnh cho Đàm mỗ đây?”

Phó Lỗi: “Đương nhiên! Quý tạ ơn đi.”

Đàm Ngạn: “Có thú vị như vậy sao? Phó Lỗi, em là tâm lý biến thái hử.”

Phó Lỗi: “Biến thái mẹ anh, thủ xác là một việc lãng mạn đến cỡ nào chứ.”

Nói xong Phó Lỗi bắt đầu ngâm nga, giai điệu kia nghe rất quen tai, nhưng Đàm Ngạn thế nào cũng không nhớ được tên. Quên đi, với một ông chú cách biệt một thế hệ thì không thể nào câu thông được. Phó Lỗi không chịu nói ra, đây thật ra là một câu hát đã được sửa lời, nguyên khúc xuất từ bài “Em thật sự rất nhớ anh” của Mạc Văn Ủy, là danh tác kỷ niệm một acc sát thủ nổi tiếng được lưu truyền rộng rãi trong WOW.

“Thật muốn có cơ hội thủ xác anh một lần.”

Lời gốc tương ứng là:

“Anh có nhớ em như em đang nhớ anh không.”

Phó Lỗi mắng nam nhân ngu quá là ngu, rồi lại không chịu giải thích rõ.

Ván thứ ba, Phó Lỗi tiếp tục toàn thắng.

Màn cuối

Đàm Ngạn: “2:1, em thắng. Đến đây đi, đêm nay cho em thượng.”

Phó Lỗi: “Lần này không được gỡ trò không được quyt!”

Đàm Ngạn: “Phó lão gia, con nằm xuống rồi, ngài hãy xử lý đi.”

Nhìn Đàm Ngạn chủ động cởi sạch quần áo chui vào trong chăn, Phó Lỗi lại do dự ở bên giường.

Phó Lỗi: “Em nói... có thể kéo dài thời hạn không?”

Đàm Ngạn: “Cái gì?”

Phó Lỗi: “Là kéo dài thời hạn về sau, em hôm nay chơi mệt rồi, cho nên...”

Đàm Ngạn: “Ồ, hóa ra em “không được”?”

Phó Lỗi: “Chết đi!”

Đàm Ngạn: “Ha ha ha, nhưng anh thì quá hạn là không còn. Qua 12 giờ đêm, cô bé lọ lem sẽ biến trở về sói xám.”

Phó Lỗi: “Họ Đàm kia, anh đừng có khinh người quá đáng! Xem đêm nay em có giết chết anh không!”

Đè Đàm Ngạn dưới người, nhìn ánh mắt của anh ta phản chiếu ra một người đang thất thần vì nhịp tim của anh ta, đây là ai?

Đàm Ngạn: “Anh quên nói cho em biết. Kỳ thật lần chúng ta cá cược phần trăm tăng giảm lợi nhuận của Tín Đồ Trò Chơi, không đứa nào cân nhắc đến yếu tố đồng nhân dân tệ tăng giá cả. Anh đoán là 15.5%, em đoán là 15%, mà giá trị thực tế 15.8% là căn cứ vào đôla Mỹ tính ra. Tỷ giá đồng nhân dân tệ tăng nhanh, làm cho mỗi công ty Trung Quốc ở thị trường Mỹ có biểu hiện quý đều dao động từ 2% đến 3%. Nếu bỏ đi yếu tố tỉ giá tăng thì kỳ thật con số 15% của em gần với giá trị thật hơn. Người thắng phải là em mới đúng, xin lỗi. Hôm nay, anh cam chịu.”

Phó Lỗi dùng một loại ánh mắt không thể tin được nhìn người đàn ông đang nói những lời này, cậu ngay người vài giây, bỗng nhiên cũng nằm xuống.

Phó Lỗi: “Mẹ nó, ông như thế nào không nghĩ đến điều này? Sai lầm yếu kém, sai lầm yếu kém! Fuck!”

Đàm Ngạn: “Ê, em có làm hay không?”

Phó Lỗi: “Làm cái đầu nhà anh! Ông không có sức cũng không có tâm trạng, tự anh chà hai cái cho xong đi.”

Đàm Ngạn: “Em nói cái gì? Nói cho rõ ràng.”

Phó Lỗi: “Em – nói – em – không – muốn – làm –!”

Đàm Ngạn: “Vậy nếu anh muốn làm thì sao?”

Phó Lỗi: “Thích thì làm đi. Động tác nhanh lên, em mệt.”

...

Phó Lỗi: “Mẹ, đồ xỏ lá, ai phê chuẩn anh làm lần thứ hai hả. A a... Ừ...”

Đàm Ngạn: “Là em nói “thích thì làm” mà, anh đương nhiên phải liều mình bồi quân tử thôi, không đúng, là bồi tiểu nhân.”

Sau đó Đàm Ngạn ôm Phó đại chuyên gia đã bị ăn sạch sành sanh lần thứ N+1 đi tắm, phát hiện người con trai nhỏ hơn mình năm tuổi này thật sự ngủ mất.

Thế là kế hoạch đấu tranh phản công của Phó đại chuyên gia, đã chìm vào trong nước tắm ấm áp.

23. Chương 23

CHƯƠNG 20

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Phó Lỗi ghét nhất là mùa đông ẩm thấp ở cái thành phố ven biển phía nam này. Điều hòa ẩm áp lúc nào cũng làm cho lỗ mũi mong manh của cậu dễ xuất huyết, yết hầu bị ngứa, nhưng hễ bước ra khỏi cửa thì cậu sẽ không chịu được cơn mưa tuyết như đâm vào xương tủy kia. Còn thêm... cái gã chết tiệt coi nhà cậu như khách sạn, gần đây chẳng thấy ngủ lại nữa. Căn LOFT gần trăm mét vuông trở nên trống trải đến có thể nghe thấy tiếng giết người trong game vang vọng khắp nơi. Đàm Ngạn bận ư? Còn không phải bận đến quần cả dít. Phó Lỗi vừa nhìn vào một loạt các con số thống kê dùng cho việc viết báo cáo vừa thầm kinh ngạc, biểu hiện gần đây của Tín Đồ Trò Chơi đúng là không phải xuất sắc bình thường. Thời gian này các đề nghị đầu tư do Đàm Ngạn công bố đã khiến cho không ít khách hàng lớn tiến hành mua cổ phiếu Tín Đồ hàng loạt, điều này tương đương với việc thúc đẩy thị trường nâng cao giá cổ phiếu Tín Đồ. Fuck! Nếu ân tình có thể quản lý bằng ngân hàng thì hiện tại cậu đã là chủ nợ lớn nhất của Đàm Ngạn rồi.

Nhưng giờ chỉ cần vừa thấy cổ phiếu số hiệu ZLGM của Tín Đồ, Phó Lỗi sẽ phản xạ có điều kiện mà liên tưởng đến vẻ nửa giả nửa thật của Đàm Ngạn đêm hôm đó và mấy lời điên khùng của anh ta. Mẹ nó ai là người một nhà với hần? Hần biết à? Hần biết một nhà là cái gì à?

Đón Tết xong, Mặc Viễn và Mặc Cận mới vừa trở về từ Mỹ, Phó Lỗi đã cuống quýt đi đặt vé máy bay bay đến Bờ Tây. Hai anh em tự mình tới nhà đưa cho Phó Lỗi một chồng đĩa game mới, nhìn hai người có vẻ đã gương vỡ lại lành.

“Anh là mèo à hay là cậu nguyện ý làm chuột? Thăng nhóc này, cậu trốn anh xong chưa?”

“Xem anh nhiều lời kìa. Cho em xin nghỉ phép nha, mẹ em đang dưỡng bệnh ở Palm Springs, lần này em chuẩn bị đón bà về đây.”

“Chú mày có ngày nào mà không nghỉ phép hử?”

“Sếp Mặc, xin ngài thương xót thành toàn cho đứa con có hiếu này đi.”

Mặc Cận ngồi một bên, nghe đến chữ “có hiếu” thì bò lăn ra cười trên sofa.

“Dù gì quý 1 cũng là mùa doanh thu thấp, em cam đoan sẽ hoàn thành báo cáo đúng hạn. Anh để em đến nơi ẩm áp khôi phục lại một tí sức sống đi.”

“Không cho cậu đi cậu sẽ ngoan ngoãn không đi à? Được rồi, báo cáo quý 1 nhớ kỹ cho anh. Thay anh hỏi thăm sức khỏe cô, khi cô qua đây trị liệu, có gì cần thì cậu cứ nói.”

(mùa doanh thu thấp, tức slow quarter, quý 1 sau Tết âm lịch, ăn Tết xong còn chưa buôn bán nhiều nên doanh thu không bao nhiêu.)

“Ngày mai tôi đi LA.”

“Ờ.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tức chết đi được, Phó Lỗi vốn nghĩ trước khi đi cũng nên nói với Đàm Ngạn một tiếng, kết quả chỉ thu được một tiếng “Ờ”. Mẹ nó, thật muốn đá văng thằng cha này khỏi nhà mình mà. Nhưng điều khiến cho cậu còn nổi điên hơn chính là việc bản thân nổi giận chỉ vì không nhận được lời đáp của thằng cha kia.

Thế là sớm hôm sau, Phó Lỗi bị cơn tức làm cho tỉnh ngủ, xách túi hành lý không nói tiếng nào liền đánh xe đến sân bay. Qua cửa kiểm tra, ngồi ở phòng chờ chờ đăng ký, đi sớm quá, giờ thì chán muốn chết, lại lười mở laptop lên mạng, thế là cứ vậy lăn ra ngủ ở băng ghế dài trong phòng chờ.

“Tĩnh tĩnh, cà phê.”

“Ồ... Cái gì? Á!”

Người đàn ông đẹp trai mặc áo gió màu đen, cười tươi như nắng sớm, đứng trước mặt cậu. Đưa tới một ly cà phê vô cùng ẩm áp. Mãi đến khi vào cabin, người kia gơ lên tấm vé máy bay, đặc ý ngồi bên cạnh cậu thì Phó Lỗi mới hiểu rõ, hóa ra Đàm Ngạn cũng đi Los Angeles.

“Đồ theo đuôi.”

“Ai quy định chỉ có mình em được đi LA hả?”

“Đàm Ngạn, anh thăm rồi, tôi thấy anh đã yêu chết tôi rồi, không thể chấp nhận một ngày không gặp như cách ba thu.”

Đàm Ngạn không thèm đáp lời cậu, lấy ra một cuốn tạp chí “Nhà kinh tế học” bỏ túi, vừa lật báo vừa nói:

“Nghe Mặc Viễn nói em muốn đi Palm Springs, mấy ngày nữa anh xong việc sẽ qua tìm em.”

“Không dám phiền ngài đây lo lắng.”

“Kỳ thật anh có hai người bạn ở Palm Springs, đã sớm muốn tìm cơ hội giới thiệu với em.”

“Đàm Ngạn anh bớt tự sướng đi, tôi còn lâu mới thêm bạn của anh.”

Mang đồ bị mất, kéo thấp ghế ngồi làm bộ ngủ. Phó Lỗi thì cậu tuyệt đối không nói với Đàm Ngạn câu nào nữa. Xuống phi cơ, cậu giành lấy hành lý trước, đi thẳng một mạch ra khỏi sân bay quốc tế Los Angeles.

Năm ngoái mẹ Phó Lỗi từ nhà cũ Boston dọn đến Palm Springs để dưỡng bệnh – từ Los Angeles lái về phía Bắc hơn 200 km, Palm Springs là một thành phố nằm giữa sa mạc. Không giống cái tên của nó, Palm Springs rất ít mưa, một năm 365 ngày thì có 364 ngày trời nắng, mùa đông nhiệt độ trung bình trên hai mươi độ, có không ít suối nước nóng lưu huỳnh, vô cùng thích hợp cho việc điều dưỡng. So với Florida già cỗi thì mẹ Phó Lỗi thích thành phố sa mạc ở Bờ Tây này hơn.

Lần này Phó Lỗi định ở Palm Springs với mẹ mình hết mùa đông, đến tháng ba sẽ đón bà về Trung Quốc. Sao mẹ cứ khẳng khẳng muốn về Trung Quốc dưỡng bệnh nhỉ, lẽ nào...?

Quan hệ giữa cậu và mẹ, từ nhỏ đã luôn trong tình trạng xa cách. Mẹ cả đời không kết hôn, là một cựu nghị sĩ tiểu bang luôn bận rộn với sự nghiệp, từ lúc Phó Lỗi bắt đầu có ký ức thì trong một năm có một nửa thời gian cậu sống ở nhà hai anh em hàng xóm Mặc Viễn Mặc Cận, nửa thời gian còn lại là trông coi “căn nhà” chỉ có một mình cậu, gia sư tiếng Trung sẽ đến nhà hai lần một tuần kèm cậu học. Lúc nào cũng chờ đợi, chờ được quà Giáng Sinh đắt tiền nhưng không thể chờ được mẹ mình về nhà; có thể ăn bít-tết từ nhà hàng nổi tiếng nhưng không thể ăn bánh donut từ mẹ làm; cậu đã từng cho rằng nếu ở trường học được toàn điểm A thì mẹ sẽ ở nhà thêm vài ngày, nhưng khi cậu chọn bỏ học, mẹ cậu cũng chỉ nói bằng quơ vài câu. Mẹ luôn dung túng cậu bằng thái độ thờ ơ, không gọi nhũ danh cậu nhưng sẽ mua cho cậu tất cả máy game và băng đĩa game cậu thích. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có một việc duy nhất mẹ từng dùng thái độ cương quyết buộc cậu phải hứa hẹn.

“Tên của con là Phó Lỗi, quá khứ là vậy, hiện tại là vậy, tương lai cũng vậy.”

Thiếu niên mười tám tuổi đập vỡ ly thủy tinh uống sữa, miếng ly văng đầy trên sàn bếp, một căn bếp gần như chẳng ai vào.

“Hừ, ở bên ngoài bà là một nghị sĩ hô mưa gọi gió, vậy thì sao? Dùng tên của tôi để tưởng nhớ thằng đàn ông bạc bẽo đã vứt bỏ tôi và bà à? Bà không thấy nó buồn cười à?”

Cậu muốn chọc giận bà, kỳ thật cậu cũng chẳng cần dùng tên màu mè hoa lá gì. Từ tiểu học đến đại học, bởi vì gương mặt xen lẫn dòng máu phương Đông này nên chẳng ai nghi ngờ cái tên phương Đông của cậu cả. Mẹ vẫn như cũ dùng ngữ khí bình tĩnh nói:

“Đằng nào thì ta cũng không cho phép con đổi tên, việc khác con muốn thế nào cũng được. Con nghĩ một chút đi, ta có từng yêu cầu con chuyện gì quá đáng chưa? Ta cam đoan chỉ duy nhất việc này thôi, xin con đừng đổi tên.”

“Bà sống thật đáng thương, tôi nguyện rửa gã đàn ông đã vứt bỏ vợ con kia, dùng tên của tôi nguyện rửa hần!”

Cha là thứ cấm kỵ trong căn nhà này. Vô luận Phó Lỗi có công kích bằng từ ngữ ác độc thế nào đi chăng nữa, mẹ cậu cũng chưa bao giờ nhắc tới cha ruột trước mặt cậu. Có một người mẹ tóc vàng da trắng thế này, vậy cậu nhất định có một người cấp tinh trùng tóc đen da vàng. Trong mắt Phó Lỗi, cha – chẳng qua là người hiển tình mà thôi.

Đứng trước căn phòng màu trắng xinh đẹp, cửa mở, mẹ cho Phó Lỗi một cái ôm. Cậu biết, bà chính khách từng vang danh một thời này bây giờ chẳng qua là một người phụ nữ trung niên đang chịu sự tra tấn của căn bệnh ung thư. Năm ngoái khi Phó Lỗi về nước ký hợp đồng bảo hiểm thì phẫu thuật cắt bỏ tuyến vú của mẹ cậu được tiến hành rất thành công, nhưng điều này không có nghĩa đã trị dứt hoàn toàn căn bệnh ung thư tuyến vú. Bà vẫn luôn tiếp nhận trị liệu hậu kỳ lâu dài, hơn nữa đời sống chính trị của bà cũng vì trận ốm đau này mà đặt dấu chấm hết vào năm ngoái.

Người phụ nữ này cả đời kiêu ngạo nhưng rốt cuộc lại kết thúc bằng một căn bệnh. Phó Lỗi nghĩ như vậy, chung quy là mềm lòng, không muốn đối nghịch với bà nữa, nói không chừng thật sự có thể làm một đứa con báo hiếu.

“Bà lại bắt đầu hút thuốc từ khi nào vậy? Bác sĩ đã dặn...”

“Điều nghiệm thuốc như nhau, con không có tư cách dạy ta.”

“Được rồi, bà đến Trung Quốc thì muốn nghỉ ngơi ở đâu? Có muốn tôi hỗ trợ sắp xếp không?”

“Yên tâm, không ở cùng một chỗ với con đâu.”

“Ở gần một tí, có chuyện gì tôi còn có thể đỡ đần.”

“Phó Lỗi, con coi ta là gì?”

“Phụ nữ, bệnh nhân, người suy nhược.”

“Ta từng nghĩ thử, nếu cho con một gia đình đầy đủ hạnh phúc thì bây giờ con sẽ như thế nào.”

“Buồn cười.”

“Con muốn có gia đình không? Gia đình của riêng mình.”

“Chỉ có đồ ngu mới tin cái gọi là hạnh phúc gia đình. Một gã đàn ông và một người đàn bà vô trách nhiệm, hơn trăm triệu con tinh trùng tranh đoạt một cái trứng, một sinh mệnh vô tội, gia đình cái mẹ nó!”

“Mẹ xin lỗi.”

Tiếng xin lỗi này đến muộn 26 năm. Phó Lỗi vọt vào toilet, hùng hục dùng nước lạnh tát lên mặt. Ở Mỹ, cứ mười gia đình thì có bốn gia đình đơn thân, cậu chẳng có đặc quyền gì để hưởng thụ sự thương hại cả. Mà thật ra cậu cũng chưa bao giờ thấy mình đáng thương, cậu phải chứng minh mình sống rất tốt, tốt hơn cả những đứa trẻ có đầy đủ gia đình: tham gia hướng đạo sinh, học trường đạo cấp hai tốt nhất vùng, thậm chí còn thi đậu đại học hạng nhất. Nhưng bỗng nhiên, cậu lại căm ghét cuộc sống vì người khác như thế này, sa vào game, vắng thi, chủ động bỏ học, mãi đến khi vượt qua biển khơi đi đến Trung Quốc. Thoát khỏi cái đất nước mẹ mình có mặt ở khắp mọi nơi, đến một chân trời không ai quen biết, Phó Lỗi khi ấy mười chín tuổi, mới lần đầu tiên tìm được cảm giác an toàn ở một vùng đất phương Đông xa lạ.

Gia đình, đối với Phó Lỗi mà nói, là trò hề buồn cười nhất thiên hạ.

Buổi sáng đi chợ mua đồ ăn, giữa trưa về nấu cơm, buổi chiều đưa mẹ đi trị liệu, sau cơm chiều cùng nhau tản bộ. Phó Lỗi cảm thấy mấy ngày này thời gian hai người ở chung còn nhiều hơn hai mươi mấy năm qua gộp lại. Có đôi khi cậu thấy bà chẳng phải là mẹ mình mà chỉ là một người phụ nữ quật cường lại thật thê thảm. Cậu vẫn chưa nói toát ra, mẹ cố ý muốn đến Trung Quốc an dưỡng là đang ôm cái suy nghĩ ngu xuẩn “chết cũng muốn chết bên cạnh người mình yêu” sao?

Gã đàn ông đáng hận, người phụ nữ đáng thương. Buồn cười thật, cậu lại là chứng cứ duy nhất chứng minh bộ phim truyền hình này từng xảy ra.

Sau khi đến Palm Springs, Phó Lỗi vẫn như cũ mở chiếc di động BlackBerry, cam đoan mình sẽ không bỏ lỡ mất cái mail nào, nhưng trừ bỏ vài câu nhảm nhí Mặc Cận gửi tới thì chỉ còn mấy mail rác. Năm ngày sau, cậu mới nhận được điện thoại của Đàm Ngạn. Khi Đàm Ngạn đến, Phó Lỗi đang đeo tạp dề làm sandwich trong nhà bếp. Bị ôm từ phía sau, Đàm Ngạn dựa sát vào hông vai cậu hít một hơi thật sâu.

“Đàm Ngạn, không mời mà tới đâu phải là tập quán của người Trung Quốc các anh.”

“Em không biết à? Palm Springs là thành phố có tỷ lệ đồng tính cao nhất California này và cao gấp bảy lần so với bình quân cả nước.”

“Thế thì liên quan đến gì?”

“Hồi xưa khi còn đi học, trừ những lúc thực tập, mỗi khi được nghỉ anh đều đến đây làm thêm. Trong thành phố có chưa đến năm mươi ngàn người này có hơn ba mươi khách sạn tình yêu dành riêng cho đồng tính, vào tháng ba và tháng mười một hằng năm sẽ có cuộc diễu hành đồng tính quy mô lớn và lễ hội âm nhạc đồng tính, mười năm trở lại đây hai kỳ thị trường đều là nam đồng chí đã come out...”

“Mẹ nó người có dễ yên hay không? Ông đây không phải đồng tính luyện ái!”

Nói xong hai người đều ngẩn ra, bà mẹ trong phòng khách nghe thấy động tĩnh bèn đi ra. Hai tay Đàm Ngạn buông lỏng, hơi có vẻ xấu hổ đứng bên cạnh Phó Lỗi.

“Chào cô, cháu là bạn Phó Lỗi.”

“Ở Palm Springs không ai để ý chuyện đồng tính đâu, Phó Lỗi, lẽ ra con nên nói với ta sớm một chút.”

“Bà nhầm rồi.”

“Ta sẽ không phản đối.”

“Không liên can tới bà. Chuyện tôi muốn làm, cho dù bà có phản đối cũng vô dụng; còn chuyện tôi không muốn làm, cho dù bà ủng hộ cũng sẽ không làm.”

Trên bậc thềm của hàng hiên sau nhà, Đàm Ngạn tìm thấy chiếc tạp dề Phó Lỗi ném xuống mười lăm phút trước khi xông ra khỏi phòng, cậu đang hút thuốc lá, hung hăng hút một hơi, động tác nhả khói như đang thở dài. Ngược ánh trời chiều nhìn lại, đó là bên mặt gầy nhom Đàm Ngạn rất quen thuộc; lần đầu tiên Đàm Ngạn cảm thấy, Phó Lỗi là một người cô độc.

“Nếu người dám nói mấy thứ như “đứa nhỏ lớn lên trong gia đình độc thân dễ trở thành đồng tính luyện ái” thì ông sẽ đánh gãy chân chó của người ngay lập tức, cho người ở cái thủ đô đồng tính này cả đời.”

“Cùng mẹ em hàn huyên vài câu, anh hỏi bà có muốn về nước tìm cha ruột của em thử không, nhưng hình như bà không định như vậy. Bà chuẩn bị đến vùng nông thôn Hoãn Nam dưỡng bệnh, nói là thích cụm kiến trúc thời Minh Thanh ở đó.”

“Anh cho anh là ai? Bớt xía vào việc người khác đi, anh biết việc nhà của tôi thì thế nào? Ông không cần người thương hại!”

“Đúng, là gia đình bất hạnh làm cho em trời sanh tính quái gở; so ra, gia đình anh đầy đủ, cha mẹ hòa thuận cho nên tâm lý anh kiện toàn. Anh đích thật là hạnh phúc hơn em, em có dám không? Có dám đối mặt với người như anh không? Có dám đối mặt với tâm ý của em không? Em không dám, bởi vì em ghen tị, em sợ hãi, vừa hâm mộ lại vừa căm hận, sự xuất hiện của anh là ngọn núi em không thể vượt qua, em sợ. Phó Lỗi, em là đồ nhát gan.”

“Ông sợ cái gì chứ! Đồ khốn kiếp!”

Cậu xô ngã con người cứ luyên thuyên không ngừng kia xuống bãi cỏ, Phó Lỗi đánh một quyền vào má trái Đàm Ngạn, ***g ngực cậu cũng nhận lại một cú nặng nề, hai người vật lộn, không ai nhường ai.

“Hô... Phó Lỗi, đoán không ra, em đánh nhau giỏi vậy...”

“Chuyện! Hô... Trước đây ông... đâu phải thiếu niên nhà lành.”

“Anh muốn mang em đi gặp hai người.”

“Ai? Ở đâu?”

Được Đàm Ngạn đưa đến một quán ăn Trung Quốc khá nổi tiếng ở Palm Springs, Phó Lỗi nhìn thấy hai người đàn ông trung niên gần 50 tuổi.

“Alex, thật mừng được gặp lại cậu! Chúng ta đã hơn hai năm không gặp rồi nhỉ?”

“Để em giới thiệu một tí... Cậu ấy vừa tới Palm Springs được vài ngày, chưa biết cặp đôi nổi tiếng đây.”

“Partner cậu mới quen à?”

Phó Lỗi hung ác trừng Đàm Ngạn một cái, nhưng lại không lên tiếng phản bác. Trong lúc nói chuyện cậu đã biết hai người này chính là nhân vật chính của cuộc hôn nhân đồng tính đã chấn động toàn nước Mỹ tháng trước, Đàm Ngạn lấy ra tờ tạp chí “Nhà kinh tế học” anh coi trên máy bay, Phó Lỗi chấn động, ngay cả tạp chí tài chính uy tín như vậy cũng đưa tin về vụ của hai người. Bọn họ không chỉ là trường hợp kết hôn đồng tính đầu tiên được pháp luật thừa nhận trong lịch sử California, mà còn đặt tiền lệ cho phép kết hôn đồng tính liên tiểu bang trong lịch sử nước Mỹ; trong khi bang Massachusetts đã tiên phong thừa nhận hôn nhân đồng tính vào năm 2004, nhưng chỉ cho phép kết hôn đồng tính giữa các công dân của bang.

“25 năm?”

“Đúng vậy, tụi anh sống chung đã 25 năm. Bốn năm trước hai đứa nhận nuôi hai cô nhi, hiện giờ đứa lớn nhất sắp vào tiểu học, hai người cùng làm cha không phải là chuyện dễ dàng.”

“Khi nào thì cử hành hôn lễ?”

“Cuối năm, hôn lễ của tụi anh cử hành ở tòa thị chính Palm Springs.”

“Hả? Tòa thị chính?”

“Đúng vậy, người dân Palm Springs ai nấy đều ủng hộ tụi anh. Đến lúc đó đứa con chính là hoa đồng của bọn anh, darling, em thấy thế nào?”

Cái không khí gấn bó keo sơn này làm cho Phó Lỗi thấy chói mắt một cách kỳ lạ. Gì mà hôn nhân đồng tính, hai người cha, hai đứa nhỏ, một gia đình, đây chỉ là trường hợp đặc biệt đúng không? Một trăm gia đình chưa chắc có một gia đình hạnh phúc được như vậy.

“Em là Rudy phải không? Bọn anh rất ngạc nhiên, bọn anh quen biết Alex đến nay đã có mười năm, chưa từng thấy nó đưa bất cứ partner nào tới. Nó đó, hồi xưa rất là ăn chơi, ý bản thân đẹp trai trẻ tuổi, cho nên cứ được rồi bỏ được đều thần tốc như nhau. Mỗi lần nói nó tìm một người ổn định, cân nhắc đến việc củng cố cuộc sống gia đình thì nó lúc nào cũng nhắm mắt bịt tai. Alex, cậu là người anti chủ nghĩa kết hôn đúng không?”

“Đúng vậy. Nhưng... hôn lễ hai anh em nhất định sẽ đến chúc phúc.”

“Ha ha, cậu không cần vội vã phủi sạch như thế, bọn anh hiểu. Cậu gặp được người định mệnh rồi chứ gì, anh nói đúng không?”

Phó Lỗi nghe cái hiểu cái không, nhin không được ngắt lời hỏi:

“Tại sao nhất định phải kết hôn? Cùng một chỗ 25 năm rồi, tại sao phải để ý một tờ văn bản pháp luật?”

“Xem ra em và Alex đều là người phản đối hôn nhân. Hôn nhân trong mắt bọn anh là dành cho đối phương một lời thề thần thánh, nhưng bọn anh không bắt buộc người khác cũng phải chấp nhận quan niệm như vậy. Em cho rằng hôn nhân chỉ là một tờ hợp đồng, vậy cũng đúng. Anh hồi xưa là luật sư, tin tưởng rằng con người sinh ra đều bình đẳng. Dĩ tính có quyền kết hôn, vì sao đồng tính không thể có? Cho dù kết cục đều là ly hôn, đó cũng là lựa chọn cá nhân.”

“Ừ, anh nói rất đúng. Tuy rằng em phản đối hôn nhân, nhưng em ủng hộ quyền kết hôn của hai anh.”

“Alex, em thật sự tìm đúng người rồi đó. Rudy nói những lời giống y đúc em hồi trước.”

“Darling, chúng ta nên đi đón bọn nhỏ thôi.”

“Vậy bọn anh đi trước. Alex, Rudy, hy vọng hai em đều có thể tới tham gia hôn lễ của bọn anh.”

Hôm nay đường về nhà, Phó Lỗi đi rất chậm. Ở Palm Springs, căn bản không có ánh nhìn soi mói hay những lời dị nghị bàn tán, đồng tính luyến ái gần như là đặc trưng của nơi đây, cho nên cậu cũng không nghiêm túc cự tuyệt hành động cố ý đan tay của Đàm Ngạn.

“Phó Lỗi, em từng nghĩ tới cuộc sống không chỉ một người chưa?”

“Sao nghe kỳ quặc quá vậy? Có người ngủ ở nhà tôi mấy tháng mà không chịu giao một xu tiền thuê nào, còn bày đặt mặt dày hỏi tôi “cuộc sống không chỉ một người”? Sao trước kia anh không hỏi tôi? Đối trá!”

“Vậy anh có thể tiếp tục ở không?”

“Chờ trở về thanh toán xong hết tiền thuê nhà đã. Phải hỏi giá thị trường căn nhà tôi đang ở là bao nhiêu mới được, tôi còn lâu mới mua bán lỗ vốn!”

“Em đồng ý rồi?”

“Đàm Ngạn, anh muốn tôi lặp lại lần nữa sao?”

“Cái gì?”

“Tôi không phải đồng tính luyến ái.”

Cậu buông tay Đàm Ngạn. Rút một điếu thuốc ra hút, cúi đầu, tiếp tục lái về phía nhà trọ của mẹ mình.

Đàm Ngạn không đuổi theo lên, chỉ đi theo phía sau cậu. Sáng sớm hôm sau đã rời đi, Phó Lỗi biết anh vội vàng về nước tiếp tục công việc, cũng không hỏi nhiều gì. Lái xe đưa Đàm Ngạn đến Los Angeles, khi một mình trở về Palm Springs, con đường thẳng tắp trong sa mạc lại trở nên vô cùng nhợt nhạt, hình như có chất lỏng lướt qua hai má. Cậu vỗ mạnh đầu mình một cái, trên giường thì thôi đi, đàn ông chỉ cần thích là xáp vô; nhưng hai người không tin vào tình yêu, không ủng hộ hôn nhân, mẹ nó thì nói chuyện tình yêu cái nổi gì?

Một tháng sau, trong nước có lời đồn hội đồng quản trị của Tín Đồ Trò Chơi sắp đuổi việc Đàm Ngạn, mọi người đều đoán là: vì chuyến đi Irvine, California một tháng của Đàm Ngạn đã thất bại trong việc gia hạn hợp đồng đại lý cho trò chơi chủ chốt của Tín Đồ. Tin đồn vô căn cứ, nhưng chưa chắc không có nguyên do. Phó Lỗi lại bắt đầu căm ghét bản thân, căm ghét bản thân vừa nghe thấy lời đồn về Đàm Ngạn đã khó ngủ.

Cậu thức trắng một đêm, gõ xong từ cuối cùng trên laptop, click update. Chưa đến mười mấy tiếng, bên kia bờ đại dương, rất nhiều trang web tiếng Trung đã phiên dịch lại bài viết có chủ đề “Ai hiểu game online hơn?”. Mà lúc này Phó Lỗi đã ngồi trên chuyến bay đến Trung Quốc sớm nhất trong ngày.

“Đàm Ngạn, mẹ nó, nếu là đàn ông thì nhất định phải chống chọi đến khi tôi về!”

24. Chương 24

CHƯƠNG 21

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Mở cửa nhà, thứ đầu tiên nhìn thấy là 10 chiếc chìa khóa nằm ngay ngắn trên tủ giày. Nhớ người kia từng nói qua “Vì đề phòng nhất thời bị cậu chọc tức đến mù đầu, trước đó tôi đã đánh mười cái chìa khóa giống thế.”

Lần này, coi bộ Đàm Ngạn không chỉ đơn giản bị tức đến mù đầu thôi. Một nửa giá sách lúc trước nhường cho anh ta bày các loại sách kinh doanh quản lý mang theo, giờ đã trở nên trống không. Phó Lỗi buông hành lý, mở máy tính, thấy lược đồ thể hiện cổ phiếu Tín Đồ Trò Chơi hai ngày gần đây có xu thế đâm thẳng xuống, cậu rút cuộc đứng ngồi không yên.

“Đàm Ngạn, mở cửa!! Ông mới rời đi hơn một tháng, giá cổ phiếu đã từ 30 đô rớt xuống 25 đô, đồ đàn ông vô dụng!”

Thím lao công đi ngang qua trong hành lang nhà trọ thấy thế, thiện ý đi tới bảo Phó Lỗi đừng phí sức gõ cửa hay nhấn chuông nữa.

“Nhà này đã chừng hơn mười ngày không có ai rồi, túi phân loại rác luôn trống không.”

Gọi điện thoại thì được trực tiếp chuyển tới hộp thư, mãnh liệt phóng điện với cô gái ở quầy tiếp tân, kết quả lại được thông báo CEO Đàm không có ở văn phòng. Lẽ nào một người sống sờ sờ như thế lại có thể bốc hơi khỏi nhân gian?

Chán nản đi vào một tiệm cà phê gần công ty Mặc Viễn, không thèm để ý đến có phải giờ hành chính hay không, đã sống chết gọi ông chủ ra đây nghe cậu than thở.

“Tiểu Lỗi, bài nhật ký hôm bữa của cậu giờ đã thành đại hồng văn rồi nha! Hàng loạt bản dịch được đưa lên làm cho các trang web trong ngành vô cùng sôi nổi, thảo luận phản hồi hơn cả ngàn, không hổ là cậu! Nhưng, anh không ngờ cậu lại cố gắng lãng xê Đàm Ngạn đấy.”

“Nói sự thật mà thôi.”

“Phải không? Anh nhờ hồi trước em còn ghét nó lắm mà.”

“Sếp à, ân oán cá nhân giữa em và hắn không liên quan gì tới công việc hết, được chưa?”

“Ồ, từ khi nào Tiểu Lỗi lại trở nên rộng rãi thế?”

“Có gì nói đây là cái gốc của một chuyên gia phân tích, anh đừng chế nhạo em nữa.”

“‘Ai hiểu game online hơn?’, gần như là một bộ biên niên sử về nhân vật Đàm Ngạn. Bắt đầu từ một năm trước khi mới là một tên lính chân ướt chân ráo bước vào ngành gặp bao khó khăn trắc trở, cho đến một năm sau là một tay lão luyện am hiểu thị trường quốc tế và quốc nội, cậu phân tích rạch ròi từng khía cạnh biến hóa của Đàm Ngạn trong vòng một năm. Kết hợp với vài lần rục rịch đầy thành công trong vòng mười hai tháng qua của Tín Đồ Trò Chơi, lấy giá cổ phiếu và doanh thu làm nền móng, có bằng chứng có lý lẽ, người nào đọc xong cũng tin rầm rập. Mà thật ra có rất nhiều người trong ngành đều nghĩ cậu đang viết quảng cáo cho Đàm Ngạn đấy! Hiện giờ phần đông dư luận đều có khuynh hướng nghiêng về quan điểm của cậu, cho rằng từ lúc Đàm Ngạn nhậm chức tới nay công nhiều hơn tội, không thể chấp nhận hội đồng quản trị Tín Đồ đuổi việc cậu ta. Giá cổ phiếu dao động cậu cũng thấy chứ hả?”

“Giá cổ phiếu còn bị yếu tố gia hạn hợp đồng thất bại ảnh hưởng nữa.”

“Còn vắn lại nữa? Cậu á...”

“Đúng rồi, về tin đồn, anh có tin nội bộ gì không?”

Mặc Viễn nhìn Phó Lỗi đầy ẩn ý, đột nhiên bật cười.

“Anh không có, cậu nên hỏi Tô Dục Tu thử đi, cậu ta quen biết rộng trong cả giới tài chính và trò chơi.”

Gì chứ, cứ như đá bóng đem mình đá qua đá lại là sao? Chẳng lẽ trong đó thật sự có ẩn tình? Trong lounge bar vào sẩm tối, Phó Lỗi lơ đãng cầm ống hút ly nước sô-đa. Tô Dục Tu như người của công chúng rất thông thả tới trễ, gần 8 giờ mới đến.

“Đàm tổng hả? Tổ biết, gần đây hắn ở kế bên nhà tớ...”

“Hở?”

“Con phố kế bên, tớ sống ở khu nhà Bốn Mùa, hắn sống ở khách sạn Bốn Mùa bên cạnh.”

“Đồ bệnh, nhiều tiền thiếu não nên coi khách sạn năm sao như nhà ở.”

“Nếu phải đàm một vụ làm ăn hơn cả ngàn vạn đôla thì ở lại Bốn Mùa mười ngày nửa tháng đã là gì.”

“Sui, ý cậu là?”

“Xuyt... Đây là cơ mật làm ăn. Nếu cậu muốn biết thì tự mình tìm hiểu đến cùng đi.”

“Sao cứ như mấy người đang liên thủ chĩnh tui vậy? Mặc Viễn cũng điên điên khùng khùng thế này, Sui, cậu nói luôn đi! Rốt cuộc là làm ăn gì?”

“Tớ là người ngoài cuộc, có mấy lời không thể đa sự. Nhưng tớ có thể nói cho cậu biết, nếu cậu không theo đuổi Đàm Ngạn, tớ sẽ theo.”

“Cái gì? Cậu đùa à, vậy Lâm Thịnh còn không...”

“Ha ha ha, giỡn thôi. Giờ rồi nói chuyện thêm chút bốc đồng của thiếu niên ấy mà, có điều Đàm Ngạn đúng là kiểu tớ thích hồi xưa.”

“Sui, đàn ông và đàn ông... thật sự không sao à? Nếu Lâm Thịnh nghe cậu nói như vậy, hẳn sẽ mặc kệ sao? Cậu cũng không để ý gì à?”

“Rudy, tình cảm của cậu với một người có thể duy trì lâu nhất là bao?”

“Không biết, tớ không có tình cảm gì cả.”

“Cậu có ích kỷ không?”

“Coi như có đi.”

“Cậu có tình nguyện vì một người thay đổi cuộc sống của bản thân không? Hoặc là sẽ thích ứng một loại cuộc sống khác? Cho dù không biết ngày nào sẽ đi đến chấm dứt nhưng vẫn muốn trả giá?”

“Không, tớ không phải người ngu.”

“Tớ và Lâm Thịnh cũng không phải người ngu. Hiện tại quan trọng hơn tất cả, nếu hôm nay cảm thấy thích, đó là thích. Không ai biết ngày mai sẽ như thế nào, đừng nói tình cảm, ngay cả tiền bạc cũng có thể lên hay xuống. Tớ và Lâm Thịnh, ngoại trừ cùng nhau sống cho hiện tại thì không để ý bất kỳ thứ gì. Thẻ thốt, hôn nhân, nhậu, gia đình, những thứ này đều là gông xiềng do con người phát minh trong quá trình tiến hóa nhằm cố gắng buộc chặt cảm tình. Thế nhưng tư duy con người không có gì trói buộc được, “Anh thích em” chưa chắc đã đáng mừng, “Anh không thích em” cũng chưa chắc đáng buồn.”

“Không phải nói có yêu thì sẽ có đau lòng à? Tớ đã từng gặp qua người yêu đến chết đi sống lại rồi, chẳng có sức sống gì.”

“Đau lòng nào có thể làm cơm ăn. Đồ ngọc, chỉ cần có tiền, trên thế giới này có ai không thể sống?”

“Vậy cũng đúng, tốt nhất phải tích trữ chút vàng bạc và dầu thô. Thời hạn bảo đảm lâu dài hơn tình yêu.”

“Được rồi, có muốn đi nhờ xe của tớ không, dù sao cũng tiện đường.”

“Tiện đường?”

“Không phải cậu muốn đi khách sạn Bốn Mùa tìm Đàm Ngạn sao?”

“Ai nói tớ muốn đi!”

“Ồ, cậu không đi? Vậy tớ về trước.”

“Ê, khoan đã. Vẫn là nhờ xe của cậu đi.”

Quản lý đại sảnh của khách sạn năm sao đương nhiên sẽ không tùy tiện nói số phòng của khách cho một người xa lạ, Phó Lỗi chỉ đành ôm tâm lý cầu may đi vòng vòng ở nhà ăn và quán bar. Vừa hay gặp được hai nhân viên phục vụ trong thang máy, đồng phục màu đỏ chào hỏi đồng phục màu trắng, sau đó đồng phục màu trắng nói:

“Đàm tiên sinh phòng 1069 kêu đồ ăn khuya, rượu và thịt viên.”

Không tốn chút công sức nào. Phó Lỗi đứng ở khu hút thuốc cuối hành lang tầng 10 rít xong một điếu thuốc, xác nhận xung quanh không có ai mới đi đến phòng 1069, vừa đưa tay định gõ cửa thì cánh cửa liền mở ra.

“Toàn mùi thuốc lá.”

“Ông hút thuốc ảnh hưởng người à?”

Đàm Ngạn không cùng cậu lý lẽ, trở tay lật tấm biển thành “Xin đừng quấy rầy”, đóng lại cánh cửa sau lưng Phó Lỗi.

Phó Lỗi còn chưa hiểu mô tê gì đã bị Đàm Ngạn đè lên cửa hôn đến tối tăm mặt mũi, kịch liệt như hai người đang dùng đầu lưỡi làm tình. Tuy rằng không ghét cùng Đàm Ngạn hôn môi, nhưng trong lòng cậu đang kìm nén một cục tức không tên rất khó chịu. Cậu dùng sức giãy khỏi cái ôm của người kia, một tay đẩy ngã Đàm Ngạn xuống thảm.

“Còn có thời gian ở Bốn Mùa ăn thịt uống rượu, mẹ nó anh sắp bị người ta sa thải rồi có biết không? Phế vật!”

“Ồ? Sao anh không biết nhỉ?”

“Khốn nạn! Mắt anh mù à mà không biết lên mạng xem tin tức, đã truyền khắp thế giới rồi đấy.”

“Anh có xem mà, chỉ thấy mỗi bài nhật ký tình sâu nghĩa nặng của em thôi, viết rất hay.”

“Con mẹ nó tình sâu nghĩa nặng của anh! Ông...”

“Mới lo lắng vạn phần, lòng như lửa đốt, không từ ngàn dặm bay trở về đây tìm anh, có đúng không?”

Đàm Ngạn phũ phàng đứng dậy, sau đó vắt chéo hai chân ngồi trên chiếc sofa bằng da rộng lớn, mặt mũi vô lại nhưng lại có vài phần tư thế của đại ca xã hội đen. Bắt chước hay thiệt!

“Ông liều mạng với người!”

“Đến a, đến đây.”

Phó Lỗi chỉ thấy phía trước chẳng qua là khoảng cách ba bốn bước chân, nhưng trên tấm thảm Ba Tư tinh xảo lại như có một hố đen thật lớn, Đàm Ngạn ngồi đó không ngừng dùng ngôn ngữ hấp dẫn cậu, kêu gọi cậu cùng nhảy vào với hắn. Cậu không biết bên trong là vạn kiếp bất phục hay thế ngoại đào nguyên, bỏ mẹ nó đồng tính luyến ái, bỏ mẹ nó đồng tính hôn nhân, bỏ mẹ nó... con người giống cậu vừa ích kỷ vừa xảo quyệt vừa vô lại kia. Không liên quan đến giới tính. Đây là yêu sao? Phó Lỗi không thể chịu đựng việc gần một từ quái đản như thế lên người mình, nhưng cậu đã đi qua.

Câu nói “Sống cho hiện tại” của Tô Dục Tu vẫn quanh quẩn bên tai, không còn nghe lọt gì cả. Một bước, hai bước, ba bước...

“Đàm Ngạn, kiếp trước anh nhất định là ma chướng.”

“Có thể được nghe Phó đại chuyên gia lúc nào cũng lý trí nói ra một câu cảm tính như thế là vinh hạnh của tôi.”

“Ông chỉ hận không thể bóp chết người, đỡ phải phí sức phí công.”

“Trước hết để anh làm đủ phần của một tháng này rồi hẵng bóp chết có được không?”

“Câm miệng! Đồ răng nhọn.” (ý Phó Lỗi là chửi Đàm Ngạn mồm miệng sắc bén, nhưng yáqiān còn có nghĩa là cây tằm)

“Cây tằm, vậy mà lần nào em cũng sướng như thế?”

Cơ thể cấm dục đã lâu gần như lập tức đầu hàng dưới sự vuốt ve của Đàm Ngạn. Cam nguyện bị chinh phục, bởi vì vào lúc thân thể kết hợp, Phó Lỗi sẽ cảm thấy người đàn ông kiêu ngạo này cũng bị mình chinh phục. Làm với phụ nữ chỉ là vì tiết dục, nhưng mỗi lần lên giường với Đàm Ngạn, cậu như một bức tường gạch bị anh gỡ mất từng viên lý trí. Vì vậy bức tường thành ban đầu rất vững chắc, dưới sự công kích ngày càng mãnh liệt của Đàm Ngạn, có vẻ như đang dần tràn ngập nguy cơ.

Nếu cả cậu và anh đều không có mong đợi ngu xuẩn với tình yêu, chỉ sống cho hiện tại thì có lẽ hố đen này cũng chẳng đáng sợ lắm. Phó Lỗi không biết như thế nào mới coi như yêu một người, trước kia cậu sẽ căn cứ vào gương mặt và dáng người của những cô gái khác nhau mà bỏ ra số tiền khác nhau, nhưng bây giờ... Đàm Ngạn xông vào cuộc sống của cậu đảo điên hết thủy, cậu cũng chẳng thấy có gì không ổn.

Không phải yêu, chỉ là vừa hợp nhau. Không ai cần nhường ai, không ai cần hiếu kính cha mẹ ai, cũng không ai cần kiếm tiền cho ai xài, bọn họ vốn đều là người tự làm chủ cuộc sống của mình, hai người kết hợp cũng sẽ không thay đổi điều này. Không cần vì đối phương mà thay đổi chính mình, anh và cậu ngay từ lúc bắt đầu đã nhìn thấy sự khác biệt của cả hai. Hai thế giới bất đồng cùng giao thoa, mặc dù không nhiều nhưng đã đủ để sống vai cạnh nhau, hơn nữa còn chắc chắn sẽ không tổn thương nhau trên con đường tiến về phía trước.

Ngày hôm sau Phó Lỗi mệt nhoài lại bị đoạt mệnh liên hoàn call của Mặc Viễn đánh gục, cực kỳ thống khổ tiếp di động, chỉ nghe ông chủ ở đầu dây bên kia hò hét đầy kinh ngạc:

“Tiểu Lỗi, mau ngồi dậy xem tin tức! Tín Đồ gia hạn game chủ chốt thành công rồi, hiện giờ đang mở họp báo ở hội trường nhỏ của khách sạn Bốn Mùa kia.”

Không tìm thấy quần áo, trong lúc cuống quýt mặc kệ luôn vấn đề hình tượng, Phó Lỗi khoác áo tắm chạy xuống lầu. Lại nhìn thấy Đàm Ngạn đứng giữa rừng người di động trong hội trường, từ xa giơ lên ly rượu sâm banh với cậu. Nụ cười kia vừa độc ác lại vừa đẹp trai, làm Phó Lỗi hận đến mức xém nữa nhào qua liềm mạng với anh.

Phó đại chuyên gia nổi tiếng với sở trường tin tức nhanh nhạy, gần như là người cuối cùng biết đến tin sốt dẻo này, thật đáng thương.

25. Chương 25

CHƯƠNG 22

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Nhìn hệ thống chứng khoán thời gian thực hiển thị các con số tăng dần đều, Phó Lỗi rất có ham muốn giết người. Buổi sáng Đàm Ngạn công bố đã thành công gia hạn game nông cốt thêm ba năm, tin tức vừa truyền đi, đêm đó thị trường Mỹ nhanh chóng có phản ứng. Cổ phiếu Tín Đồ Trò Chơi như ngựa hoang đứt cương, vừa bắt đầu phiên giao dịch đã tăng vọt 20%, chớp mắt gần như chiếm lại được cột mốc quan trọng 30 đô một cổ phiếu.

“Đáng giận! Thị trường chứng khoán Mỹ hẳn là học tập phía Trung Quốc đi, hạn định mức tăng giảm trong giao dịch hàng ngày không quá 10%!”

Phó Lỗi hung ác cắn một miếng sandwich BLT (bacon + lettuce + tomato), ngồi trên chiếc sofa không thuộc về mình, hưởng thụ tay nghề mát xa điệu nghệ của người đằng sau.

“Phó Lỗi, mỗi khi em thua anh nhưng lại không chịu thừa nhận đều là lúc em đáng yêu nhất.”

“Người mới đáng yêu, cả nhà người đều đáng yêu!”

“Ồ? Anh không ngại. Tăng 20% đã là gì, vào ngày Morgan Stanley tung ra kế hoạch thu mua, giá cổ phiếu của Bell sụt 80%, nguồn tài chính rút hết, phố Wall ra đời trở thành thiên đường cho dân đầu tư.”

“Đàm Ngạn, anh thật sự không để ý à? Việc phố Wall chỉ coi cổ phiếu game như một công cụ đầu cơ chung, không hề có chiến lược duy trì đầu tư dài kỳ.”

“Một trò game online, tựa như một tác phẩm Hollywood, có cái nhằm vào mùa hè, có cái nhằm vào lễ Giáng Sinh. Game online có chu kỳ sống nhưng lại còn kèm chính sách phiếu lưu không dự đoán được. Kiếm được một khoản xong rồi rút là điều bình thường trong cái ngành này, nếu đổi lại anh là người đầu tư, dựa vào gì anh phải đầu tư lâu dài chứ?”

“Một trò chơi hay có thể sống từ ba đến năm năm hoặc lâu hơn thế.”

“Cũng chỉ là dăm ba năm. Thời đại đánh cược cả nhà cửa vào một trò chơi đã qua rồi, Tín Đồ đã từng dựa vào một trò chơi chính mà lên như điều gặp gió, nhưng không thể tiếp tục như vậy được. Tình cảnh như hôm nay, vì kéo dài được hợp đồng mà vực dậy tin tưởng của nhà đầu tư, kỳ thật anh không dễ trong lòng, bởi vì anh biết – những người mua cổ phiếu giá cao trên quy mô lớn hôm nay có thể chỉ hai ba ngày sau sẽ bán không cao hơn nữa để kiếm lợi nhuận. Điều anh có thể làm chỉ có nâng cao lợi nhuận và doanh thu từng chút một khi trò chơi được đưa vào hoạt động, làm cho cổ đông và nhà đầu tư nhìn thấy sự tăng trưởng chân chính của lợi tức mà giữ vững lòng tin. Không ai có thể ngăn chặn hành vi đầu cơ tự phát trên thị trường, giá cổ phiếu tăng giảm chẳng qua như gió thoảng mây bay.”

“Nói thì hay lắm.”

“Còn em, không gửi cảnh báo đầu tư cho khách hàng của mình sao? Mỗi cổ phiếu khi tới 35 đô rồi thì đừng nên mua thêm nữa, để tránh ôm sô. Thoát khỏi tam giới, Phó đại chuyên gia lúc nào cũng dùng tâm hồn không nhiễm bụi trần để viết các đề nghị đầu tư. Anh nói có đúng không?”

“Anh nhìn lên!”

“Là tự em nằm xải lai trên sô pha nhà anh gõ laptop, anh đây thị lực đầy đủ, không thấy cũng không được. Ví như bây giờ anh nhìn thấy em vẫn còn mặc quần boxer của khách sạn, hơn nữa em còn là phái hữu...” (ý là để ‘cái ấy’ lệch sang bên phải, tại sao mình lại đi dò cả cái này T_T)

“Câm miệng! Quần áo của em rốt cuộc đâu rồi?”

Ban ngày ban mặt xuất hiện trong hành lang khách sạn Bốn Mùa với áo choàng tắm, Phó Lỗi nhanh chóng được Đàm Ngạn đưa đến tầng ngầm đỗ xe. Sau khi biết quần áo hôm qua đã được đưa đi giặt, cậu chỉ đành ngoan ngoãn để Đàm Ngạn lái trở về nhà anh.

“Em mở cánh bên phải của tủ gỗ hoàng dương ấy.”

Sau khi mở ra cánh cửa gỗ cực lớn, Phó Lỗi ngây người. Gần như toàn bộ gia sản của cậu đều được đặt chính tề bên trong, từ âu phục đến sơmi, từ quần jeans đến áo thun, từ dây lưng đến cà vạt, phân loại rõ ràng, không sót thứ gì.

“Anh... Anh trộm đồ của em!”

“Chắc chắn em không để ý rồi. Vừa về nhà nhìn thấy mười chiếc chìa khóa trên bàn đã cho là anh ân đoạn nghĩa tuyệt với em, thế là em đau lòng vật vã, không kịp mở tủ thay đồ, hơn nữa không gọi được điện thoại cho anh, em liền vội vã đi tìm khắp nơi. Cho nên em đương nhiên không phát hiện gần như toàn bộ vật dụng trong phòng ngủ đã bị dọn sạch. Anh nói có đúng không?”

Rắn có độc đến đâu mà bị đánh trúng vị trí bẫy tắc cũng không thể động đậy. Phó Lỗi cuối cùng biết câu ngạn ngữ “Dẫn sói vào nhà” là thế nào rồi.

“Mẹ nó ai đau lòng vật vã hả? Anh nói bây!”

“Nơi này khá gần công ty anh, ở nhà em anh đi làm không tiện. Dù sao em ở đâu cũng làm việc được mà.”

“ĐM anh có thôi không, dựa vào cái gì mà dọn đồ tôi qua nhà anh hả?”

“Ở nhà em, em đòi thu tiền thuê nhà; nếu ở nhà anh, em được miễn toàn bộ tiền thuê. Hời không?”

Phó Lỗi chưa bao giờ biết mặt Đàm Ngạn lại dày đến trình độ có thể làm người ta sôi gan như thế, tức đến run cả người, một nửa là vì bị nói trúng tim đen, một nửa khác là vì không thể ở trước mặt Đàm Ngạn thừa nhận “tim đen” đó. Nhưng vô luận thế nào miệng cũng không thể thua.

“Trộm quần áo của em thì đã sao? Trong tiểu thuyết không phải đều mua đứt luôn một tủ đồ mới à? Con quỷ nghèo này, né qua một bên!”

“Phải không? Anh tưởng em trước giờ thích phẩm chất cần kiệm đảm đang của anh. Nếu không phải có anh giữ chặt hầu bao cho Tín Đồ thì cổ phiếu công ty có thể tăng đều đều suốt ba quý à?”

Cậu biết mình đã hoàn toàn bại trận. Trước giờ chỉ có cậu gài bẫy người khác, không ngờ lại có một ngày cậu bị người khác dồn vào chân tường, rơi hết bẫy này đến bẫy kia, gặp phải đối thủ, thậm chí có loại ảo giác cả đời không thể thoát thân.

“Được rồi, lại đây ngủ nào. Lẽ nào em muốn thủ đến bốn giờ sáng New York đóng cửa?”

“Ai cần anh lo.”

“Em muốn đấu với anh cũng đâu cần nôn nóng thế. Tương lai còn dài mà, cứ từ từ sẽ đến...”

“Đêm nay không được... không được...”

“Anh không có hứng thú với con nhộng màu lam (Viagra) đâu, cho nên đàn ông ba mươi tuổi cần phải nuôi dưỡng. Em yên tâm, mau tới đây ngủ.”

“Nuôi?”

“Nuôi tinh trùng.”

Phó Lỗi thề, truyện cười tục nhất cậu từng kể trong đời cũng không ghê tởm bằng câu đùa nhạt vừa rồi của Đàm Ngạn. Cậu không chịu thua, chết cũng không chịu thua, nhưng lúc này trèm kín chăn ngủ say mới là thượng thượng sách. Đúng rồi, câu “tương lai còn dài” vừa nãy là có ý gì? Phó Lỗi dốc sức nhớ lại khóa thành ngữ mình học trước đây, chưa được một lúc đã ngủ lịm quay trong lòng Đàm Ngạn.

Tháng ba đầu xuân, mẹ từ Bồ Tây bay đến Bắc Kinh chuyển phi cơ ở Hợp Phì. Lúc Phó Lỗi lái chiếc Cherokee tàn tạ của mình tới, mẹ cậu đang ở trong một xóm nhỏ vùng nông thôn Hoàn Nam. Tiếng Trung của bà không đến mức tiêu chuẩn nhưng cũng đủ dùng, đã nhanh chóng làm quen với các thôn dân chất phác nơi đây. Nơi ở trọ là một căn nhà cũ thời Minh mạt Thanh sơ, ngói đen tường xám theo kiểu kiến trúc Huy Châu, trong ngoài đều được thu dọn sạch sẽ, ngay cửa là suối nước trong vắt, các thôn dân đã quy định với nhau, trước bảy giờ chỉ được rửa đồ ăn không được giặt quần áo, nghe nói mấy trăm năm qua đều sống như vậy. Khi Phó Lỗi nhìn thấy mẹ mình đội nón vành, tay cầm rổ trúc đầy măng, mang giày đi mưa thông thường, leo xuống từ hậu sơn xanh biếc thì không tin nổi vào mắt mình nữa.

“Nơi này cách bệnh viện quá xa, thứ gì cũng bất tiện.”

“Ta đâu cần con nuôi. Nơi này non xanh nước biếc, tâm tình ta rất tốt, bác sĩ nói điều này là tốt nhất cho việc kéo dài sức khỏe.”

“Đây không phải là quê hương của tình nhân bà chứ hả?”

“Con về đi. Ta có tay có chân, một người sống rất tốt.”

“Bà không biết là cuộc đời bà rất bốc đồng à? Không kết hôn đã sinh con; chưa hết, sau đó còn dẫn thân vào chính đàn, làm tôi từ nhỏ như đứa trẻ được ký gửi; đã vậy, tôi muốn cho bà ở tại thành phố lớn có đầy đủ điều kiện chữa bệnh, thuận tiện cho tôi chăm sóc thì bà lại nhất quyết đòi ở nơi quê mùa hoang sơn dã lĩnh này. Học người Trung Quốc tu thân dưỡng tính sao? Bà có từng nghĩ đến tôi không? Có biết tôi lo lắng thế nào không? Nếu bà phát bệnh cần bác sĩ gấp thì làm sao đây?”

“Phó Lỗi, ta biết ta nợ con rất nhiều. Cho nên lúc đó mới gọi con trở về ký hợp đồng bảo hiểm thừa kế, thứ ta có thể cho con chỉ có tiền.”

“Tôi thật không hiểu. Nếu bà đã yêu người kia như vậy, tôi là con của hắn và bà mà! Tại sao? Tại sao không thể yêu tôi nhiều hơn một chút? Tôi hận năm đó sao bà không sẩy thai đi, để tôi đừng xuất hiện trên đời này nữa!”

Nghi ngờ và bất mãn chôn giấu trong lòng hai mươi mấy năm qua, phút chốc bùng nổ đã đồng thời tổn thương cả hai người. Không ai may mắn thoát khỏi, không ai có thể chạy trốn, Phó Lỗi xoay người cổ nhin nước mắt. Cậu chưa từng khóc trước mặt bất kỳ ai nói lên cậu khát khao tình thương đến cỡ nào, từ nhỏ bị mẹ mình đối xử lạnh lùng đã gieo vào tâm hồn nhỏ nhỏ của Phó Lỗi một loại quan niệm yêu là vô nghĩa, là cội rễ đáng xấu hổ, người không cần yêu cũng không cần được yêu. Khi cậu trưởng thành, nó đã chi phối phương thức cậu kết thân với người khác, mãi đến khi Đàm Ngạn xuất hiện –

“Phó Lỗi, con nói không sai. Ta đã thử nghiệm rất nhiều trò đùa của đời người, đủ mọi màu sắc nhưng đến cùng chỉ còn lại cô đơn. Ta từng nghĩ tình yêu của ta với người đó có thể chuyển đến sinh mệnh ta và người đó cùng tạo ra. Nhưng sự thật không phải thế, thực xin lỗi, ta không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ.”

“Ưu điểm duy nhất tôi học được từ bà, đó là – ích kỷ.”

Ngay vào buổi chiều Phó Lỗi muốn lái xe rời đi thì cậu bất ngờ gặp được một người quen ở đầu thôn.

“Thầy Phó, thầy... sao thầy ở đây?”

“Đây là quê thầy. Sắp đến thanh minh rồi, thầy về đây trước để chuẩn bị tế tổ.”

Đuổi tới quốc lộ đầu thôn đưa một món quà cho Phó Lỗi, mẹ cậu bỗng thất thần, nhìn cách đó không xa hai người đang trò chuyện vui vẻ với nhau. Phó Lỗi quay đầu lại, chỉ trong chớp mắt, cậu đã hiểu ánh mắt của mẹ mình. Cậu vậy mà quên mất, thôn này vốn gọi là thôn Phó Gia. Cậu nhìn gương mặt của thầy Phó, quen thuộc nhưng chưa bao giờ cậu liên tưởng, nhất thời không biết nói gì, chỉ muốn bỏ chạy khỏi tình cảnh xấu hổ này – nếu trong ba người chỉ có hai người biết sự thật, có lẽ còn chưa đến mức xấu nhất.

Đường về mất bốn năm tiếng, Phó Lỗi trên đường cao tốc chạy đến vận tốc 120 km/giờ, trời mới sẩm tối đã về đến dưới nhà Đàm Ngạn. Không phải muốn tìm người kể khổ hay an ủi, cậu cũng không biết mình vì sao lại theo bản năng trở về đây. Cả người ngẩn ngơ đi tới cửa, Đàm Ngạn mở cửa, vẻ mặt dịu dàng, cười nói:

“Hoan nghênh về nhà.”

26. Chương 26

CHƯƠNG 23

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Một ngày đầu tháng tư, sáu giờ sáng, Đàm Ngạn đang chuẩn bị đi làm thì phát hiện Phó Lỗi một mình ngồi ở ban công hút thuốc.

“Em có biết rét tháng ba là gì không? Sáng sớm đã ngồi ngoài muốn cảm lạnh à.”

“Không phải anh ghét em đầy mùi thuốc lá sao?”

“Người thích thù vật.”

“Có phải vài ngày nữa anh về nhà tảo mộ không?”

“Ừ, anh là hiếu tử.”

“‘Bất hiếu có tam, vô hậu lớn nhất’ hiếu tử họ Đàm à?”

“Xem như vậy đi.”

“Đàm Ngạn, em cũng muốn đi, em muốn gặp người nhà anh.”

Chỉ một câu nói đã làm cho CEO Đàm công việc ngập đầu, hoàn toàn xuất thần vào giờ nghỉ trưa ngắn ngủi.

Cho dù cha mẹ đã tỏ vẻ không ngại, nhưng Đàm Ngạn chưa bao giờ mang người con trai nào về nhà. Sống một mình ở nước ngoài nhiều năm, đôi khi thỉnh thoảng đi ra ngoài tầm hoan tác nhạc, từng quen biết vài đối tượng nhưng đều không thể duy trì quan hệ lâu dài. Bề ngoài, tính cách, thu nhập, đã gặp qua không ít người có đủ các điều kiện xứng đôi, nhưng Đàm Ngạn thấy nếu quá để ý những điều này, vậy quá trình

làm quen chẳng khác nào một cuộc mua bán kén cá chọn canh ngoài chợ; nhưng nếu mặc kệ tất cả chỉ để tâm đến cảm giác, vậy sẽ rất dễ dàng nảy sinh mâu thuẫn trong lúc quen nhau, cùng người khác sống chung lâu dài dưới một mái hiên, đối với một người lấy mình là trung tâm như anh, thật sự không dễ, cho nên lúc chia tay anh thường không lưu luyến. Cũng lạ là những người từng quen anh đều không ai nói xấu về anh. Có lẽ vì anh là người hào phóng rộng tay, không so đo việc nhỏ, lúc không trở mặt cũng có thể coi là một người dịu dàng.

Nhưng Đàm Ngạn có giới hạn của chính mình. Vụng trộm vô lý, dính người vô lý, âm ỉ muốn gặp cha mẹ vô lý. Bạn trai cũ đã từng ghen ngào hỏi anh rằng: “Anh và ba mẹ đều là người em yêu nhất. Vì sao anh không chịu gặp bọn họ? Anh không muốn thừa nhận quan hệ của bọn mình sao?”

Đàm Ngạn nói:

“Quen nhau là chuyện giữa anh và em, không liên can đến ba mẹ. Chỉ có đàn ông và phụ nữ kết hôn mới là chuyện hai nhà, virgin road là tượng trưng cho một người đàn ông giao con gái mình cho một người đàn ông khác tìm lấy chỗ dựa và sự bảo vệ. Em cảm thấy giữa đàn ông cũng cần nghi thức như vậy à? Ít nhất anh thấy không cần, đàn ông lên giường với anh cũng không cần.”

Chia tay vì bị trách móc là máu lạnh, Đàm Ngạn không đếm được đã có bao lần. Anh chỉ biết – Phó Lỗi là đặc biệt. Bởi vì Phó Lỗi ở bên anh sẽ không vì lý do gì mà lảng nhảng vô nghĩa, sẽ không đòi hỏi trao đổi tình cảm không ngang hàng, sẽ không ham thích sự chăm sóc hư vô bằng nhãn và hoa hồng; trước khi gặp nhau, hai bên đều là tồn tại độc lập tự chủ. Vô luận làm tình hay tư duy đều có thể là đối thủ chiến đấu đến cùng với anh. Có lẽ cơ hội mở màn cho mối quan hệ này chính là ly Vermouth khi anh một mình trong Gay bar, nhưng Đàm Ngạn tin tưởng đó không phải là tình cờ như trong tiểu thuyết lãng mạn. Là vì giữa hai người có quá nhiều điểm giống nhau mới chính thức đưa tới hôm nay chung chăn chung gối. Đàm Ngạn xem qua rất nhiều sách nghiên cứu về đồng tính luyến ái, đối với cách nói “Đồng tính luyến ái thường đều là người yêu mình”, trước kia anh đều khinh thường không thèm xem, nhưng bây giờ anh càng ngày càng thấy nhiều bóng dáng của mình trên người Phó Lỗi.

Bọn họ đều là đàn ông, bọn họ đều là kẻ mạnh.

Anh nhớ, hôm đó chỉ vì một câu “Hoan nghênh về nhà” của mình mà lần đầu tiên bắt gặp Phó Lỗi rơi nước mắt không vì tình ái kịch liệt. Cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy mặt yếu ớt của Phó Lỗi, nó đến từ gia đình, đến từ bóng ma đang lớn dần trong cậu.

“Này, hôm nay em nhìn thấy người đàn ông cung cấp tình trùng cho em.”

“Hả? Cái gì?”

“Theo như lý luận sinh học thì người đó gọi là cha. Kỳ thực lại là người quen cũ, đời người đúng là như tiểu thuyết, em cho rằng mình không có cha, nhưng ngờ đâu em đã sớm gặp mặt ông ấy.”

Vừa bắt đầu bước chân vào việc phân tích cổ vấn, Phó Lỗi chỉ biết về game, hoàn toàn chẳng hiểu gì về tài chính, trước khi bỏ học hai năm, môn luật kinh tế cậu chỉ có khái niệm sơ sơ. Rơi vào đường cùng, cậu đành mỗi ngày vác chồng sách vở chuyên ngành Mặc Viễn vứt cho, chạy vòng vòng ở khu đại học gần nhà. Dựa vào gương mặt xinh đẹp chưa đến hai mươi, cậu nhanh chóng quơ được một cô nàng thuộc loại hoa khôi ở học viện kinh tế. Không chỉ thuận lợi có được thời khóa biểu Chương trình cậu cần học mà còn thăm dò được giáo sư nào giảng bài tốt nhất, giáo sư nào giảng dở đến không ai thèm nghe.

“Phó giáo sư (trợ giảng)? Phó giáo sư khẳng định không bằng giáo sư, vậy phân tích tài vụ và lý luận xác suất không nghe nữa.”

“Là “Phó” (), không phải “Phó” (). Thầy Phó rất lợi hại, khóa của thầy rất được yêu thích, cậu đi dự thánh chưa chắc có chỗ ngồi đâu.”

“Có cậu chiếm chỗ cho tớ rồi, tớ cần gì phải lo lắng nữa?”

Đàm Ngạn nghe cậu kể đến đây không khỏi cười rộ lên, “Phó Lỗi, em quả là cửa gái có nghề đấy!”

Mục đích đạt được cũng đã luôn cô nàng vừa cửa được một tháng. Đề phòng bị phía nhà trường phát hiện, Phó Lỗi không dám đặt câu hỏi trên lớp, cũng không nộp bài tập, tận lực lạng lະ tham dự mỗi một một tiết

học cậu cho là có giá trị. May thay, thầy Phó vào hôm đầu tiên đã công khai địa chỉ hộp mail của mình, Phó Lỗi lợi dụng cái tên Rudy trao đổi với thầy qua e-mail. Đại khái là vì các học sinh khác rất ít khi gửi mail cho thầy cô, thầy Phó nhanh chóng quen thân với người đặt câu hỏi thường xuyên như Phó Lỗi.

Đây là một người đàn ông trung niên bình thường, ngoại trừ việc cùng họ, Phó Lỗi tới giờ chưa từng nghĩ sẽ có liên hệ gì với ông. Nhưng ông là một người thầy giỏi, có kiến thức chuyên ngành đầy đủ vững chắc, học sinh hỏi sẽ đáp. Ban ngày Phó Lỗi tốn một nửa thời gian tự học, một nửa thời gian nghe giảng bài; có chỗ thắc mắc thì đến tối sẽ trao đổi qua e-mail với thầy Phó. Nghỉ đông và nghỉ hè cũng không buông tha, kiên trì nghiêm chỉnh cả năm học.

Thân phận người ngoài đến năm thứ hai thì bị thầy Phó phát hiện. Sinh viên năm ngoài đều đã lên năm tư, trong phòng học chỉ còn lại một khuôn mặt quen thuộc, Phó Lỗi vì vậy bị khám phá.

“Thì ra em không phải học sinh nơi này, hèn gì em không dùng hộp mail có đuôi tên miền của trường.”

“Thực xin lỗi. Tiết học của thầy dạy cho em không ít điều, cảm ơn thầy.”

“Sao em không nhập học chính thức đi?”

“Em... Nhà em rất nghèo.”

“Ha ha ha...”

Thầy Phó đánh giá bộ đồ A&F của cậu, không khỏi bật cười.

“Nếu là ở Mỹ, bộ đồ này của em đúng là không dành cho trẻ con nhà giàu. Nhưng ở Trung Quốc thì không rẻ đâu.”

Phó Lỗi thấy không xạo được, đành phải khai báo thật tình. Nói là ở Mỹ đã học hai năm luật kinh tế, sau đó bỏ học đến Trung Quốc, tiếng Trung nghe nói được nhưng đọc viết thì hơi miễn cưỡng.

“Hèn chi bình thường em gửi mail cho thầy, tiếng Anh đều hạng nhất. Ha ha... Thú vị thật. Em học môn này về sau muốn làm gì?”

“Chuyên gia phân tích.”

“Chuyên gia phân tích à, vậy cũng có rất nhiều loại. Có chuyên gia tài chính nghiêng về ngân hàng đầu tư, có chuyên gia phân tích chuyên về sản xuất, còn có...”

“Chuyên gia phân tích tổng hợp thuộc dịch vụ tư vấn cho bên đầu tư thứ ba.”

“Xem ra em đã có nhận thức rất rõ ràng cho tương lai của mình. Người trẻ tuổi, siêng năng hiếu học là nền tảng cho thành công, tiếp tục cố gắng đi.”

Không lâu sau, Phó Lỗi lại quyến rũ một cô hoa khôi khác của hệ ngoại ngữ, kết quả chọc cho cô nàng bên học viện kinh tế ghen ***g lộn, vạch trần thân phận người ngoài của cậu với phòng giáo vụ, đương nhiên bị bảo vệ mời ra khỏi cổng trường. Đó là lần đầu tiên Phó Lỗi thua trong tay phụ nữ, cũng làm cho cậu nhận ra môn công phu tán gái này còn cần luyện tập nhiều hơn, nhất là khi cậu cần lợi dụng phụ nữ.

“Anh cười cái rắm à!”

“Ha ha ha... Thật sự rất tiêu lâm. Em... vậy mà bị con gái chinh phục hại đến thế, quả là xứng đáng!”

“Ông đây biết rút kinh nghiệm, từ đó về sau trăm trận trăm thắng, hừ!”

“Tiếp tục nói đến thầy Phó đi, vậy sau đó thế nào? Em không tham dự tiết của ông ấy nữa?”

“Hai môn ông dạy em học xong hết rồi, hơn nữa còn vượt qua bài thi của ông với điểm cao. Sau đó, em tiếp tục gặm sách CFA LEVEL 2, có khi gửi mail, có khi mời ông ấy đi uống cà phê, dù sao thì chỗ nào không hiểu sẽ hỏi ông. Khi đó em đã bắt đầu thử viết một ít báo cáo nghiên cứu phát triển công ty, ông ấy đã cho em rất nhiều ý kiến.”

“Là về công ty game niềm yết đầu tiên trong nước?”

“Đúng vậy, coi như là để em bắt kịp cơ hội lịch sử nho nhỏ này.”

“Chuẩn bị và gặp đúng thời, không thiếu người giống em.”

“Khi đó miễn bàn báo cáo em viết dở cỡ nào. Nhưng lúc ấy không giống bây giờ, rất nhiều nhà đầu tư nước ngoài ngay cả game online kiếm tiền thế nào cũng không rõ, trong nước lại không có tổ chức tương tự phân tích về phương diện này.”

“Cho nên một mình em một giang sơn?”

“Là vàng thau lẫn lộn.”

“Ồ, hôm nay em khiêm tốn thế.”

“Đàm Ngạn, trước mặt người kia, em không kiêu ngạo được. Ông ấy dạy em nhiều lắm, từ kiến thức chuyên ngành đến đạo đức nghề nghiệp, hơn nữa còn hoàn toàn không cần hồi báo, em thậm chí còn không đưa ông ấy học phí đại học. Trong sâu thẳm ký ức của em có một câu, ông ấy nói “Nếu em là phần tử nhiệt huyết, vậy vĩnh viễn đừng làm chuyên gia phân tích; vì cho dù ở thời đại rồi ren nhất, chuyên gia phân tích vẫn là người đứng xem lạnh lùng nhất.” Cho nên ba chữ “người đứng xem” đã trở thành lời răn của em. Hễ là việc gì cũng phải tìm hiểu đến tận cùng nhưng ngàn vạn lần không thể sa vào trong đó. Chuẩn mực của thế giới tiền tài là những con số chính xác và biểu đồ rõ ràng, hoàn toàn khác biệt với tình cảm không thể đo lường của con người, tuyệt đối không thể nhập hai làm một. Khi đối mặt với đối tượng nghiên cứu, phải gạt bỏ yêu ghét cá nhân có chứa đầy sắc thái chủ quan.”

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Em không phải vì tìm hiểu Tín Đồ đến cùng nên mới sa vào bẫy rập của anh sao?

Những lời này, Đàm Ngạn rất muốn nói cho cậu nghe, nhưng thấy không thích hợp với không khí lúc này nên đành nuốt xuống.

“Người như vậy là cha em, không phải rất tốt à?”

“Tốt? Đàm Ngạn, anh biết không? Em không muốn có quan hệ như vậy, đối với những người em kính trọng em hâm mộ, em không hy vọng có bất kỳ quan hệ không tầm thường nào với người đó. Hai bên đều xa lạ mới là an toàn nhất, mới sẽ không có một ngày bỗng nhiên vì việc gì đó mà trở mặt. “Không quan hệ” mới là quan hệ tốt nhất. Trước đây em còn đi chúc tết ông ấy, nhưng về sau... ông ấy từ một người thầy tốt trở thành một người ruồng bỏ vợ con, em làm sao...”

“Nếu em không muốn đối mặt thì đừng đối mặt. Mặc kệ đã từng xảy ra chuyện gì, có rối rắm cũng là giữa thế hệ ông ta và mẹ em, ông ta có ơn với em, em học thành tài có chỗ đứng cũng không phụ lòng ông ấy. Sinh mệnh của em là ông ấy cho, nhưng cuộc đời em chỉ do mình em quản lý. Chỉ cần không trái pháp luật, em có quyền làm hoặc không làm bất cứ chuyện gì.”

Đàm Ngạn vừa nói vừa lấy khăn nóng lau mặt cho Phó Lỗi.

Phó Lỗi ngăn cả người, thao thao không dứt cả đoạn chuyện cũ này, không phải cậu muốn sẽ từ Đàm Ngạn tìm được giải đáp hay trợ giúp, nhưng thật không ngờ Đàm Ngạn lại đưa ra một đáp án nhẹ nhàng như vậy. Tưởng là chuyện tày trời, tưởng là vấn đề khó giải, tự cho là một ngày đầy vết thương, nhưng chỉ bằng vài ba câu của Đàm Ngạn đã không còn. Đúng vậy, chẳng phải là vết thương không vực nổi gì, cậu cũng chẳng phải thiếu niên thơ ngây mười tám tuổi trốn nhà, quy luật sinh tồn ở thế giới trưởng thành, tình nghĩa hư vô có là gì? Cha mẹ, trong mắt người khác là trời đất, trong mắt cậu chỉ là hai danh từ có chứa huyết thống. Cậu cho rằng Đàm Ngạn sẽ lôi cái vẻ lễ hiếu nhân nghĩa ra để thuyết giáo cậu, nhưng Đàm Ngạn không có – anh hiểu cậu, anh và cậu không giống người khác, hai người sẽ không xa cầu tình yêu của người khác, cũng không dựa vào bất cứ kẻ nào để sinh tồn. Nhưng chính một người như vậy làm cho cậu bắt đầu đồng ý tin tưởng, giữa *** thuần túy và tình yêu mù quáng còn có một thứ khác, là thứ an toàn và tốt đẹp. Là thứ mà anh gọi cậu cùng nhảy xuống, không phải là hố đen dục vọng không đáy, không phải lời thề mong manh anh yêu em em yêu anh; ở đó có một khoảng trời đất cậu chưa từng thấy qua, không phải gần như vậy, cũng không xa đến thế, đan xen giữa nóng rực và giá lạnh; đó là thiên đường bọn họ có thể sống như chính mình mà không bị lạc lối.

Bỗng nhiên, Phó Lỗi nhớ lại dáng vẻ bản thân rơi lệ trước mặt Đàm Ngạn, ôm mặt trốn vào trong nhà tắm.

“Phó Lỗi, đừng trốn!”

Khóa trái cửa phòng tắm, Phó Lỗi nhìn gương mặt mình trong gương đã trở lại bình thường, cởi sạch quần áo dính đầy bụi đất và không vui, sáng khoái tắm một trận nước nóng. Cuối cùng, mới cố ý hé ra khe cửa, lười biếng nói:

“Này, em không có quần áo mặc.”

“Vây không cần mặc nữa.”

Đàm Ngạn sợ cậu có việc nên canh ngoài cửa, một chân đã chen vào phòng tắm. Lời mời lớn gan như vậy anh nào có thể bỏ qua?

Ở phòng tắm làm hai lần xong lại bò lên giường tiếp tục dây dưa... Lúc này ở trong phòng làm việc, Đàm Ngạn nhớ tới đêm đó Phó Lỗi nhiệt tình, chỉ thấy bụng dưới căng thẳng, anh vội vàng khắc chế dục vọng.

Phó Lỗi muốn gặp người nhà anh, anh phải nghĩ thế nào đây? Tình cảm của một người với một người sẽ không vì gặp mặt ba mẹ đối phương mà như ký bảo hiểm chung thân. Cùng lắm sẽ chỉ làm cảm tình biến chất thôi; đạo lý này Đàm Ngạn nghĩ Phó Lỗi hẳn là hiểu được.

Vì để tránh giờ cao điểm trên đường cao tốc vào tiết thanh minh, Đàm Ngạn xin nghỉ đông trước một ngày, ngồi xe SUV bảy chỗ của anh họ cùng cha mẹ chú bác đến khu nghỉ địa công cộng cách khu nhà không xa. Nghi thức tế bái tổ tiên ngắn gọn mà trang trọng, hồi đó mộ địa cũng chỉ chọn ở mộ viên bình thường, cả nhà Đàm Ngạn đều hiểu rõ, tế tổ là biểu đạt tâm ý chứ không phải hình thức khoe khoang giàu có.

Buổi chiều, cả nhà ra khỏi mộ viên, Đàm Ngạn ra ý bảo cha mẹ lên xe mình dừng ở ven đường.

“Xe con sao lại ở đây? Để thư ký lái tới à?”

“Hai người lên xe trước đi.”

Phó Lỗi nhớ tới những lời Đàm Ngạn nói với cậu trước khi đến đây: “Cha mẹ đều biết chuyện của anh rồi. Muốn tự giới thiệu thế nào thì tùy em. Nếu em nói với bọn họ là bạn anh thì là bạn anh; nếu em nói là partner của anh thì là partner của anh; anh cũng không ngại nếu em nói chúng ta là đồng sự hay quan hệ gì khác. Bất quá em đừng nói là bà xã anh nha, cái này anh thấy đặc biệt ớn lạnh.”

“Mẹ nó Đàm Ngạn, ông không phải đàn bà! Bà xã? Người đi chuyển giới, ông còn cân nhắc xem có nên để người chuyển giới làm bà xã mình không nữa là.”

“Chào hai bác.”

Lấy ra dáng vẻ nhanh nhẹn miệng của một chuyên gia phân tích, Phó Lỗi quyết định ra đòn phủ đầu. Cái này làm cho ba mẹ Đàm Ngạn mới vừa ngồi vào xe đã bốn mắt nhìn nhau, bọn họ biết xu hướng tình dục của con mình, lần đầu tiên thấy con mang đàn ông đến gặp cha mẹ... Hai ông bà thật còn khấn trương hơn Phó Lỗi.

“Cháu là Phó Lỗi. Cháu và Đàm Ngạn đã lên giường, nhưng chúng cháu không có ý định kết hôn.”

...

Hai ông bà nghe câu mở đầu xong đờ hết cả người, Đàm Ngạn ngồi ở ghế phó lái vội vàng chữa cháy.

“Con nói... Trung Quốc còn chưa cho phép hôn nhân đồng tính mà.”

“Thực xin lỗi, tiếng Trung của cháu không được tốt lắm, cháu không biết giải thích quan hệ giữa cháu và Đàm Ngạn thế nào.”

“Vây hai đứa là... người yêu?”

Đối mặt với từ ngữ văn nhả ông Đàm đã tận lực lựa chọn để phòng ngừa xấu hổ, Phó Lỗi dường như không hề cảm kích.

“Không phải, không phải yêu.”

“Vây hai đứa hiện giờ đang sống chung?”

“Lúc trước anh ấy ở nhà cháu, bây giờ cháu ở nhà anh ấy.”

“Ồ, vậy hai đứa đã...”

“Cháu không xài tiền anh ấy, anh ấy cũng không xài tiền cháu. Đúng rồi, cháu còn kiếm được không ít tiền từ chỗ Đàm Ngạn.”

“Hai đứa... Làm ăn? Lẽ nào cháu là...”

“Có thể coi là vậy.”

Đàm Ngạn nhìn thấy sắc mặt cha mẹ càng ngày càng tệ, thật sự dở khóc dở cười, còn con người gây ra cái thiên đại hiểu lầm này thì vẫn còn tỉnh bơ không hay biết gì.

“Cha, mẹ, đó là làm ăn trong công việc. Hai người đừng hiểu lầm.”

“Vị này rốt cuộc là...?”

“Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, cháu sẽ sống chung với anh ấy thật lâu. Lâu như cha và mẹ.”

“Thanh niên tụi bây nói chuyện thật sự càng ngày càng khó hiểu. Có gì mà không thẳng thắn nói được chứ!”

“Bác trai, bác gái, cháu muốn ở chung với hai bác một ngày. Cháu muốn biết cuộc sống một nhà ba người là như thế nào, thực xin lỗi đã quấy rầy!”

Đàm Ngạn nhìn Phó Lỗi cúi người về mặt chân thành giải thích với ba mẹ mình, anh đã sớm đoán được thứ cậu muốn rốt cuộc là gì. Không phải vì chứng minh cái gì, không phải vì khoe khoang cái gì, không phải vì đòi lấy cái gì... Phó Lỗi hôm nay chỉ là một đứa bé, muốn ăn đồ mẹ làm, muốn cùng cha đánh một ván cờ, có lẽ... buổi tối còn có thể cùng “anh hai” này lăn lên giường một trận.

Làm sáng tỏ hiểu lầm, trên đường về thành phố, Phó Lỗi hay nói đã nhanh chóng cùng ba mẹ Đàm Ngạn bắt chuyện. Vì để có thể nói nhiều hơn với bác trai, bác gái, cậu và Đàm Ngạn đổi chỗ ngồi ở trạm xăng dầu, để Đàm Ngạn lái xe còn cậu chạy qua ghé phó lái.

“Đúng rồi, cháu với Đàm Ngạn làm sao quen nhau?”

“Cha, mẹ, hai người đừng làm như...”

“Hỏi một chút không được à?”

“Cháu nói, cháu nói: tụi cháu công tác trong cùng một ngành, cháu nói muốn làm quen với anh ấy, anh ấy liền hôn cháu, sau đó anh ấy nói chúng ta quen nhau rồi.”

“Phụt... Này... Này cũng đâu cần nói?”

“Vì sao không nói? Sự tình xảy ra như thế mà.”

Đàm Ngạn thiếu chút nữa đã quên, trên người Phó Lỗi thủy chung vẫn còn không ít tính thẳng đuột của người Mỹ. Mà cha mẹ anh hình như cũng đã quen với cậu thanh niên bạo miệng “sẽ sống chung với con mình thật lâu” này.

Sau khi về nhà ba mẹ, Phó Lỗi dạt dào thích thú cùng Đàm Ngạn theo bà Đàm đến siêu thị mua đồ ăn cho cơm chiều.

“Đàm Ngạn nấu ăn rất ngon, là học từ bác hử.”

“Một mình ở nước Mỹ mười mấy năm, nếu không tự học nấu cơm, anh đã sớm chết đói rồi.”

“Không ai hỏi anh, đừng nói leo.”

“Ha ha, kỳ thật ba thằng Đàm Ngạn cũng rất giỏi nấu ăn. Thịt kho tàu ổng làm ngon lắm, ngọt mà không ngấy, lần nào Đàm Ngạn cũng ăn sạch cả thịt mỡ mới thỏa mãn.”

Phòng bếp rộng rãi sáng sủa, đứng bốn người cũng không thấy chật chội, “một nhà bốn miệng ăn” cứ thế vừa cười nói vừa phân công làm việc, hoàn thành một bữa tối thịnh soạn. Bữa cơm này, Phó Lỗi ăn đặc biệt ngon. Sau khi ăn xong cậu còn chủ động yêu cầu rửa chén.

“Không cần, bỏ vào máy rửa chén được rồi. Nhưng Đàm Ngạn hồi xưa, mỗi lần bác kêu nó rửa chén nó đều nhăn mặt nhăn mày.”

“Mẹ, có thằng nhóc nào thích rửa chén đâu?”

“Đàm Ngạn hồi xưa quậy phá lắm hở bác?”

“Nó hả... Lại nói tiếp, hồi xưa bác và ba nó chỉ biết xem phiếu điểm từng học kỳ của nó thôi. Sau có một lần thầy giáo tìm tới nhà, chúng ta đều không thể tin được nó ngang nhiên suốt một tuần đi nhổ chọt van xe đạp của người ta. Nguyên nhân là đứa bé kia học trên tụi nó lại đi trăn lột tiền tiêu vặt của mấy đứa bạn cùng lớp nó, khi đó nó mới học lớp ba... Sau khi hỏi rõ tình huống, chúng ta cũng không mắng nó. Nhưng mà Đàm Ngạn từ nhỏ đã đặc biệt giỏi giấu chuyện, có rất nhiều chuyện người lớn chúng ta về sau mới biết được. Lên cấp hai thì nó đã rất hiểu chuyện, chúng ta làm cha mẹ cũng không hao tâm nhiều.”

Phó Lỗi như có điều suy nghĩ liếc Đàm Ngạn một cái,

“Ra là thế...”

Thu dọn bàn ăn xong, mọi người ngồi trên sofa cùng nhau xem TV. Phó Lỗi rất ít khi xem Chương trình TV trong nước, nhưng ở chung với người nhà Đàm Ngạn, vô luận làm chuyện gì cũng không thấy chán. Ông Đàm còn giúp bà Đàm mát xa vai.

“Ba, để con làm đi.”

“Con nghỉ ngơi đi, lái xe cũng mệt mỏi rồi. Mẹ con ngồi xe lâu không thoải mái, ba giúp bà ấy xoa bóp sẽ hết thôi.”

“Tay nghề mát xa của anh là học từ ba à?”

“Gần như vậy.”

“Thực hâm mộ...”

“Về sau anh dạy cho em.”

“Ba mẹ anh thật tốt.”

Hôm nay Phó Lỗi thắng thần ngoài ý muốn. Một Phó Lỗi bất cứ lúc nào cũng đấu võ mồm với anh, một Phó Lỗi thắng sẽ đắc ý còn thua chết cũng không chịu nhận, một Phó Lỗi nhăn nhăn nhí nhí nói không ra tiếng “yêu”, tựa hồ đều đã biến thành người khác. Trước mặt ba mẹ Đàm Ngạn, cậu tựa như một đứa con út khiến người yêu quý, vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu.

“Tiểu Lỗi, nếu chịu con cũng có thể làm con của chúng ta. Bác và mẹ nó đã sớm nói với Đàm Ngạn, chúng ta không ngại...”

“Cháu... cảm ơn hai bác, cháu không phải đến đây giành ba mẹ với Đàm Ngạn.”

“Không phải giành, hai đứa đều là con chúng ta mà.”

“Không không, của anh ấy là của anh ấy, không phải của cháu.”

“Thằng nhỏ này sao lại khách sáo như thế! Mặc kệ nói thế nào, chỉ cần cháu đồng ý thì từ nay về sau đến đây thường xuyên hơn đi, cho dù chỉ ăn bữa cơm cũng được, chúng ta lúc nào cũng hoan nghênh.”

“Cảm ơn hai bác.”

Qua chín giờ tối, Đàm Ngạn và Phó Lỗi liền cáo biệt hai ông bà. Trên đường lái xe về nhà, hai người đều không mở miệng. Khi đến cửa nhà, Phó Lỗi đi đằng sau bỗng nhiên dừng bước.

“Đàm Ngạn, cảm ơn anh.”

“Bạn Phó Lỗi, hôm nay vừa lòng với mọi thứ chứ?”

“Thực xin lỗi, đã ra một yêu cầu bốc đồng.”

“Phó Lỗi, chúng ta là “không có quan hệ”, chúng ta là “người xa lạ”, chúng ta sẽ không trở mặt, đúng không? Nói cho anh biết, em còn muốn gì nữa?”

“Thứ em muốn, em đã tìm được rồi.”

Nói xong cậu đi về phía trước, lấy ra chìa khóa, giành mở cửa trước Đàm Ngạn.

“Hoan nghênh về nhà.”

Đàm Ngạn tí nữa thì nhìn đến ngẩn người – Phó Lỗi dựa vào cửa, dùng cái miệng xinh đẹp bắt chước dáng vẻ nói chuyện của anh. Chết tiệt! Cái mũi bị Phó Lỗi đâm một cú năm ngoái nay lại chảy máu, xem ra chỉ có thể tìm kẻ chủ mưu đòi quyền lợi thôi.

27. Chương 27

CHƯƠNG 24

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

“Cái gì? Chỉ còn lại ghế tình nhân? Ông mày có thể VIP vàng đấy!”

“Ngại quá, cuối tuần quán net rất đông đúc.”

“Vậy khu bao trọn gói của bang hội tui tui đâu?”

“Bọn họ hôm nay đi phụ bản 25 vs 25, mỗi máy đều có hai ba người đứng, hết chỗ rồi.”

“Đám tiểu tử thôi kia! Nhớ đấy!”

“Vậy... cậu có muốn ghế tình nhân không?”

“Muốn!”

CEO Đàm luôn bận tối tăm mặt mũi có được một tối thứ bảy thanh thoi, bèn hỏi Phó đại chuyên gia muốn đi đâu giải trí. Đây là thể nào? Hẹn hò à? Thật là sến súa rùng rợn, cần nhắc nửa ngày, Phó Lỗi tức giận nói:

“Em chỉ muốn quán net thôi.”

“Được, anh cũng muốn đi.”

“Anh không chê chỗ đó mịt mù khói thuốc, heo lợn hoành hành, toàn vô lại du côn à?”

“Không giấu gì em, từ lần nhìn thấy em ở quán net, mỗi cuối tuần anh đều dành ra ít nhất 2 tiếng đến quán net thị sát dân tình. Cho nên giờ anh rất quen với quán net rồi.”

“Không sợ chậm trễ thì giờ đánh gôn của anh à?”

“Em thật cho rằng anh thích trò đó? Khi còn ở Mỹ, vô luận là chủ hay khách thì thường đều là người ngoài 40, 50 tuổi, trừ việc theo bọn họ đánh gôn thì còn có thể làm gì đây? Còn ở Tín Đồ, trong công ty phần lớn đều là công nhân viên chức dưới 35 tuổi, đối mặt với thị trường 30 tuổi thậm chí dưới cả 25 tuổi, tâm hồn anh đương nhiên cũng phải trẻ theo.”

Đi đến quán net, chỉ còn ghế tình nhân theo kiểu khép kín. Phó Lỗi vút cho quầy đăng ký tấm thẻ hội viên mạ vàng nóng phỏng tay và thẻ căn cước của Đàm Ngạn, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của các anh em trong bang hội, cậu bắt khuất tiến vào nơi bình thường có mời cũng không vào – khu ghế tình nhân. Nói là khu ghế nhưng thật ra chỉ là một không gian nhỏ hẹp chưa đến 5 mét vuông, được phân cách bằng một tấm

ván gỗ, hai máy tính và một chiếc sofa đồ vừa đủ cho hai người gần như đã chiếm hết diện tích. Điều kiện tuy bình thường nhưng rất được các cặp tình nhân dưới 20 yêu thích, cùng nhau chơi game online gần như trở thành kiểu hẹn hò thịnh hành nhất bấy giờ.

“Fuck, rốt cuộc đã biết tại sao đám oắt con trâu bò cứ thích loại ghế này rồi. Hai máy tính kèm điều hòa và sofa chỉ 20 đồng một giờ, rẻ hơn nhiều so với đặt phòng theo thời gian ở khách sạn, tốc độ nhanh có thể làm tới hai trận!”

“Đầu óc em chứa gì thế hả?”

“Sofa này, chẳng lẽ không đúng để... Mẹ nó, thằng cha quán net đúng là vô lương tâm. Còn thiếu mỗi việc đặt một hộp bao cao su trên bàn, ghi rõ 10 đồng một cái thôi. Này... anh nhìn gì vậy, tôi chỉ là nói...”

Đàm Ngạn làm bộ muốn đề cập lên sofa, dọa Phó Lỗi sợ tới mức vội trốn qua một bên, co người rụt trong góc.

“Thật giống con mèo.”

“Mẹ kiếp còn dám xằng bậy, nơi này là địa bàn của ông, bên ngoài là anh em của ông, chỉ cần tôi kêu một tiếng...”

“Vậy em kêu đi. Được rồi, dọa em thôi.”

“Anh muốn chết!”

“Ngẫu nhiên làm một lần ở đây có lẽ sẽ rất kích thích nha!”

“Hạ lưu bại hoại.”

“Phó Lỗi, rõ ràng là em khơi mào đề tài. Sao lại đổ lên đầu anh?”

Phó Lỗi thức thời ngậm miệng lại, khởi động trò chơi, mặc kệ con người biến thái đang dùng chân phải vuốt chân trái của cậu dưới mặt bàn. Nhưng không được bao lâu, ánh mắt của cậu lại bị nội dung trên màn hình của Đàm Ngạn hấp dẫn, phắc, thị trường làm sao có thể có trò cậu chưa từng thấy qua?

“Đàm Ngạn, đây là cái gì?”

“Cơ mật làm ăn.”

“Cơ mật cái đầu anh, có thể vào server thử nghiệm từ quán net, không phải beta thì ít nhất cũng là alpha test.”

“Web game được nhắc tới trong tài báo quý trước, web game do Thanh Thành phát triển năm ngoái đã giúp cho Tín Đồ thu được một mớ vào cuối năm, năm nay bọn anh tiếp tục gia tăng mức độ R&D tự chủ. Kiểu làm này, đầu tư ít hiệu quả nhanh, chi phí vận hành thấp, giống lý thuyết nuôi heo.”

“Nhưng anh cũng đừng để cho mấy nhà đầu tư nghe thấy lý thuyết nuôi heo của anh đấy. Em nói... cho em một tài khoản đi.”

“Nhưng cái giá cho Phó đại chuyên gia không phải bình thường nha.”

“Anh muốn thế nào mới bằng lòng cho?”

“Anh muốn làm.”

“Anh, mẹ kiếp... Đàm Ngạn, anh nghe em nói đã, anh tốt xấu cũng là tốt nghiệp MBA từ một trong mười trường nổi tiếng nhất nước Mỹ, ở cái nơi toàn heo lợn với lưu manh này... Việc mất thân phận em tin chắc anh sẽ không làm. Một tài khoản đối với CEO đại nhân có là gì? Này, tay anh để đâu thế? Sẽ không thật sự muốn...”

Nhìn thấy hai tay trống không của Đàm Ngạn lấy từ trong túi quần ra một vật thể mỏng manh hình tròn, và – thuốc bôi trơn loại mang theo, Phó Lỗi tuyệt vọng. Mẹ kiếp, thứ đồ này rốt cuộc là thằng nào phát minh vậy, kéo nó ra ngoài hấp xong rồi giết giết xong rồi hấp lặp đi lặp lại một trăm lần đi.

“Nếu em phối hợp thì chúng ta nhanh nhanh làm xong, lập tài khoản mới cho em chơi, còn bây giờ em chơi tạm tài khoản của anh đi.”

Xoay lưng về phía Đàm Ngạn, ngồi trên đùi anh, trước mắt là màn hình máy tính của anh, một trò chơi xa lạ đã hấp dẫn hết lực chú ý của Phó Lỗi. Cậu một tay cầm chuột, một tay ấn bàn phím, tiếp tục trận đấu vừa nảy của Đàm Ngạn. Còn anh thì vòng tay qua ôm eo cậu, ngón tay không ngừng loay hoay ở vị trí khóa kéo quần jeans, chưa bao lâu đã cởi quần jeans của cậu xuống đến mắt cá chân.

“Thì ra em không mặc quần lót, có lẽ nào em đã sớm muốn...”

Bàn tay Đàm Ngạn vuốt ve xung quanh khe hông, nhưng lại cố ý không đụng vào trung tâm dục vọng đã lộ ra bên ngoài.

“Muốn cái đầu anh!”

“Muốn “cậu em” của anh thì đúng hơn.”

“Mẹ nó, anh muốn làm thì làm đi, đừng có nói nhiều! Nếu đánh xong cửa này anh còn chưa làm xong, tôi không có hứng chơi tiếp với anh đâu!”

“Được. Có điều, nếu làm xong một lần mà em còn chưa qua cửa, anh sẽ làm tiếp nữa, thẳng đến khi em qua cửa mới thôi.”

“Có ngon thì nhào vô!”

Vừa mới dứt lời, tính khí đã bị bàn tay to lớn của người kia cầm lấy, kích thích trực tiếp làm cho Phó Lỗi nhỏ giọng kêu lên.

“Em chuyên tâm vào trò chơi đi, còn lại giao cho anh là được.”

Muốn cố nén dục vọng nhưng dưới sự vuốt ve điệu nghệ của Đàm Ngạn, nó đã nhanh chóng cương, khoái cảm ngày càng rõ ràng, Phó Lỗi không ngừng thở hào hển, đã không thể tập trung tinh thần vào trò chơi trên màn hình được nữa. Lúc này lại cảm giác đằng sau chột lạnh, hai ngón tay Đàm Ngạn được thuốc bôi trơn hỗ trợ, trực tiếp đưa vào, không ngừng ma sát vào điểm khoái hoạt tận sâu trong cơ thể cậu mà chỉ mình anh biết, phía trước trở nên cứng hơn, phía sau... theo tần suất đâm vào của Đàm Ngạn mà chủ động co rút lại. Cậu khó chịu lắc lư cơ thể, tận lực nghiêng về phía trước, muốn rời xa khống chế của ngón tay kia. Nhưng một bên eo đã bị bàn tay của Đàm Ngạn siết chặt. Bỗng, Đàm Ngạn buông tay ra, thân thể theo quán tính nghiêng về phía trước, nhưng hai chân không thể đứng được, dục vọng phía trước bị nắm chặt, người kia ác độc không cho cậu bắn.

“Phó Lỗi, chậm rãi ngồi xuống.”

Theo giọng nói trầm thấp của Đàm Ngạn, Phó Lỗi biết ngồi xuống thứ đợi cậu là gì. Nhưng nếu không ngồi xuống, tài khoản game...

“Ừ... Đàm Ngạn, nếu anh không cho em một cái tài khoản VIP bạch kim, em tuyệt đối không tha cho anh!”

“Bạch kim, hoàng kim, kim cương, VIP, em muốn cái gì đều được.”

Thứ nóng rực cứng như sắt đang để giữa hông, Phó Lỗi hạ quyết tâm, ngồi xuống, vừa thu lấy dục vọng của Đàm Ngạn thì phía trước cũng không nhịn được nữa, bắn ra dịch thể trắng đục lên màn hình máy tính.

“Nhanh vậy, anh vừa mới tiến vào thôi. Phó Lỗi, anh nghe người thiết kế game nói cửa này rất khó nha.”

“Anh... nhanh lên.”

“Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Trong sự xô đẩy từ đầu đến chân của Đàm Ngạn, Phó Lỗi lắc lư thân thể, muốn duy trì cân bằng đã là việc khó khăn, còn nói chi đến việc tập trung vào trò chơi. Chỉ cần vừa ngẩng đầu nhìn thấy màn hình bị chính mình làm dơ, cậu đã xấu hổ đến không thể tiếp tục chơi game. Vốn muốn kêu Đàm Ngạn nhanh kết thúc, nhưng đối lấy chỉ là tấn công càng mãnh liệt hơn. Thân thể như lá cây bị bão tố cuốn trôi, vùi trong ngực người kia không thể nào nhúc nhích. Tiếc rằng, hưng khí trong cơ thể cậu càng đánh càng hăng, nhiều lần cậu rõ ràng đã cắn chặt môi nhưng vẫn không thể ức chế từng tiếng rên nhỏ vụn lọt ra.

“Lớn tiếng thêm chút nữa sẽ bị bên ngoài nghe thấy đấy. Em cũng biết, ván gỗ cách âm rất tệ.”

Đàm Ngạn cố ý trêu chọc cậu, vừa nói như vậy xong lại càng dùng sức đâm xuyên thân thể cậu. Bàn tay xấu xa xoa lên ***g ngực Phó Lỗi, cách lớp áo thun mỏng manh đùa giỡn hai điểm nhô lên nho nhỏ. Cơ thể vừa phát tiết xong mẫn cảm đến mức không thể chịu bất kì khiêu khích nào, hoàn toàn sa vào trong khoái cảm, Phó Lỗi biết hôm nay mình lại bị “gài hàng”.

“Đàm Ngạn... A...”

“Trò chơi qua cửa chưa?”

“Chưa... Vẫn chưa...”

“Vậy em nên nói gì đây?”

“Em thua...”

Khi gần đến cao trào, Đàm Ngạn xoay cái đầu đang giơ cao của Phó Lỗi lại, để cậu và mình hôn môi, tiện thể nuốt luôn tiếng rên không kìm nén được của cậu. Chỉ thấy dùng đạo tiếp nhận anh đột nhiên thất chặt, Phó Lỗi lại bắn, cậu đạt đến đỉnh điểm trong khoái cảm không thể khống chế.

“Đại ca Rudy, hôm nay mới chơi hơn một giờ, anh đã muốn đi rồi?”

“Ừ... hôm nay có việc.”

“Cuối tuần cũng có việc?”

“Đám sinh viên học sinh chết tiệt các cậu làm sao hiểu được vất vả của những người ra đời. Anh đi trước, hôm nào tìm mấy đứa chơi.”

Sau khi nổi bước Đàm Ngạn rời khỏi quán net, Phó Lỗi vẫn còn nghe thấy vài tên tiểu quỷ đứng nói thầm ở cửa:

“Người kia hình như là CEO Tín Đồ Trò Chơi.”

“Sao mà biết?”

“Tao nhìn thấy ảnh chụp trong phần phỏng vấn trên Yêu Khí Sơn á.” (Yêu Khí Sơn, 1 cách gọi trò chơi 17173, một trò game online)

“Mày chắc không? CEO mà tới quán net chơi à?”

Nhét mình vào trong xe, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường gây án, Phó Lỗi vừa nghĩ tới “câu đầu hàng” kéo dài thời gian vừa rồi thì liền nổi giận vô cớ.

“Tài khoản đâu.”

“ID: Rudy. Pass: AlexandRudy. Chú ý có viết hoa.”

“Tài khoản vừa nãy của anh ở server nào?”

“Gamma server, sao vậy?”

“Đàm Ngạn, anh cứ chờ đi! Vừa rồi là em nhường anh, trong vòng 3 ngày em tuyệt đối sẽ thống lĩnh quân đội san phẳng nhà anh!”

Đàm Ngạn không dám coi lời nói của nhà hiền triết về game như gió thoảng bên tai nên liền dặn dò nhân viên phụ trách server thử nghiệm, bí mật thêm cho acc của anh một ít tài nguyên và vàng bạc để đối lấy nhiều quân đội hơn, phòng ngừa lỗ như... Không ngờ tới giờ nghỉ trưa ba ngày sau, khi anh ngồi trong văn phòng log vào game, quân lính giữ thành đều đã chết sạch, tất cả của cải trong đế quốc đều không còn một mống. Trong báo cáo đánh trận viết rành mạch, bên công kích: Rudy; đến từ: Gamma server; phương vị: 41/14.

“Anh về rồi! Này, vào game chưa? Nhìn thấy thành phố mình chưa?”

“Thấy rồi.”

Phó Lỗi ngồi trên ban công ăn dưa hấu, nhìn thấy Đàm Ngạn trở về thì phấn khởi nhảy bổ đến trước mặt anh, vênh váo khoe chiến tích trong trò chơi giả tưởng.

“Thế nào? Còn dám đánh cá với em không?”

“Anh rất vui.”

“CEO Đàm, ngài đừng giả bộ nữa.”

“Anh nói thật, anh rất vui. Bởi vì trò chơi mới của công ty đã được Phó đại chuyên gia tán thành, mất thời gian nghiên cứu đến ba ngày ba đêm, điều này nói lên rằng trò chơi không tệ. Nếu là một trò nhảm nhí làm sao có thể lọt mắt xanh của em? Anh có thể thông báo bộ phận marketing PR trò này được rồi, có em xác nhận anh tuyệt đối yên tâm.”

“Trò này nhảm nhí, nhắm đến hết thuốc chữa!”

“Này, là ai đã nói chuyên gia chỉ là người bình tĩnh đứng xem hả? Có gì nói đấy, Phó đại chuyên gia ạ.”

“Hừ, một ngày nào đó em sẽ cho anh tâm phục khẩu phục. Em muốn giết người, em muốn gian thi, em muốn...”

“Phó Lỗi, em thấy viễn cảnh tương lai của web game này thế nào?”

Đàm Ngạn chưa cởi bỏ âu phục, đột nhiên nghiêm túc hẳn lên. Phó Lỗi biết người đàn ông này đẹp trai, nhưng cũng vô thức đánh giá một tí đáng vẻ áo ba lỗ quần đùi đầy lòi thoi của mình. Song nói đến công việc? Cậu còn lâu mới thua! Phó Lỗi cố ý huơ huơ đồng hồ trước mặt Đàm Ngạn, nhấn nút chức năng tính giờ.

“500 đôla một giờ, thời gian tư vấn của Phó đại chuyên gia bắt đầu...”

“Đàm mỗ xin chăm chú lắng nghe.”

“Web game cũng chẳng phải thứ gì mới. Từ thời hoang sơ khi Internet còn chưa phát triển thì đã có trò MUD tương tác đơn giản bằng chữ viết và hình ảnh, đây chính là hình thức của web game đầu tiên. Game phát triển, phần cứng máy tính phát triển, các loại đường truyền kỹ thuật Internet phát triển, đến hôm nay đã có thể hỗ trợ bất kỳ trò chơi online có đồ họa hoành tráng thiết kế phức tạp. Rõ ràng đã có trò chơi vừa đẹp vừa hay, tại sao còn phải chơi mấy web game chán đời này? Web game sinh tồn giữa khe hở của thị trường, nhắm vào dân văn phòng có khả năng chi tiêu nhưng không có nhiều thời gian rảnh, mở trình duyệt không cần download client đã có thể chơi. Chỉ cần có thể thiết kế ra được một trò chơi thú vị và đơn giản phù hợp với bộ phận người chơi nhắm tới thì tầng lớp trí thức sẽ rất vui lòng bỏ tiền vào game. Hồi xưa những game chiến thuật rất khó chuyển thành game online, web game chiến thuật trở thành một giải pháp không tệ. Web game tiết tấu chậm, rất thích hợp để chuyển đổi một vài game chiến thuật kinh điển nhưng không phải real-time thành hình thức online. Như vậy có thể thu hút được một lượng người chơi nồng cốt. Web game hoàn toàn nằm trong trình duyệt, có thể phối hợp nhiều kiểu với cộng đồng game, thậm chí có thể tạo ra một platform “giao hữu” với bản thân trò chơi là trụ cột. Người chơi nam thường hay mua trang bị nhiều hơn người chơi nữ, túi tiền của nhà vận hành lại được lấp đầy.”

“Đây là một ý kiến hay.”

“Nhưng web game cũng chẳng phải thần dược thập toàn thập mỹ. Công ty các anh kiếm được một món hời từ web game, sẽ có vô số công ty nhỏ nhảy xổ vào, vàng thau lẫn lộn, chênh lệch không đều. Đừng quên web game chính là một mẩu bánh ngọt giữa thị trường game rộng lớn, kích thước chỉ có nhiều đó, không phải là núi vàng núi bạc vô tận. Dùng trò chơi cao cấp để đào tạo ra những người chơi có tố chất, chứ đừng đi vào vết xe đổ như hiện giờ, trò chơi 2D thịnh hành còn trò 3D gặp phải cảnh ghê lạnh. Kỳ thật không phải em phủ nhận toàn bộ sách lược xuất sắc trước giờ của Tín Đồ, game thủ sẽ không dừng mãi mãi ở trò chơi 2D bình dân, 3D thủy chung vẫn là hướng đi tối. Thị trường game online Trung Quốc quá trẻ tuổi, chưa đến mười năm đã có mười công ty nước ngoài niêm yết, chẳng có ngành công nghiệp nào lại phát triển chóng mặt như game online. Hiện giờ quả thật đang có nguy cơ bị lạc phương hướng, nhưng em tin chắc chung quy sẽ có ngày một trò chơi hay sẽ nhận được ủng hộ của thị trường. Quality over quantity.”

“Phó Lỗi, tuy rằng em nói mình chỉ là người bàng quan, nhưng anh nghe ra được... em rất thích ngành này.”

“Thứ em thích là bản thân trò chơi, còn về cái ngành đã bị yêu ma hóa này, chỉ có thể nói là thú vị. Bất tiện quá hải, trong đó có lẫn lộn không ít yêu ma quỷ quái, từ góc độ của người bên ngoài thì tựa như đang xem một bộ phim tình tiết nháp nhô. Ví như Tín Đồ, trước kia em đã cảm thấy chủ tịch của các anh giống một tên trọc phú thế kỷ 21, dưới lớp âu phục giày da chỉnh tề là bộ mặt thương nhân đáng ghét, chẳng biết tí gì về game, chỉ biết để lợi ích che mờ mắt. Nhưng em không ghét lão ta, em là người xem kịch, không chỉ không mất tiền mua vé mà còn kiếm được tiền nhờ vào việc bán cola hạt dưa, vì lẽ gì mà ghét ngành này chứ?”

“Anh cũng thích ngành này. Trẻ tuổi, có chí khí, kiếm được tiền.”

“Đó là vì chú già rồi, chú hai à.”

Đàm Ngạn không tức giận, chỉ mỉm cười đi đến gần Phó Lỗi.

“Bây giờ đang lưu hành một trâu già gặm cỏ non, em có biết hay không?”

“Anh không chuyển ngành sao? Dù gì nghề quản lý chuyên nghiệp như anh, chỉ cần công ty nào trả lương cao hơn thì sẽ như bu như ruồi bu mật.”

“Đừng nói khó nghe như vậy chứ. Phó Lỗi, em không nỡ bỏ anh sao?”

Một lát sau, mới nghe được cậu thanh niên ở chung với mình nửa năm, nói:

“Đàm Ngạn, nếu ngày đó gặp cha mẹ anh, em không mở miệng, anh sẽ giới thiệu em thế nào? Quan hệ của chúng ta ấy?”

“Giữa chúng ta không có quan hệ.”

“Vì sao một người có đầy đủ gia đình hạnh phúc như anh lại giống em, không tin vào từ đó?”

“Bất luận là dị tính hay đồng tính, tình yêu lúc nào cũng là một môn học vấn cao siêu, chỉ có cực ít người trời sinh thông minh và có duyên mới có thể lĩnh ngộ chân lý của nó. Còn số đông còn lại, chẳng qua là giả vợ mượn danh nghĩa tình yêu để làm những chuyện ngu xuẩn tổn thương lẫn nhau mà thôi. Anh yêu em, chẳng qua là vì để em yêu anh nhiều hơn; anh trả giá vì em, chẳng qua là vì muốn có được nhiều hơn từ em; anh lấy lòng em, cuối cùng là vì lấy lòng chính mình. Anh từng cho rằng tình yêu đồng tính sẽ thuần túy hơn, không bị các yếu tố ngoài cuộc như ích lợi hay con cái ảnh hưởng, nhưng sau anh gặp nhiều người hơn, đều là như thế, yêu hận vui buồn, ích kỷ dục vọng, tất cả đều giống nhau. Tình yêu đồng tính không cao cấp hơn hay hèn mọn hơn tình yêu dị tính, dị tính có bỏ vợ bỏ con thì đồng tính cũng có lẳng nhăng ngoại tình. Dùng kẻ ước để xác lập quan hệ giữa người và người thì thứ bị ràng buộc chỉ có quyền lực và tiền tài, còn cảm tình – nó không chịu khống chế.”

“Ha ha, anh nói không sai, anh và em là ngư tử tâm ngư, mã tử tâm mã.”

“Nếu đều đã thói nát như vậy, thì chúng ta nên gom lại chung một chỗ đi, đừng đi khắp nơi gây hại nhân gian.”

“Ai gom với anh hả? Tôi phải một mình một phòng lớn!”

“Xem ra anh thật có phúc, Phó đại chuyên gia đã nhìn trúng lầu gác xa hoa nào trong thành phố rồi?”

“Ai cần anh lo! Kẻ nghèo mặt rệp như anh có dám so với em xem ai có nhiều tiền tiết kiệm hơn không?”

“Quyền lựa chọn của anh vẫn đang tăng giá trị đây này.”

“Ngày nào đó cổ phiếu Tín Đồ tụt giá, em sẽ chờ xem anh ôm đồng giấy vụn đó khóc.”

Đêm hôm đó, không biết vì sao Phó Lỗi đến cùng vẫn không nói ra được: mình đã nhận được một OFFER trên trời từ một ngân hàng đầu tư. Nếu chấp nhận, trong một năm có hơn phân nửa thời gian phải ở Wall Street. Đối phương cho cậu một tháng suy nghĩ, đang lúc do dự thì lại nhìn thấy tên một vị quản lý cấp cao của ngân hàng đầu tư này trên danh sách những người được mời tham dự hội nghị chuyên đề của GDC Đại Trung Hoa vào cuối tháng sáu.

(Đại Trung Hoa: bao gồm Trung Quốc, Đài Loan, Hồng Kông, Ma-cao)

GDC, Game Developers Conference, hội nghị của các nhà phát triển game có quy mô lớn nhất toàn cầu, tổ chức hàng năm ở vài thành phố nhất định thuộc California.)

Bởi vì hội thảo lần này không xếp vào hoạt động chính thức của GDC, cho nên bên chủ sự không áp dụng hình thức đăng kí mở thông thường, mà chỉ gửi không quá 100 bức thư mời cho các tinh anh trong ngành phát triển game và đối tác cao cấp của các ngân hàng đầu tư nổi tiếng thuộc đại lục, Hồng Kông và Đài Loan. Phó Lỗi là một chuyên gia phân tích rất nổi tiếng trong ngành, bên chủ sự đặc biệt mời cậu đến tận nơi làm một bài diễn thuyết phân tích viễn cảnh tương lai của ngành game online. Còn công ty game online lắm tiền nhiều bạc như Tín Đồ Trò Chơi thì bởi vì không có thành tựu gì trong khoảng phát triển game nên không ai nhận được thư mời.

Phó Lỗi in thư mời, thay áo phộc, hiếm khi vào buổi chiều oi bức lại ra ngoài. Đàm Ngạn mấy hôm trước đã đi công tác xuống công ty chi nhánh còn chưa trở về. Phó Lỗi nhìn chiếc Volvo màu đen trong gara, chẳng chặc khiêm tốn như chính chủ nhân của nó, tựa hồ thích hợp với dịp này hơn chiếc Cherokee của cậu. Lấy chìa khóa xe, cậu quyết định hôm nay sẽ lái xe Đàm Ngạn.

Vừa xuống sân bay, Đàm Ngạn nhận được điện thoại của người bạn học đã lâu không gặp, Mặc Viễn:

“Alex, Tiểu Lỗi gần đây có phải ở chỗ cậu không?”

“Phải.”

“Tớ không biết nó nghĩ gì nữa. Nhưng người ta đi săn người đã săn đến chỗ tớ rồi, tớ cũng không thể ngồi mặc kệ. Nó nói với cậu chưa? Có một ngân hàng đầu tư muốn nhận nó, đã gần một tháng còn chưa nhận được câu trả lời của nó.”

“Ngân hàng đầu tư?”

“Tiền lương chỉ theo tiêu chuẩn bình thường thôi, nhưng phần trăm hoa hồng thì quả thật hào phóng kinh người. Cậu cũng biết, ngành tài chính hai năm nay không có khởi sắc gì đặc biệt, phần OFFER này có thể coi là vô cùng rộng rãi rồi.”

“Phó Lỗi đổi công việc, tớ nghĩ mình không nên nhúng tay vào.”

“Cậu còn chưa hiểu ra à? Chấp nhận rồi thì chẳng khác nào một năm có ít nhất 2/3 thời gian làm việc ở New York.”

Ngồi trên taxi từ sân bay về nhà, trong đầu Đàm Ngạn hiện lên vô số suy nghĩ: khuyên cậu ấy ở lại? Khuyên thế nào đây? Dựa vào cái gì? Cùng đi New York? Không thành vấn đề, anh cũng không sợ không tìm được chỗ đứng ở Wall Street, cùng lắm thì làm trâu làm ngựa cho các nhà chủ nghĩa tư bản nước Mỹ thôi. Nhưng kinh doanh trong nước vừa mới khởi tử hồi sinh, há có thể nói buông là buông được?

Cho dù cả đời hai người đều không nhắc tới cái từ sến súa kia, nhưng Đàm Ngạn thật sự không muốn mất đi Phó Lỗi. Anh biết mình phải làm gì đó, lập tức, ngay lập tức!

“Phó Lỗi, em ở đâu?”

“Trên thuyền.”

“Thuyền gì?”

“Hôm nay là liner party của GDC Đại Trung Hoa, em đang ở boong thuyền uống rượu với mấy người bạn, anh có chuyện gì?”

“Người của ngân hàng XXXX có phải cũng ở đó không?”

Giọng nói nồn nóng kia nghe có chút vang vọng, có lẽ là do tiếng gió trên mặt sông, Phó Lỗi cúp di động. Đã biết thì thế nào chứ?

Chiếc du thuyền tổ chức hội nghị chuyên đề, lúc này đang lướt nhẹ nhàng trên mặt sông, hội nghị không chính quy nên về mặt hình thức có vẻ tùy tiện hơn, ý tưởng của người chủ sự cũng nghiêng về phía networking, thảo luận chuyên ngành không phải trọng điểm. Hoạt động bắt đầu từ chạng vạng, chỉ có hai màn thảo luận chủ đề, còn chủ yếu vẫn là tạo ra một buổi gặp mặt giao lưu cho những người chuyên môn trong ngành.

Gió sông và cảnh đêm khiến người ta thư thái, Phó Lỗi cảm thấy ở đây giống một tiệc rượu hơn là một hội nghị. Mà Đàm Ngạn không có thư mời, thế nào cũng không thể lên chiếc thuyền này được.

Bảy giờ mười lăm, đã đến giờ Phó Lỗi diễn thuyết.

“Thưa các vị đồng nghiệp tôn kính, chào buổi tối. Hôm nay đề tài tôi mang đến cho mọi người là “Kế hoạch năm năm của ngành game Trung Quốc.”

...

“Tôi biết ở đây có rất nhiều nhà tạo hình mỹ thuật, người vẽ hoạt hình, lập trình viên và nhà thiết kế đã tuyệt vọng với thị trường game 3D. Các bạn chuyển sang làm gia công trung gian cho các công ty nước ngoài, hoặc căn bản là khinh thường cả việc dính dáng đến game online. Nhưng điều tôi muốn nói là: cho dù hiện giờ trong số mười game online đứng đầu thị trường chỉ có một vài game 3D, nhưng tôi cho rằng đã làm người phát triển game thì không nên từ bỏ việc viết ra những game tinh xảo, thú vị và cao cấp. Bởi đường người chơi không phải là nhiệm vụ một năm hai năm, mà là một quá trình dài cần đầu tư dài hạn và sự kiên trì bền bỉ. Trò chơi chúng ta làm bây giờ, là chuẩn bị cho những người chơi năm năm sau, không phải chỉ là một game thể thao cho Thế Vận Hội, là một quán quân ngắn hạn chỉ náo nhiệt được nửa năm thì vô âm bất tín. Tất nhiên game online có chu kỳ sống không thể tránh được, nhưng tôi tin tưởng, trong thời đại kỹ thuật phát triển dẫn theo ngành nghề cũng phát triển, thì không ai có thể ngăn cản các trò chơi phát triển và tiến hóa. World of Warcraft đã tạo nên một thế hệ game thủ chơi game online tính phí trước kia chưa bao giờ có, dẫn theo hàng vạn quán Internet ở Trung Quốc đổi mới phần cứng máy tính, nhưng năm năm sau thì sao? Năm năm sau chúng ta có thể cho ra các tác phẩm game như thế nào? Năm năm sau CPU, phần cứng và card đồ họa trong máy người chơi sẽ như thế nào? Người chơi phát triển, chúng ta cũng phải cố gắng theo kịp, đưa ra những trò chơi cực tốt. Tương lai năm năm sau của game online Trung Quốc, nó nằm trong tay các bạn.”

Bài diễn thuyết đầy phấn khích nhất thời trở thành tiêu điểm thảo luận đêm hôm đó, người tìm Phó Lỗi bắt chuyện, trao đổi danh thiếp nối dài không dứt. Còn cậu ai đến cũng không cự tuyệt, danh thiếp thu tất, dù sao việc networking quen biết càng nhiều người càng tốt. Nhưng chung quy cậu luôn cảm thấy có một ánh mắt đang thăm quan sát cậu từ góc nào đó, vài lần xoay đầu nhưng chỉ thấy những bóng người đang ăn uống linh đình, không có đối tượng nào đặc biệt.

“Tài ăn nói của Phó tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền, chắc chắn sau này dùng trong hội nghị chuyên gia của ngân hàng đầu tư sẽ càng thể hiện giá trị cá nhân của cậu.”

Quả nhiên muốn tránh cũng tránh không được, xem ra quản lý cao cấp của ngân hàng này đã sớm “me” cậu rồi.

“Phần OFFER kia, tôi còn đang cân nhắc.”

“Thời hạn một tháng sắp tới. Không biết Phó tiên sinh cân nhắc thế nào?”

“Hai vị tiên sinh, đây là champagne mới mở. Mời –”

Bất ngờ có một giọng nói quen thuộc truyền đến, xoay người nhìn thấy Đàm Ngạn đang mặc đồng phục màu trắng của nhân viên tạp vụ, tay bưng khay, đứng ở boong tàu cách đó không xa. Tư thế chuẩn mực như đã được huấn luyện, sao có thể?

“Phó tiên sinh nếu có ý kiến gì với tiền lương, chúng ta lúc nào cũng có thể bàn lại. Giá trên OFFER chỉ là bước ban đầu mà thôi. Một nhân tài như cậu, chúng tôi tình nguyện dùng bất cứ giá nào để tổ rõ thành ý.”

Căn bản không thể bỏ qua tầm mắt nóng rực của Đàm Ngạn được.

“Cám ơn thành ý của các anh. Thứ hai mới là kỳ hạn cuối cùng mà, tôi sẽ cho các anh một câu trả lời thuyết phục.”

“Có thể hỏi Phó tiên sinh còn đang cân nhắc vấn đề gì không? Nếu cảm thấy có phiền phức gì, chúng tôi có thể giúp cậu xử lý.”

“Tôi... không thích mỗi ngày mặc âu phục đi làm cho lắm.”

“Phó tiên sinh đang nói giỡn phải không?”

“Xin lỗi, xin lỗi không tiếp chuyện được. Còn có vài người bạn cũ đang chờ tôi bên kia, về nhà tôi sẽ liên lạc sau.”

Gần như là tháo chạy, lặng lẽ đi đến boong tàu ở đuôi thuyền, Phó Lỗi dựa vào mép thuyền thở phào một hơi.

“Rượu Scotch, hay là?”

“A! Đàm Ngạn... Anh làm em hết cả hồn.”

“Nếu không phải có tật giật mình thì sao lại bị anh dọa?”

“Tôi còn lâu mới chột dạ! Sao anh ở đây? Còn mặc cái này?”

“Lúc điện thoại cho em anh đã lên thuyền. Năm đó du học ở Mỹ có ai chưa từng rửa chén bát chứ?”

Cậu không biết phải nói tiếp thế nào, bèn xoay người đưa lưng về phía Đàm Ngạn.

“Phó Lỗi, đi đi, tiền lương tăng gấp đôi là một chuyện đáng cân nhắc đấy.”

“Có đi hay không là chuyện của em, liên quan gì đến anh?”

“Bán mạng cho nhà tư bản rất vất vả, mỗi ngày làm 14, 15 tiếng chỉ là con số bình quân. Có thêm chút tiền lương thì có thể bớt vài năm làm trâu ngựa, kiếm đủ tiền thì có thể trở về sống bên anh sớm một chút.”

“Cái gì sống... Anh nói nhầm!”

“Phó Lỗi, đó là những điều anh muốn nói.”

“Em... vừa rồi em đâu có nói muốn đi, là anh điên điên khùng khùng nói mấy thứ này mà, kỳ thật anh sợ em một đi không trở về phải không? Bất quá đây là lần đầu tiên em nhìn thấy anh kích động vậy đấy, còn khẩn trương hơn lần phát biểu ở hội nghị tài báo quý 1 năm ngoái, hơn cả lần một mình đi Irvine bàn hợp đồng, hơn cả...”

Nụ hôn của Đàm Ngạn, mang theo vị ngọt thuần đậm đặc của rượu Scotch, nhất thời xâm chiếm toàn bộ vị giác của cậu. Mãnh liệt, bá đạo, không nói lý lẽ, cậu chưa từng gặp qua một Đàm Ngạn như vậy.

Khi buông ra, Phó Lỗi cảm thấy cảnh sông trước mắt bỗng thay đổi. Gió sông từ từ vén mở bầu trời đầy mây, nhất thời có ảo giác trên biển mọc trăng sáng, đèn đóm lóng lánh hai bên bờ sông giao hòa cùng ánh trăng, thật sự là cảnh đẹp không nói nên lời.

“Em vẫn thích những ngày mặc áo thun quần jeans đi dép lê đến quán net nửa chơi nửa làm hơn, người Mỹ không biết chơi game online, em đi cũng là anh hùng không có đất dụng võ, sẽ nhầm chán đến cỡ nào đây.”

“Không đi?”

“Nhưng bỏ khoản tiền lương và phần trăm hoa hồng kia... Thật đáng tiếc.”

“Chỉ vậy mà em đã muốn nhảy ngành, vậy anh cũng cho em một phần OFFER, em nghe xem thấy thế nào: trong tay anh có quyền lựa chọn chiếm 1.5% tổng vốn cổ phần của Tín Đồ Trò Chơi, thời gian thực hiện là ba năm sau, trước mắt tổng giá trị khoảng 15 triệu USD. Trong ba năm này, chỉ cần em trở thành cổ vấn đặc biệt của anh, hàng năm anh sẽ chuyển cho em quyền lựa chọn 0.5%, nếu em có thể giúp anh điều hành Tín Đồ ăn nên làm ra, giá cổ phiếu sẽ tăng cao, giá trị quyền lựa chọn sẽ tự động tăng trưởng không hạn ngạch. Em tính thử đi, có ít hơn tiền kiếm được ở Wall Street không.”

Cho rằng Phó Lỗi tham tiền sẽ cảm động mà chủ động chui vào lòng mình, nào ngờ –

“Lừa quỷ à! Muốn dùng cái còng tay vàng như quyền lựa chọn để trói chặt em à? Nếu Tín Đồ kinh doanh lỗ lã cuối cùng đóng cửa thì em chẳng phải không có được một xu sao!?”

“Vậy mới phải xem em có tình nguyện giúp anh hay không. Có một câu ngạn ngữ như thế này: đồng sức đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn. Anh và em chính là châu chấu trên cùng một thuyền, ai cũng không rời được ai. Anh tin tưởng Phó đại chuyên gia chắc chắn sẽ không tự gây ông đập lưng ông, đúng không?”

“Đàm Ngạn, anh lại gài bẫy em!”

“Thành giao?”

“Thành giao.”

Hai ly rượu Scotch, hòa với gió sông và ánh đèn, Phó Lỗi đưa ra lựa chọn quan trọng nhất và quyết đoán nhất trong đời mình.

-END

Alan Shore “A day like this, truly needs to be saved by a company...”

Denny Crane “Which would be you.”

Alan Shore “Which would be me.”

from Boston Legal Season 4

28. Chương 28: 1 Pn3

CHƯƠNG 24.1 PN3

Tam quan bất chính

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Ghen tuông vừa phải có lợi cho sức khỏe (thượng)

Sau khi Phó Lỗi trở thành cố vấn đặc biệt cho ban giám đốc Tín Đồ Trò Chơi không bao lâu, mỗi ngày cậu lại có thêm một nơi để đi — trung tâm thể hình.

Thì ra Đàm Ngạn chín, mười giờ mới về nhà, không phải hoàn toàn do tăng ca. Bảy giờ rưỡi tan tầm, đến trung tâm thể hình cạnh công ty tập một giờ, sau đó xuống nhà hàng dưới lầu kêu một phần cơm hấp hải sản với tương cà, ăn xong lái xe về nhà. Bảy giờ vốn phải là thời gian Phó Lỗi cùng các anh em trong bang hội đi phụ bản đánh quái. Phó Lỗi ngàn vạn lần đâu muốn hi sinh thời gian chơi game, thế nhưng khi lên giường, cậu mới chân thật cảm nhận được khoảng cách sức mạnh giữa mình và Đàm Ngạn. Mẹ nó, là đàn ông thì không thể nhả! Trước kia một tháng cũng ngẫu nhiên đánh tennis một hai lần, hiện giờ một tuần có năm ngày đều vã về mồ hôi suốt một giờ, Phó Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi lần thứ 69 nâng lên quả tạ luyện bắp tay và cơ ngực.

“Phó tiên sinh, cậu nghỉ ngơi chút đi. Vừa bắt đầu luyện tập không nên tập cường độ quá lớn, chúng ta phải tiến hành tuần tự.”

Từ chỗ Đàm Ngạn nhìn sang, cái tên cơ bắp mặc bộ đồ huấn luyện viên của trung tâm thể hình đang dùng một kiểu tư thế cực kỳ mờ ám áp sát Phó Lỗi từ sau lưng, mượn danh chỉ đạo để sờ sảng. Đàm Ngạn lắc lắc đầu, muốn xông qua đá văng gã huấn luyện này ra, nhưng không thể không để ý đây là nơi công cộng. Nguyên tưởng rằng Phó Lỗi chủ động cùng anh đến trung tâm thể hình là một chuyện tốt, giờ mới phát hiện hóa ra Phó Lỗi là một món gà xắt lát tươi ngon được đặt giữa bầy sói, cố tình đương sự còn chẳng có chút ý thức nào.

Cậu vẫn gầy như trước, làn da lại trắng quá đáng, thứ nhất là do con lai, thứ hai là vì kiểu sống chui trong nhà trường kỳ, ra ngoài đều tham gia những hoạt động trong nhà, ngay cả tennis cũng chỉ đánh trong sân tennis trong nhà. Hơi vận động một chút thì từ đầu đến chân đã ửng đỏ, lúc này Đàm Ngạn nhìn Phó Lỗi đang cố gắng rèn luyện cơ thể, trong đầu hiện ra cơ thể khi ân ái với anh cũng đỏ ửng như thế.

Không xong, nếu không kìm chế, nửa người dưới chỉ mặc quần đùi thể thao chắc chắn sẽ bị người khác phát hiện khác thường, sẽ rất mất mặt!

Ngay vào lúc Đàm Ngạn làm bộ đau dạ dày ôm bụng khom người chạy vào phòng thay đồ thì vài sinh vật cái bình thường hay bắt chuyện với anh — dưới có các OL (office lady) trẻ tuổi vừa bước vào công sở, trên có các phụ nữ xấp xỉ tuổi Đàm Ngạn, tất cả đều vây quanh anh, mồm năm miệng mười hỏi thăm không ngớt.

“Alex, anh không sao chứ?”

“A... Tôi không sao, hơi đau dạ dày thôi.”

“Nghiêm trọng không? Phải đi bệnh viện sao? Em có thể lái xe đưa anh đi.”

“Em cũng có xe...”

“Không cần, tôi nghỉ ngơi một chút là được rồi. Cảm ơn!”

Nhìn thấy tình cảnh xảy ra cách mình không xa, Phó Lỗi cười lạnh đối một quả tạ tay khác. Duyên phụ nữ không tòi ha, từ ngày đầu tiên đến trung tâm thể hình này, cậu đã phát hiện bên cạnh Đàm Ngạn luôn có vài cô nàng lạ hoắc nào đó vây quanh. Gương mặt còn đẹp trai hơn cả quản lý bộ phận PR, Đàm Ngạn chưa bao giờ tiếc rẻ nụ cười, hoàn toàn không biết hai chữ nghiêm túc viết như thế nào. Cho nên từ lúc ban đầu, Phó Lỗi vừa đến trung tâm thể hình sẽ giả bộ không quen không biết Đàm Ngạn, thỉnh thoảng nhìn trộm đối phương, lại luôn bị ánh mắt Đàm Ngạn bắt được, thật là xui xẻo!

Hoảng sợ trốn vào phòng thay đồ, Đàm Ngạn chỉ biết cười khổ. Nói cũng lạ, thân là đồng tính luyện ái nhưng ở phòng tập thể hình anh luôn hấp dẫn phụ nữ; còn Phó Lỗi lúc nào cũng tuyên bố mình không phải đồng tính luyện ái, nhưng lại khiến cho huấn luyện viên Diamond Barbie (chỉ người có vẻ ngoài rất nam tính rất cơ bắp nhưng hành động dễ làm người ta nghĩ là gay) và rất nhiều gã đàn ông có hơi thở đồng loại chen lấn hết lớp này đến lớp khác. Quy tắc đồng tính đẩy nhau, dị tính hút nhau đã không còn áp dụng được trên người bọn họ nữa rồi.

Tập trung ngồi nghỉ ngơi một lúc, dục vọng đã biến mất. Bởi vì có trăm phần trăm tín nhiệm với sự chuyên nghiệp của Phó Lỗi, cho nên sau khi cậu gia nhập, Đàm Ngạn hoàn toàn yên tâm về phương hướng và chiến lược phát triển của Tín Đồ Trò Chơi. Nhưng phải quản lý một công ty nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, hơn nữa ở đây nhân sự lưu động chỉ xếp sau khu vực tài chính của ngành game, quả thực không phải chuyện dễ. Vừa nghĩ tới chuyện công việc, Đàm Ngạn sẽ trở về không gian tư duy đầy lý trí.

Đợi Phó Lỗi nổi giận dùng dằng đẩy cửa phòng thay đồ, phủ áo khoác xách túi thể thao đi mất thì Đàm Ngạn mới thấy hình như có gì không đúng. Đợi thay quần áo xong đuổi ra theo thì chỉ nghe thấy tiếng rít của Cherokee lướt qua.

Vì muốn giấu sự thật hai người đang sống chung nên Phó Lỗi và Đàm Ngạn đều lái xe riêng đi làm. Tuy Đàm Ngạn nói qua như thể rất không bảo vệ môi trường, hơn nữa giá xăng giờ đang rất cao, nhưng cũng không thể phủ nhận lời Phó Lỗi rằng quan hệ hai người một khi bị phơi bày sẽ mang đến đủ loại phiền toái là đúng.

Chiếc Volvo màu đen lái vào gara dưới nhà, vừa vặn dừng bên cạnh Cherokee. Không biết Phó Lỗi lại khó chịu chuyện gì, nhưng cũng không thể không ăn cơm tối, Đàm Ngạn xách hộp cơm xá xiu mật ong lên lầu. Đúng vậy, bọn họ hiện giờ đang ở nhà Phó Lỗi.

Lúc trước Đàm Ngạn tuy đã dọn khỏi nhà Phó Lỗi một thời gian ngắn, nhưng từ khi Phó Lỗi đồng ý đến Tín Đồ Trò Chơi làm việc thì cậu nhất quyết phải dọn trở về nhà cũ. Đàm Ngạn không lay chuyển được cậu, chỉ đành dọn theo về.

“Căn hộ anh ở, ban giám đốc Tín Đồ Trò Chơi mỗi tháng đều đưa hai vạn đồng trợ cấp nhà ở. Lúc em còn chưa dính dáng đến Tín Đồ thì không sao, tam quan méo mó là chuyện của anh. Nhưng giờ không giống thế, em đã lấy tiền lương của Tín Đồ thì sẽ chịu trách nhiệm với toàn thể cổ đông, tuyệt đối không thể dung túng hành vi trái đạo đức nghề nghiệp, dùng nhà ở công ty thuê cho để kim ốc tàng kiều như anh được.”

Lời này nói đến đường đường chính chính, Đàm Ngạn đành trả lại căn hộ công ty thuê cho anh, còn về khoản tiền trợ cấp nhà ở, nó cuối cùng rơi vào túi Phó Lỗi. Mỹ kỳ danh viết: tiền thuê nhà.

“Em chính là “nàng kiều” anh giấu hử?”

“ĐM! Hiện giờ tôi là chủ trọ của anh, hiểu chưa?”

Đàm Ngạn không sợ Phó Lỗi đấu võ mồm với mình, chỉ sợ dáng vẻ hiện giờ của cậu, điều hòa chỉnh dưới 20 độ, ngồi ở trên giường quần chân giả làm Bồ Tát sống, không nói lời nào, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình laptop đến phát xanh luôn.

“Phó Lỗi, tới dùng cơm.”

“Không phải anh đau dạ dày à? Các cô dì chị em không đưa thuốc cho anh hử? Không đưa anh đi bệnh viện hử? Anh tới chỗ này làm gì?”

“Anh giả vờ thôi, không có đau dạ dày. Lại đây cùng ăn cơm đi.”

“Tôi ăn rồi.”

Vừa thấy bát mì ăn liền trên tủ đầu giường, Đàm Ngạn đã biết Phó Lỗi lại bị linh hồn trạch nam bám vào.

“Mì ăn liền không có dinh dưỡng, không tốt cho thân thể...”

“Thực xin lỗi, chúng tôi lẩn lộn ở quán net chơi game, nếu không ăn mì sẽ thấy khó chịu. Làm sao có thể so với quý thể ngàn vàng của ngài, có ngàn ấy người quan tâm cơ mà!”

Chai dấm trong nhà bếp vẫn đặt nguyên vẹn ở chỗ cũ, không hiểu mùi dấm ở đâu ra mà nồng như thế. Đàm Ngạn không tiếp lời, anh thích Phó Lỗi nhưng chưa bao giờ nghĩ tới việc nuông chiều Phó Lỗi, ghen tuông ngây thơ như thế này cũng không làm cho anh cảm thấy vui vẻ hạnh phúc gì. Đã đùa giỡn với cảm tình nhiều năm như vậy, thứ anh muốn bây giờ chỉ là cuộc sống củi gạo dầu muối bình thường, lâu bền như té thủy trường lưu, chứ không phải một bình dấm chua mãnh liệt kích thích vị giác.

“Còn dư một phần tiện lợi trong tủ lạnh đấy, anh đi tắm đây.”

Bởi vì đã bắt đầu cuộc sống bình thường của công nhân viên chức, Phó Lỗi gần đây thu liễm rất nhiều. Bình thường sẽ không thức đêm, rất tự giác phối hợp với lịch sinh hoạt của Đàm Ngạn tắt đèn ngủ trước mười hai giờ. Có điều hôm nay ngủ thẳng đến nửa đêm, Đàm Ngạn bị tiếng lạch xạch của lò vi ba trong nhà bếp đánh thức, sờ sờ bên cạnh người, con quỷ đói miệng kia quả nhiên đã ngồi dậy đi mò đồ ăn khuya. Anh làm bộ tiếp tục ngủ say, thức dậy lại là một ngày mới.

Văn phòng Phó Lỗi nằm bên cạnh văn phòng CEO trên tầng thượng. Sau khi cậu nhận chức, Lưu Hoán Tinh ở bộ phận quan hệ đầu tư được chuyển sang làm trợ lý. Cô nữ nhân viên này từng gặp mặt Phó Lỗi một lần, tiếng Anh lưu loát làm việc nhanh nhẹn, Phó Lỗi rất hài lòng. Nhưng trong mắt Lưu Hoán Tinh, ngài cố vấn đặc biệt này thật ra là một thủ trưởng hơi kỳ quặc... Đây này, tiết mục ấu trĩ dưới đây được trình diễn trong phòng làm việc.

Đàm Ngạn vừa đẩy cửa phòng Phó Lỗi ra, liền nhìn thấy cậu ngồi trên bệ cửa sổ cảm thạch cao khoảng nửa người, vẻ mặt chán chường, cùng Lưu Hoán Tinh than phiền:

“Sandy, tối hôm qua thị trường chứng khoán Mỹ giảm mạnh 3%, toàn bộ cổ phiếu của anh sụt hết. Làm sao đây? Anh không muốn sống nữa...”

“Phó tiên sinh, anh thua lỗ rất nhiều tiền sao? Chỉ cần còn vốn liếng thì có thể kiếm lại mà.”

“Không phải vấn đề tiền bạc, anh chỉ không chấp nhận làm sao năm loại cổ phiếu anh chọn đều giảm hết? Tổ hợp đầu tư của anh rõ ràng đã trải qua tuyển chọn tối ưu hóa...”

“Lần sau anh đổi cổ phiếu khác thử xem...”

“Em biết không? Chia tay với bạn gái, có lẽ anh chỉ cần nửa ngày là hồi phục; nhưng cổ phiếu anh mua sụt giá, anh chỉ muốn nhảy lầu tự sát thôi!”

“Sandy, đi làm chuyện của mình đi. Cứ để cậu ta nhảy xuống! Nơi này là tòa nhà rìa, chỉ có ba tầng, nhảy xuống không chết đâu. Cùng lắm thì nửa tàn phế thôi.” (toàn nhà rìa: outskirt building, kiểu nhà cao tầng mà những tầng dưới rộng hơn giống như cái vẩy xòe)

Nghe thấy sắp đến, Lưu Hoán Tinh thức thời đóng cửa rồi đi. Để lại hai con người đang chiến tranh lạnh từ tối hôm qua, không khí như bị đông cứng trong nháy mắt, tương phản mạnh mẽ với tiết trời gần 40 độ bên ngoài. Biết Phó Lỗi dùng cái này để nói suy nghĩ của cậu, Đàm Ngạn cũng chẳng để ý tới màn kịch buồn cười vừa rồi.

“Diễn đủ rồi thì lăn xuống đây. Có chuyện gì...”

“Hôm nay tôi khó chịu, xin nghỉ.”

“Không được xin nghỉ. Bốn giờ chiều có hội nghị lâm thời, là đề án của cậu, cậu phải tham gia. Bàn luận thủ tục thu mua công ty của Đức chuyên về phát triển web game.”

Quyết tâm xoay người, không dám nhìn về mặt kính ngạc của Phó Lỗi. Cãi nhau cũng cãi rồi, thậm chí đánh nhau cũng đánh rồi, nhưng nói chuyện với cậu bằng ngữ khí thế này thì hình như là lần đầu tiên. Nhưng công tác là công tác, không thể xen lẫn nửa phần cảm xúc cá nhân. Đàm Ngạn cảm thấy đạo lý cơ bản thế này, Phó Lỗi chắc chắn sẽ hiểu.

Hội nghị dự định chỉ khoảng một giờ nhưng bởi vì trong tầng quản lý của công ty có tồn tại sự bất đồng nghiêm trọng nên hội nghị mở từ bốn giờ mở đến chín rưỡi tối, chỉ có lúc nghỉ ngơi giữa giờ thì kêu thư ký đã tan ca dùng điện thoại đặt pizza và cà phê. Tất cả mọi người đều cạn kiệt sức lực, nhưng cuối cùng Phó Lỗi dùng các con số rạch ròi cùng với khả năng sắp xếp tài tình đã thuyết phục phần lớn đồng sự của tầng quản lý. Hạng mục được đưa lên cho ban giám đốc, khả năng được phê duyệt là rất cao.

Tốt lắm, Đàm Ngạn rất hài lòng với biểu hiện của Phó Lỗi. Không hổ là xuất thân từ chuyên gia phân tích chuyên nghiệp, vô luận là trình độ nghiệp vụ hay tinh thần chuyên nghiệp đều không thể chê vào đâu được. Nhân tài như vậy, quả thật xứng đáng với món tiền lương kêch xù hàng năm từ quyền lựa chọn 0.5%.

Đàm Ngạn chuẩn bị thu dọn đồ đạc về nhà, nhưng Phó Lỗi lại không đi về hướng ga-ra.

“Em đi đâu?”

“Đi trung tâm thể hình.”

“Hắn là đóng cửa rồi?”

“Phòng bơi lội và phòng tennis đóng, nhưng phòng dụng cụ vẫn chạy đến 12 giờ.”

Giọng điệu này nghe không ổn chút nào, Đàm Ngạn chỉ đành phải liều mình bồi quân tử, à không, là bồi tiểu nhân tam quan méo mó nhưng gần đây đã có thay đổi tích cực.

Máy chạy bộ, tạ tay, còn có các loại máy móc nặng nề, Phó Lỗi như quyết chí phải chạy sạch mồ hôi, gần như tập luyện điên cuồng. Qua mười giờ, người trong trung tâm thể hình đều dần rời đi, ngay cả thím lao công dọn dẹp phòng thay đồ cũng thu gom dụng cụ chuẩn bị ra về. Đến 11 giờ thì Đàm Ngạn có thể xác nhận trong cả trung tâm này ngoại trừ nhân viên phục vụ trực ở quầy tiếp tân thì chỉ còn hai người anh và cậu.

Hô hấp nường theo tiếng chân đến gần, Đàm Ngạn nhìn Phó Lỗi vắt khăn mặt trên cổ đi về phía mình.

“Em hôm nay biểu hiện rất tốt.”

Trong tiếng thở dốc, lại nghe được Phó Lỗi nói:

“Đàm Ngạn, tôi muốn từ chức. Hồi trước tôi bị mỡ heo lấp tim nên mới chịu đồng ý làm công cho anh.”

Đàm Ngạn ngồi trên băng ghế dùng cho luyện tập, không nói gì thêm, còn Phó Lỗi vòng qua anh, đi về hướng ngược với phòng thay đồ, nhìn từ sau lưng dáng đi mềm nhũn, bước cao bước thấp.

Cởi áo ba lỗ dính đầy mồ hôi và quần đùi, giày thể thao cũng bỏ, muốn đi tắm rửa nhưng thật sự không còn sức lực gì. Mở tủ chứa đồ chuẩn bị thay quần áo thì Phó Lỗi nghe tiếng cửa phòng khóa trái từ sau lưng. Vừa quay đầu lại, Đàm Ngạn đã đứng trước mặt cậu.

“Tại sao muốn từ chức?”

“Muốn thì làm.”

“Từ chức cũng phải xin trước một tháng.”

“Vậy từ hôm nay trở đi coi như... Ừ...”

Chỉ mặc một cái quần lót, thân thể bị đẩy sát vào tủ đồ lạnh lẽo, nụ hôn bất ngờ làm cho Phó Lỗi mất cảm giác phương hướng. Hai tay bị đè chặt ở hai bên, nửa người dưới dùng sức giãy giụa, lại phát hiện cọ qua cọ lại không cẩn thận cọ trúng chỗ mấu chốt của Đàm Ngạn, mà nụ hôn quần quýt càng ngày càng trầm trọng cũng làm cho chính cậu dần có cảm giác... Thật đáng chết!

“Anh biết em gần đây khổ cực, muốn em quên đi cuộc sống ăn chơi nhảy múa mà trở thành công nhân viên chức ngày làm 8 tiếng là một chuyện không dễ dàng. Vì anh, em thật sự đã hy sinh rất nhiều, anh biết...”

“Chớ má! Ông liều mạng công tác là vì quyền lựa chọn 1.5%, vì người? Người nằm mơ đi! Ăn chơi nhảy múa? Cái đó là SOHO (freelancer), nếu chỉ biết ăn chơi thì ông đây đã chết đói từ khuya rồi! Một ngày 8 tiếng? Con mắt chó nào của người thấy ông tan tầm lúc 5 giờ? Đồ khốn nạn, cho dù ông phải làm trâu làm ngựa cho nhà tư bản ở Wall Street cũng không bao giờ làm công cho người!”

Phó Lỗi càng nói càng kích động, hoàn toàn không để ý Đàm Ngạn đã không còn trói buộc cậu, một tay qua lớp quần lót vỗ về lấy tính khí của cậu, một tay đẩy tủ chứa đồ Phó Lỗi vừa mở ra, chấm chấm chút đồ uống chức năng cậu mang theo, lên lút đưa tới nơi riêng tư phía sau cậu.

“Phó Lỗi, em ghen cái gì?”

“Ông làm sao phải ghen?”

“Nhìn thấy có phụ nữ vây quanh anh, em ghen phải không.”

“Người cũng không nhỏ nước bọt ra mà soi gương thử, ông còn đẹp trai hơn người! Phụ nữ? Ông chơi đùa phụ nữ chắc chắn nhiều hơn người chơi đàn ông! Ghen tị, có ghen tị cũng là người!”

Đàm Ngạn cũng không nổi giận, thỉnh thoảng hít một cái, hai ngón tay đã vào một nửa. Phó Lỗi xoay vòng muốn thoát, nhưng càng làm cho kẻ tấn công gian xảo này xâm nhập sâu thêm.

“Khi em ghen, thân thể sẽ trở nên giống cá chua Tây hồ, vừa chua vừa ngọt, tươi sống ngon lành.”

Nói xong anh chuyển sang công kích phần cổ Phó Lỗi, gặm cắn từng chút từ bên tai lướt tới hầu kết, xuống xương quai xanh cắn cắn, gặm đến đâu thân thể cậu không kiềm nén được run rẩy đến đó. Anh rất rõ thân thể cậu cần an ủi thế nào.

“Lại thêm chút muối, mặn mặn.”

“Đó là... mồ hôi. A... Người... buông ra!”

Khoái cảm trước sau cùng tấn công làm cho Phó Lỗi vốn đã cạn kiệt sức lực rốt cuộc không thể thừa nhận nữa, hai chân cậu nhũn ra suýt thì không đỡ được người. Đàm Ngạn đơn giản là nâng cái mông tròn nhẵn của cậu lên, tính khí ngẩng cao đầu được giải thoát khỏi khóa kéo đã chuẩn bị phát động.

“Kẹp lấy eo anh, ngã xuống anh không biết đâu.”

“Đàm Ngạn, anh... dám! Ừ a... a...”

Khi bị Đàm Ngạn xâm phạm, cả người Phó Lỗi không một mảnh vải, còn người kia thì chỉ cởi mỗi áo vest, duy trì phong độ mỹ nam tử ngồi ngồi. Căn nguyên của tội ác thoát ra khỏi quần tây, khi kết hợp cậu thậm chí cảm giác được cái mông và quần tây ma sát. Muốn phản kháng, tay chân lại hoàn toàn vô lực. Chết tiệt, vừa rồi không nên điên cuồng háo sức như vậy, báo ứng đã tới rồi đây.

“Em có thể kêu ra, trong này không còn ai đâu.”

“Tôi không... Ô ô...”

Phó Lỗi nhin không được nhỏ giọng nức nở, thân thể bị lắc lư quá lợi hại, không thể không ôm lấy cổ Đàm Ngạn duy trì cân bằng. Động tác kịch liệt của hai người làm cho tủ chứa đồ bị rung ầm ầm, đèn tiết kiệm năng lượng sáng choang phơi bày tất cả tội ác ra ánh sáng. Cậu bầu chặt lấy lưng áo sơ mi của Đàm Ngạn, cần môi khắc chế tiếng rên rỉ, nhưng lại lọt vào xâm chiếm càng khắc nghiệt hơn. Tần suất ra vào nhanh hơn, tư thế đứng ngay mặt tuy làm cho cậu thấy thẹn, nhưng khoái cảm lại dường như tăng gấp bội. Bị vật cứng cực đại mãnh liệt va chạm thân thể, chỉ có thể dùng tay chân ôm chặt lấy người kia —— chỗ dựa duy nhất của cậu. Động tác này tựa hồ đã khơi mạnh hơn dục vọng tấn công của Đàm Ngạn, nhắm ngay điểm mẫn cảm trong cơ thể, anh dùng hết sức đâm xuyên qua thân thể cậu.

“Phó Lỗi, chúng ta đừng ghen tuông nữa, hòa giải về nhà đi, được không?”

“Anh... Tên khốn nạn này, a...”

“Đồng ý với anh, chúng ta cùng nhau về nhà.”

“Tôi mà thêm ghen, nếu anh dám chơi phụ nữ, tôi sẽ...”

“Em sẽ thế nào?”

“Tôi phải chơi mười con, a a...”

“Thật vậy à?”

“Đừng... xin anh, Đàm Ngạn, chậm... chậm một chút, a...”

Kết quả cậu quả nhiên bắn trước Đàm Ngạn, dịch thể đầy mùi nam tính dính đầy sơ mi trắng của Đàm Ngạn, tựa như sữa sớm uống sữa tươi lưu lại. Hậu huyết trong cao trào đột nhiên co rút, Đàm Ngạn cũng theo đó đạt tới cao trào, bắn toàn bộ dịch thể vào dũng đạo luôn cần chặt anh không buông.

“Ngu xuẩn, anh có chơi cũng là chơi đàn ông.”

“Vậy tôi cũng chơi đàn ông, tóm lại tôi tuyệt đối sẽ không thua anh! Anh cho rằng điều kiện tôi kém anh sao? Anh không thử nhìn một cái đi, bình thường có bao nhiêu tên vai u thịt bắp vây quanh tôi?”

Hay cho chiêu giả vờ ngu ngốc, còn rất giống thật nữa chứ. Đàm Ngạn thâm thán phục, quả nhiên không thể xem nhẹ tên này! Về nhà coi mời còn cần dạy dỗ tiếp.

Bản thân không thích ghen, cũng không thích bầu bạn của mình ghen, Đàm Ngạn vẫn chưa nhận ra được chân lý “Ghen tuông vừa phải có lợi cho sức khỏe” rồi.

29. Chương 29: 2 Pn4

CHƯƠNG 24.2 PN4

Tam quan bất chính

Tác giả: Lâm Tô

Dịch: QT

Biên tập: Linh

Ghen tuông vừa phải có lợi cho sức khỏe (hạ)

Mấy hôm trước, Tô Dục Tu, vốn là chuyên gia phân tích cao cấp của một ngân hàng đầu tư, gửi một e-mail cho Phó Lỗi, hỏi nguyên nhân đằng sau sự dao động gần đây của cổ phiếu một công ty game. Tuy rằng Phó đại chuyên gia đã từ giã vị trí ở công ty cổ vấn đầu tư, nhưng xuất phát từ tin tưởng giữa bạn thân với nhau, Tô Dục Tu vẫn muốn nghe ý kiến của cậu. Nhanh chóng nhận được trả lời, song phương đều dùng hộp thư công việc có tên miền của công ty, đứng ở góc độ Tô Dục Tu, đây là dùng của công vào việc tư.

Ý kiến phân tích ngắn gọn nhưng nhiều ý, như cũ có lý lẽ có dẫn chứng. Đọc xong mail, Tô Dục Tu cười, biết mình đã không tìm nhầm người. Nhưng thỉnh linh ở phần kí tên dưới cùng, lại phát hiện một hàng chữ nho nhỏ.

“PS: Sui, mười năm trước Đàm Ngạn trông thế nào?”

Quả là một vấn đề đột ngột, Tô Dục Tu nhất thời không biết trả lời như thế nào. May thay đây là email chứ không phải điện thoại, Phó Lỗi hiển nhiên đã cho hắn đầy đủ thời gian cân nhắc.

Mười năm trước à...

Giữa một đám người da trắng da đen, Tô Dục Tu nhìn thấy một cậu trai da vàng tóc đen giống mình. Còn chưa tới hai mươi tuổi, bartender chẳng thèm để ý đến thứ oắt con chưa đủ tuổi uống rượu này, chỉ cho cậu một ly sô-đa. Giống như tất cả du khách lần đầu tiên tới New York, bộ dáng hết nhìn đông lại nhìn tây của cậu thật giống một đứa trẻ hiếu kỳ, huống chi nơi này còn là một quán GAY bar của New York. Trên gương mặt xinh trai có một thứ đơn thuần khó mà hình dung, tuy không biết tương lai sẽ biến cậu thành thế nào nhưng Tô Dục Tu rất muốn nếm thử hương vị ngây ngô hiện giờ của cậu.

Đang lúc Tô Dục Tu thăm đánh giá gương mặt phương Đông ngồi bên quầy bar thì một phiên toái khác đã tìm tới cửa. Bên người Tô Dục Tu luôn không thiếu bạn, kỳ thật hắn rất ít khi đơn độc tới GAY bar này; hôm nay xem như ngoại lệ: vừa mới đá một tên dính như keo xong, hắn một mình đến đây thả lỏng tâm trạng. Không ngờ lại bị vài tên quỷ Tây luôn mơ ước hắn bao vây, nói hắn chỉ có một mình, đánh nhau chắc chắn chịu thiệt, nhưng không cho hắn chịu thua. Chưa kịp khó xử thì cậu trai ngồi uống sô-đa vừa nãy đi đến bên này:

“Honey, what’s wrong?”

Ranh con không biết trời cao đất dày, căn bản là muốn chết! Mấy tên quỷ Tây chẳng thèm để tâm đến khuôn mặt non choẹt kia, đang muốn động thủ thì ông chủ quán bar nghe tiếng chạy tới, kịp dàn xếp ổn thoả trước khi sinh chuyện. Tô Dục Tu thấy thế, kéo tay cậu trai đi ra ngoài.

“Cám ơn cậu.”

“Không có gì, vẫn là ông chủ quán bar có tác dụng hơn.”

“Ý tôi là cảm ơn cậu không sợ chết, ha ha...”

Tô Dục Tu vốn định chọc cậu, không nghĩ tới cậu chẳng nổi giận mà còn ngại ngần gãi gãi đầu, sau đó nghiêm trang nói:

“Tôi là Đàm Ngạn, người Trung Quốc. Còn anh?”

“Có phải với tình nhân nào cậu cũng gọi honey không?”

“Hử? Sao anh biết?”

“Oắt con, chút mách khéo vặt vãnh ấy mà tôi còn không biết? Cho dù có xóa sổ điện thoại, thì khi đối phương liên hệ lại, có kêu một tiếng honey cũng không sợ sai sót. Đúng không?”

Bị nhìn thấu, Đàm Ngạn chỉ đành cười gượng.

“Ê, đã trễ thế này rồi, có muốn đến nhà trọ của tôi không?”

Đối mặt với lời mời rõ ràng như thế, Tô Dục Tu nhìn ra cục cưng tò mò đã có hơi dao động. Hắn thực muốn biết một thằng oắt con có vẻ dày dặn kinh nghiệm, tình nhân nào cũng gọi là honey, rốt cuộc có phải là giả vờ không. Dù sao đến tuổi này mà còn là xử nam thì chẳng phải chuyện đáng kiêu ngạo gì.

“Tôi... đi chung với bạn học, đêm nay hẹn...”

“Vậy bỏ đi.”

“Ê... Anh đừng đi.”

“Gi?”

“Có thể cho tôi số điện thoại không?”

Tô Dục Tu cười đến đắc ý, hào phóng lưu số của mình vào di động đối phương, khi xoay người đi hắn không thể kìm chế mà tưởng tượng mình ăn sạch thằng nhóc này.

Ai ngờ đâu, lần chạm mặt thứ hai của bọn họ lại cách tới mười năm. Đêm hôm đó Đàm Ngạn chạy về khách sạn tụ họp với bạn học, nửa đường bị đám người hồi nãy trong quán rượu đánh cho một trận, di động cũng bị cướp mất. Những thứ này là về sau Tô Dục Tu nghe được từ bạn bè trong GAY bar. Còn Đàm Ngạn chẳng biết tên họ địa chỉ điện thoại gì, cuối cùng đành buông tha cho ý định tìm người giữa thành phố New York rộng lớn. Vài ngày sau tiêu hết tiền trong người, không thể không quay về California.

Cùng là một lần gặp nhau, nhưng đáp án có được từ các đường sự khác nhau chỉ nửa phần đầu là ăn khớp. Tên Đàm Ngạn chết tiệt, sắc đảm ngập trời, muốn số điện thoại người ta kết quả di động bị cướp mất, quả nhiên là không kể cho cậu hết sự thực.

“Sui, nói vậy, cậu từng muốn thương hấn?”

“Đúng vậy, cậu không thấy chứ, mười năm trước Đàm Ngạn thật sự rất đáng yêu, làm sao nghĩ ra được anh ta sẽ trở thành CEO một công ty.”

“Đáng yêu?”

Phó Lỗi khoa trương làm động tác nổi da gà, hôm nay cậu hẹn Tô Dục Tu ra đây, danh nghĩa là công việc, nhưng đến cùng đề tài lại chuyển tới Đàm Ngạn.

“Đúng rồi, sao tự dưng muốn biết chuyện hồi xưa của anh ta vậy?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.”

“Không phải là ghen đấy chứ hả? Được rồi được rồi, mặc dù tớ từng nói có hứng thú với Đàm Ngạn, nhưng chẳng qua là giỡn với cậu thôi.”

“Ai nói tớ ghen! Tớ chỉ muốn biết mấy chuyện quái gở để làm hấn xấu mặt thôi, dễ dàng chế nhạo hấn. Ha ha...”

Giữa bạn thân thì chẳng có gì để lo lắng, nhưng Phó Lỗi vẫn không thể quên được câu nói “Cậu không thấy chứ, mười năm trước Đàm Ngạn...” của Tô Dục Tu.

Chó má! Ông đương nhiên không thấy, mười năm trước ông đây còn đang giễu võ giương oai ở Princeton! Một đồng một tây, làm sao có thể gặp được xử nam Đàm Ngạn giả vờ làm thực nữ ở California chứ!

Cấu kỉnh không tên, Phó Lỗi cũng không biết mình bị làm sao. Gần đây sau khi nghe huấn luyện viên ở trung tâm thể hình giới thiệu môn quyền anh, cậu liền mê đắm trò thể thao bạo lực này. Trong lòng có một ngọn lửa vô danh, thiêu đốt cậu cực kỳ khó chịu, không thể không tìm thứ gì để phát tiết một chút.

Đàm Ngạn cao 1m8, Tô Dục Tu cao 1m79; Đàm Ngạn năm nay 31 tuổi, Tô Dục Tu năm nay 33 tuổi; Đàm Ngạn mười năm trước muốn số điện thoại của Tô Dục Tu, Tô Dục Tu mười năm sau nói vẫn còn hứng thú với Đàm Ngạn... Càng nghĩ càng thấy không thích hợp, sao trước giờ lại không thấy hai người xứng đôi đến thế nhỉ? Mà Đàm Ngạn và Tô Dục Tu, trong mỗi hội nghị tài báo quý của Tín Đồ Trò Chơi, là CEO của công ty niêm yết và chuyên gia phân tích của ngân hàng đầu tư, một hỏi một đáp vốn là thuần túy công việc, nhưng sao bây giờ hồi tưởng lại có cảm giác như đang tán tỉnh vậy nè.

Đắm một cú thật mạnh, Phó Lỗi cực hận cái tôi đang suy nghĩ miên man này. Liên quan đếch gì đến mày, mày đã sớm biết tên họ Đàm kia không phải thứ gì tốt, sao còn nhất quyết chung thuyền với hấn? Ký hợp đồng ba năm, giờ mới qua một tháng, Phó Lỗi bắt đầu hối hận bản thân đã từ bỏ cuộc sống tiêu dao ba ngày chơi game hai ngày chơi gái ở chỗ Mặc Viễn.

Đáng giận! Tên Đàm Ngạn dùng quyền lựa chọn để khống chế mình đúng là một thằng đại khôn nạn, mà bản thân nhất thời bị lợi ích mờ mắt trèo lên thuyền giặc, đến giờ còn vì thằng khôn nạn đó mà cả ngày miên man suy nghĩ buồn bực cấu bần thì càng không thể tha thứ hơn!

Một tuần sau, Đàm Ngạn ngạc nhiên phát giác, Phó Lỗi ghét nhất là mặc đồ công sở đi làm lại mặc âu phục chỉnh tề năm ngày liên tiếp. Sômi, cà vạt, thậm chí còn mang cả khuy măng-sét (cufflinks, cuốn tay áo sômi lên rồi dùng cái này cài lại như khuy cổ tay) chưa bao giờ mang, mỗi ngày một kiểu, cam đoan không đụng hàng, hơi có tư thái của một quản lý ngân hàng đầu tư cao cấp. Trong văn phòng mở máy điều hòa, Phó Lỗi đóng bộ âu phục màu đen cẩn thận xử lý công việc, làm cho Đàm Ngạn vừa vui vừa tò mò.

“Ngon gió nào thổi mà làm cho Phó đại chuyên gia vứt bỏ áo thun quần bò chuyển sang sơ mi áo vest vậy?”

“Anh cho rằng tôi không mua nổi âu phục sao?”

“Làm gì có. Chỉ là thấy em mặc Paul Smith có điểm là lạ... Em dường như thích hợp với phong cách năng động hoạt bát hơn.”

“Ý anh là tôi không xứng với Paul Smith?”

Càng nói càng hồng, bình thường cũng hay cãi nhau chí chóe, nhưng hôm nay Phó Lỗi như ăn phải lựu sa tế mà hể mở miệng là có thể phóng hỏa. Kỳ thật Đàm Ngạn rất vui mừng nhìn thấy cậu sơ vin chỉnh tề, nhớ lại hồi mới quen, trên Chương trình CNBC nhìn thấy dáng ngồi nghiêm chỉnh của cậu, miệng thì mắng nhân khuôn cầu dạng nhưng trong đầu lại tưởng tượng lột bỏ âu phục của cậu, dùng cà vạt trói chặt nơi đó, làm cho cậu không thể không mở miệng van xin được giải phóng.

Không thể trách Đàm Ngạn là một thằng đàn ông chỉ biết dùng nửa người dưới suy nghĩ, chỉ có thể trách dáng mặc âu phục của Phó Lỗi thật là hấp dẫn người ta phạm tội. Tuy rằng không muốn dùng từ ngữ để hình dung phái nữ, nhưng mỗi lần Đàm Ngạn nhìn thấy cổ tay mảnh mai dưới khuy măng-sét của Phó Lỗi, anh đều muốn xáp vào hung ác cắn một miếng. Thật không hiểu cổ tay vậy mà làm như nào có thể tung ra một cú đấm nhỉ?

Đàm Ngạn cũng không phủ nhận ban đầu thứ anh bị hấp dẫn, chỉ có thân thể cậu. Anh cảm thấy chuyện này không có gì đáng xấu hổ, giữa đàn ông với nhau, làm gì có nhiều chuyện hoa tiền nguyệt hạ như vậy? Không muốn làm, vậy đi làm hòa thượng luôn đi. Cái gọi là tình yêu lãng mạn, chẳng qua là một loại thủ đoạn để đạt tới mục đích thôi. Cho nên tạo dựng lãng mạn, trong mắt anh là một chuyện rất giả tạo. Mà Phó Lỗi hiển nhiên cũng không phải kiểu người ham mê lãng mạn, nếu theo lời cậu nói, thì canh giữ bên xác nhân vật của Đàm Ngạn, năm lần bảy lượt giết anh chiếm đoạt anh mới là chuyện lãng mạn nhất. Anh đã sớm biết, Phó Lỗi và anh là ngư tầm ngư, mã tầm mã, đều là không phải hạng tốt lành.

Dù sao chẳng ai nói đây là tình yêu, lại càng chưa từng nghĩ đến chuyện làm sao để giữ gìn nó. Đàm Ngạn tình nguyện thờ ơ, cho rằng những biểu hiện thông thường của tình yêu như ghen tuông, chẳng qua là những sai lầm ngu xuẩn chỉ có người ngu xuẩn mới phạm. Cho nên anh đương nhiên sẽ không nhận ra đằng sau tâm trạng cáu kỉnh gần đây của Phó Lỗi, có ẩn giấu thứ gì đó còn sâu hơn.

Các đồng sự trong Tín Đồ Trò Chơi đều thấy rõ, cổ vấn đặc biệt Phó Lỗi vốn kiêu căng trước giờ, gần đây bỗng trở nên tao nhã lịch sự. Nghe nói bên bộ tài vụ có một nữ nhân viên, khi Phó Lỗi đi nhận hoàn trả các chi phí công việc có cười với cô một cái, thế là cô nàng mê mẩn đứng ngồi không yên cả ngày. Tuy rằng trong công việc có nghiêm túc thật đấy, nhưng ngài Phó đại chuyên gia hay gây sự mà Đàm Ngạn quen thân chẳng biết đã đi nghỉ phép nơi đâu, giờ chỉ còn lại mỗi Phó cổ vấn quân tử ngồi ngời ngời từ chân lên đầu. Không nói được là thấy bất thường ở đâu, song chung quy là thấy bất thường...

Nhưng dù gì cũng chẳng phải thanh niên choai choai cố gắng hết sức lực cho tình yêu, đến tháng tám, Đàm Ngạn đã bận ngập đầu, không còn thời gian nghĩ ngợi mấy thứ linh tinh. Quản lý nội bộ công ty, bàn bạc các việc đối ngoại, đủ loại trọng đại quyết sách, đơn dự toán và đơn tuyển dụng từ đủ các ban, tất cả việc lớn việc nhỏ đều đang chờ anh xử lý. Không phải không yên tâm để nhân viên dưới quyền giải quyết, mà là vào giai đoạn này Tín Đồ tuyệt không thể có sai sót gì. Trước mắt, kỳ hạn “một năm sau, game bóng rổ chiếm 30% tổng doanh thu” do BA Entertainment đặt ra chỉ còn một tháng, vì để kết quả báo cáo tài chính quý ba có thể vừa lòng đối phương, Đàm Ngạn có liều mạng cũng không từ.

Phó Lỗi cũng bận. Đàm Ngạn cẩn thận đọc báo cáo cậu đưa lên, anh biết ở nơi không ai thấy cậu luôn nỗ lực cố gắng, anh biết cậu là một chuyên gia phân tích rất giỏi, anh biết cậu còn là một cổ vấn đặc biệt đáng tin cậy.

Đợt bận rộn này làm cho hai người không hề thân mật hơn một tháng. Cho dù có ngủ cùng giường mỗi ngày, nhưng khi đã mệt đến cùng cực thì bất quá chỉ chúc đối phương ngủ ngon xong cả hai đã lăn ra ngủ mất. Có khi trở mình nhìn thấy tấm lưng trơn nhẵn của Phó Lỗi, lại không thể không nghĩ đến chuyến bay và hội nghị sớm hôm sau. Anh cười khổ, nhớ lại Phó Lỗi từng chế giễu anh là cu li cao cấp, thật đúng là không sai chút nào. Vì thành tựu và cổ phiếu của Tín Đồ, anh gần như đang bán mạng.

Còn kết quả bán mạng là —— bệnh đột sống cổ tái phát, Đàm Ngạn nằm viện.

“Phế vật! Đúng là phế vật, một gã đàn ông to xác lại có thể nằm viện chỉ vì căn bệnh vật vãnh này.”

Phó Lỗi nhìn người đàn ông đang nhận châm cứu trị liệu, không nhin được mắg vài câu.

“Phó Lỗi, còn mấy tuần nữa là hết quý ba, em giúp anh quan sát cẩn thận. Ngàn vạn lần không thể thất bại trong gang tấc, giám sát số người online và số tài khoản nạp thẻ, một ngày phải ghi lại hai lần. Nếu có dấu hiệu sụt giảm, phải nghĩ ngay biện pháp...”

“Câm miệng! Ngoan ngoan cho tôi! Bác sĩ, ngài đừng nương tay, cứ châm ác liệt vào, anh ta đúng là muốn ăn châm.”

Bác sĩ trung y suýt nữa thì nhin cười thất bại, đành phải ngừng thở, một lần nữa tìm đúng huyệt vị tiếp theo.

“Đàm tiên sinh, gần đây có phải anh đã mát xa cường độ rất lớn không?”

“Ách... Từng có vài lần. Bởi vì bận quá nên khi đang làm việc có mời chuyên viên ở tiệm mát xa tới phục vụ tận nơi. Đau quá cho nên tôi kêu bọn họ mạnh tay một tí.”

“Ai... Tuy mát xa cũng là một trong những phương pháp hỗ trợ trị bệnh đốt sống cổ, nhưng anh làm như thế là hoàn toàn phản tác dụng. Khi bệnh phát mà còn nặng tay thêm thì chỉ có bệnh tăng. Lần sau anh phải chú ý, không thể làm bừa như vậy. Lần này anh nhất định phải tĩnh dưỡng ba ngày.”

“Bác sĩ... công việc của tôi...”

“Cứ vậy đi. Người như anh tôi gặp nhiều rồi, mỗi ngày ngồi hơn 14 tiếng trước máy tính, không bị bệnh đốt sống cổ cũng uổng.”

Cuối cùng Đàm Ngạn dọn vào phòng bệnh đơn sang trọng của bệnh viện, lý do là sợ điện thoại công việc không ngừng gọi tới sẽ làm phiền người bệnh khác, còn Phó Lỗi thì khinh miệt nhìn bảng thu phí của phòng bệnh.

“Chắc chắc... Làm sếp đúng là nhiều tiền lắm của.”

“Bệnh viện chứ có phải tổ chức từ thiện đâu, người ta cũng cần kiếm tiền mà.”

“Thì là anh có tấm lòng Bồ Tát.”

“Không có việc gì, em về đi, anh sẽ mau chóng xuất viện...”

“Thấy tôi anh phiền phải không? Vậy tôi không đi!”

Gọi điện thoại kêu Mặc Cận đem đầu XBOX360 màu trắng trong căn hộ của cậu qua đây, vừa hay — trong phòng bệnh xa xỉ có trang bị TV màn hình phẳng 42 inches, tuy nhỏ hơn trong nhà một tí, nhưng nói chung có thể dùng được. Y tá thấy cậu muốn chơi game trong phòng bệnh, liền vội vã ào tới ngăn cản nhưng Đàm Ngạn nằm trên giường bệnh chỉ thấy Phó Lỗi kéo y tá ra ngoài, không hiểu nói gì mà mới chốc lát đã trở lại. Cậu dùng chân đá mở cửa, tươi roi rói cắm vào các loại dây cáp và tay cầm, màn hình bừng sáng, trò chơi sắp bắt đầu.

Game Phó Lỗi chơi là một kiểu game bắn súng một người, được xưng là series GRAW máu me, nội dung game là một đám lính Mỹ ngu si nhảy dù xuống biên giới Mexico gây bạo loạn. Năm đó khi trò chơi được ra mắt, vì đồ họa sắc sảo và cảm giác chiến tranh như thật mà rất được người chơi ủng hộ; mặt khác, lại vì vừa chính trị vừa bạo lực nên đã được chính phủ Mexico ban lệnh cấm. Đàm Ngạn tự biết không phải đối thủ chơi game với Phó Lỗi nên chẳng muốn tranh đấu với cậu, nhưng cứ ngẩn người ngồi trên giường thế này thì chán quá.

“Cho anh một tay cầm.”

“Phế vật, anh chơi trò này chưa đến một phút đã bị em bắn nổ đầu.”

“Vậy em làm đồng minh nhé?”

“Vướng chân tôi thì tôi sẽ đá anh!”

“Ha ha... Phó Lỗi, vậy mới là em chứ. Vị quân tử mấy bữa trước làm anh không quen tí nào.”

“Thì sao? Không ăn chữ nên khó ở à?”

Đàm Ngạn biết điều câm miệng lại. Tuy Phó Lỗi mắng rất khó nghe nhưng vẫn dịch chuyển TV màn hình phẳng đến chỗ gần hơn cho Đàm Ngạn, sau đó lại vì góc độ từ trên sô pha của mình không đúng, bèn quăng giấy nhảy lên giường anh, một ngồi một nằm, cùng nhau chơi game.

Nhưng trình độ chơi game của CEO Đàm quả thật là không còn gì để bàn. Cho dù Phó Lỗi có yểm trợ anh thế nào thì vẫn bị quân địch headshot mấy bận. Chỉ chốc lát anh đã mệt, bèn đơn giản nhìn Phó Lỗi chơi một mình. Bỗng dưng, tay cầm của anh chấn động, ngẩng đầu nhìn màn hình, hóa ra Phó Lỗi là đồng minh, bị địch nhân vây công, mà Đàm Ngạn lúc này chưa rời khỏi trò chơi, cho nên tay cầm rung lên cảnh báo. Đàm Ngạn tức thì nghĩ ra một trò hay.

“Ê, Đàm Ngạn, anh làm gì vậy? Lấy ra...”

Để tay cầm đang chấn động đến gần vị trí giữa hai chân Phó Lỗi, theo tình hình chiến đấu ngày càng kịch liệt, tần suất rung động của tay cầm cũng ngày càng nhanh. Phó Lỗi đang chuyên tâm đánh đấm trong game, hai tay căn bản không thể để ý Đàm Ngạn đang làm gì. Quần mùa hè bản chất rất mỏng, Đàm Ngạn ác độc vừa dùng tay xoa nắn chỗ đó vừa dùng tay cầm kích thích, chỉ chốc lát, tiểu Phó Lỗi chậm rãi ngừng đầu, làm ướt quần cậu.

Đàm Ngạn thừa dịp cậu không chú ý, kéo cả quần ngoài lẫn quần trong xuống, tiểu Phó Lỗi tràn đầy nguyên khí liền nhảy ra ngoài, Đàm Ngạn khom người xuống ngậm, hạ thân của chính mình cũng trở nên cứng rắn hơn.

“A... Họ Đàm kia, anh...”

“Có muốn làm không?”

Không thể nào tập trung được nữa, Phó Lỗi cúi đầu nhìn quét một cái, Đàm Ngạn mặc áo carô dành cho người bệnh, đang cúi đầu hoạt động lên xuống giữa hai chân cậu. Cắm dục đã lâu, kích thích vừa rồi khiến cho cậu thiếu chút nữa không giữ được, hiện giờ dục vọng của cậu lại bị anh liếm đến ướt đẫm, đáng vẽ *** mị, cậu nhìn đến không chịu được.

“Làm gì vậy? Anh đang hít đất đấy à.”

“Hít đất? Vậy chỉ có thể làm ba cái, bằng không sẽ rất nguy hiểm...”

“Coi dáng vẽ đau ốm của anh, có làm cũng phải để tôi làm!”

Nói xong Phó Lỗi vứt bỏ tay cầm, đè Đàm Ngạn lên giường, lột sạch bộ đồ bệnh nhân xộc xệch, muốn...

“Phó Lỗi, anh là người bệnh.”

“Ông biết.”

Phó Lỗi với chuyện chăn gối không thể nói là thẹn thùng nhưng rất ít khi chủ động, lần này thật đúng là làm cho Đàm Ngạn sững sờ, cậu cầm lấy tính khí đã hoàn toàn cương của anh muốn nhét vào trong...

“Bảo em ngu ngốc đúng là đã kích lệ lắm rồi, đã nói bao nhiêu lần là phải khuếch trương trước mới có thể...”

“Em... Em không biết!”

Dạng chân ngồi trên đùi Đàm Ngạn, Phó Lỗi như bị nổi oan tày trời, nghiêng đầu sang chỗ khác không chịu đối mặt với Đàm Ngạn đang vận sức chờ phát động. Cậu vốn nghĩ, lần này bằng bất cứ giá nào cũng phải làm cho Đàm Ngạn si mê mình, đến tận trình độ không thể thiếu mình mới thôi. Cậu đã tính kỹ, đến lúc đó cậu sẽ vứt bỏ tên khốn nạn này, như vậy mới có thể bù đắp cho một loạt những hành vi khác thường gần đây của cậu.

Đàm Ngạn ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện trên bàn đầu giường có một chai cồn khử trùng, vừa rồi bác sĩ dùng để vệ sinh làn da trước khi châm cứu cho anh. Đàm Ngạn vươn tay cầm lấy. Phó Lỗi ban đầu không hiểu anh muốn làm gì, lặng người nhìn anh dùng cồn chà lau tay cầm game, hoàn toàn không hiểu...

“Nâng mông lên.”

“Anh muốn làm gì? A...”

Một thứ gì đó lạnh lạnh, cứng cứng nhét vào trong người, có hơi thô, đàng trước tròn tròn, như là...

“Anh đem tay cầm...”

“Anh đang giúp em khuếch trương. Ở đây điều kiện hữu hạn, em nhấn một chút.”

Vật lạ trong cơ thể bỗng rung lên, Phó Lỗi hét một tiếng mới phát giác này giờ vẫn chưa hoàn toàn thoát game, chỉ cần bị quân địch tấn công, tay cầm sẽ tự động rung. Động tác và tần suất không khác gì gây mát xa, trước kia Phó Lỗi cũng từng chơi qua, nhưng là dùng với phụ nữ lên giường cùng cậu. Lần này đến phiên cậu... Nguy rồi, trừ phi trò chơi chấm dứt, bằng không chấn động sẽ không đình chỉ. Phó Lỗi chơi game nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cậu cầu nguyện địch thủ trong game “thịt” mình nhanh lên.

Không được, tay cầm không ngừng chấn động làm cho vách trong ngày càng ngứa, cổ tình Đàm Ngạn chỉ đâm vào một đoạn ngắn, chiều dài căn bản không đến được chỗ cậu muốn bị nhét đầy. Phó Lỗi bị hành hạ vô cùng khó chịu, giãy giụa thân thể, không biết phải thế nào mới đến được phần cuối. Bị Đàm Ngạn không ngừng khuấy động, phía trước đã nhịn không được phun ra một ít dịch trắng, dần dần, cả hốc mắt cũng ướt, rất muốn...

“Đàm Ngạn... Em...”

“Thế nào? Hiệu quả không tệ phải không?”

“Không đủ... dài.”

“Cái gì?”

“Tôi nói... tay cầm quá ngắn... A, tên khốn kiếp! Anh mau đâm vào đi!”

Chỉ có một giây đồng hồ hư không, phía sau lập tức bị tính khí thô to lấp đầy. Đàm Ngạn đỡ lấy eo cậu, dùng sức hướng lên trên, đâm vào thân thể đã bủn rủn vô lực của cậu, đầu mút cực lớn hung hăng va chạm nơi cần an ủi sâu trong cơ thể, kịch liệt mập mờ làm cho Phó Lỗi vừa bị đâm đến chỗ ấy thì kêu lên, bắn ra.

“Cho dù không làm một tháng, em cũng không cần nhanh vậy chứ?”

“Anh... Anh tính thử coi bản thân tiền hí ma xát tôi bao lâu? A a...”

“Xuyết... Nhỏ giọng một chút, bị bác sĩ y tá nghe thấy sẽ không tốt.”

“Vậy anh nhẹ... Ừ a...”

Như là không cam lòng bị Đàm Ngạn khống chế toàn bộ quá trình tình ái, Phó Lỗi lại lần nữa đè Đàm Ngạn lên giường bệnh màu trắng, gian nan ngồi thẳng thắt lưng, cưỡi trên thân người kia, cố gắng đem đưa lên xuống, phun ra phun vào hung khí cực đại trong cơ thể.

“Anh đừng cử động, để em... Ừ... A...”

“Em xác định?”

“Là người bệnh thì nằm yên cho tôi!”

Cơ thể đã quen mùi tự động tìm kiếm góc độ và chiều sâu làm cho cả hai người cùng sướng khoái. Nhưng Phó Lỗi dù muốn làm chủ màn tình ái này cũng rất cuộc không thể địch lại sức bền của Đàm Ngạn, thân thể gục xuống ngực anh, chỉ có bên trong còn hút chặt lấy tính khí.

“Em... không còn sức nữa.”

“Ai... Không biết đến cùng ai mới là người bệnh đây.”

Đàm Ngạn cũng hết chịu nổi màn “chủ động” rì rì của Phó Lỗi, trở mình đè Phó Lỗi dưới thân, tăng tốc độ đâm sâu vào cơ thể cậu như giã gạo, đồng thời cảm thụ sự bao bọc chặt đến tiêu hồn. Sau vài lần mạnh mẽ đâm vào cuối cùng, hai người gần như cùng bắn ra. Quần áo chưa cởi hết của Đàm Ngạn bị dịch thể hai lần bắn của Phó Lỗi làm bắn hết.

“Quả nhiên tích rất nhiều.”

“Không phải anh cũng vậy...”

“Đều ở bên trong em.”

“Khốn nạn, anh còn dám nói!”

Đàm Ngạn vuốt ve mái tóc ngắn của cậu, ôm lấy thân thể cậu. Nghe tiếng hít thở của nhau, dần dần hồi phục lại.

“Phó Lỗi, gần đây vì sao không vui?”

“Ông đây rất vui!”

“Em hoàn toàn biến thành người khác, làm sao mà vui?”

“Em... Em bắt chước một người.”

“Ai?”

“Đừng có giả vờ, anh biết!”

“Anh không biết.”

“Anh! Tôi bắt chước Tô Dục Tu, anh hài lòng chưa! Khốn nạn!”

“Sao lại muốn bắt chước anh ta?”

“Không phải anh thích kiểu như hần sao, lịch sự phong độ, có khí chất có giáo dục. Tôi muốn làm anh một lòng yêu tôi, sau đó đá anh!”

Chưa từng nghĩ tới Phó Lỗi sẽ nói lời như vậy, Đàm Ngạn thực sự bị dọa ngẩn người.

“Vì sao?”

“Cái gì vì sao?”

“Vì sao muốn làm anh yêu em?”

“Bởi vì... Bởi vì anh chinh tôi thâm như vậy, không trả thù, tôi khó chịu!”

“Anh chinh em hồi nào...”

Bỗng nhiên, nhớ lại khoảng thời gian trước, Tô Dục Tu từng gửi một e-mail bằng hòm thư riêng cho anh, nói Phó Lỗi có đến hỏi một ít chuyện hồi xưa của anh. Trong mail Tô Dục Tu nhắn nhủ anh, rằng Phó Lỗi ghen cũng chẳng phải chuyện gì xấu, lúc ấy anh còn chưa hiểu những lời này, nhưng hiện giờ... từ dáng vẻ tức giận và khóe mắt ươn ướt của Phó Lỗi, anh đã hiểu ra.

“Phó Lỗi, em xong rồi.”

“Thúi lắm!”

“Em thật sự xong rồi, em yêu anh, cho nên em mới hy vọng anh cũng yêu em, đúng không?”

“Suy diễn lung tung, ông...”

Mặc cho Phó Lỗi phùng mang trợn mắt vừa đánh vừa chửi, Đàm Ngạn vẫn cười. Phó cố vẫn ghen thật đáng yêu, nếu không phải nghĩ đến tình trạng cơ thể, Đàm Ngạn thật muốn làm tiếp thêm vài trận trên giường, tốt nhất là trộm được một bộ đồ y tá bắt cậu mặc vào, sau đó...

“Phó Lỗi, em đừng khó chịu. Mỗi lần thấy em và Mặc Cận đứng bên nhau, anh kỳ thật cũng rất ghen. Mặc Cận cao hơn anh 10cm, trước mặt cậu ta, em cứ như chim con e ấp.”

“Anh mới là chim con e ấp, cả nhà anh đều là chim con e ấp!”

Vốn muốn chọc cho Phó Lỗi vui vẻ, ngờ đâu lại đổ thêm dầu vào lửa.

“Phó Lỗi, anh không thích Tô Dục Tu.”

“Liên quan đếch gì đến tôi!”

“Không liên quan, anh chỉ muốn nói em biết thôi.”

Còn tưởng rằng sẽ nghe được ba chữ kia, không ngờ Đàm Ngạn chỉ mỉm cười, ôm chặt lấy cậu.

Loạn rồi, loạn rồi, loạn rồi. Phó Lỗi tuyệt vọng với bản thân rồi, không ngờ mình có thể đi ảo tưởng sẽ nghe được ba chữ đó từ miệng Đàm Ngạn!

-END

Lời cuối

Thú vị ác, lại “bể cong” một thằng nam rồi.

Mà ngoài đời thực, tôi trùng hợp có quen biết vài người homophobia (sợ người đồng tính). Bọn họ không phải người xấu, cũng không phải có ác ý, bọn họ chỉ không thể tiếp nhận đồng tính thôi. Những người đàn ông có vẻ ngoài và tính cách vô cùng vĩ đại, bị đồng tính theo đuổi làm cho bọn họ thấy cực kỳ khó chịu, nhưng do lịch sự, họ không thể lộ vẻ chán ghét ra ngoài, nhưng sợ là trong bụng đã mắng đến mấy trăm mấy nghìn lần. Tôi hiển nhiên rất thương những người theo đuổi mà không có kết quả, ví như tức giận tình yêu đồng tính không được thông cảm, bị ai những người yêu phải straight, v.v... Sau ngẫm lại, chẳng qua là tôi đang bày đặt cao cả một cách vô tri thôi. Ai nói người theo đuổi thất bại nhất định đáng thương hơn người bị theo đuổi?

Tôi từng hỏi một người homophobia, “Sao anh có thể từ chối người ta tàn nhẫn như vậy?” Anh ta ngẫm nghĩ rất lâu, giơ lên tay trái đeo nhẫn cưới, hỏi ngược một câu “Tôi còn có thể làm gì đây?”

Tôi á khẩu không trả lời được. Cuộc sống luôn vào một lúc lơ đãng nào đó, có thể ngược người ta đến chết khiếp.

Vì thế tôi đưa tất cả những oán niệm không được thỏa mãn của mình trong hiện thực vào tiểu thuyết, cho các nhân vật chính có một kết thúc trọn vẹn, hòng làm an ủi. Chưa từng nghĩ ngoài việc sáng tác giải trí cho bản thân thì còn mục đích gì khác. Đam mỹ trong nhận thức của tôi đã trở thành một khái niệm phi thường mơ hồ. Nó có thể là YY của tôi, cũng có thể đã thật sự xảy ra rồi. Có khi tôi thường hỏi ngược lại mình, thứ tôi viết có phải đam mỹ không? Yêu ở đâu? Có lẽ là vì trong đời tôi chỉ có ba tín ngưỡng, tự do, bình đẳng và tiền tài. Nên tôi hy vọng mỗi một kiểu yêu đều là tự do bình đẳng; còn tiền hử, không có tiền là trăm triệu lần không được.

Có người bạn nói tác phẩm Tam quan bất chính này là chỉ yêu thương quan, hôn nhân quan và gia đình quan, trước đó tôi chưa từng nghĩ tới điều này. Nhưng giờ tôi thấy câu tổng kết này thực chuẩn xác, tạm thời cứ vậy đi. Ban đầu khi tôi xây dựng truyện này, tam quan là chỉ nhân sinh quan, thế giới quan và giá trị quan. Giống như trong truyện, Mặc Viễn nói với Phó Lỗi “Con mắt nào của cậu nhìn thấy người ta điệu bộ gian thương? Thứ gia hỏa đầy bụng ý xấu như cậu thì tốt chỗ nào hử?”, Đàm Ngạn và Phó Lỗi đều không phải hạng tốt lành gì. Tôi nghĩ người tốt rất khó làm, so ra, làm “người xấu” dễ hơn, cũng sung sướng hơn. Có thể tam quan của tôi cũng méo mó lắm đây, cười.

May quá, nguyên bản ngoài đời của Phó Lỗi là một chàng trai lớn lên giống người Trung Quốc nhưng không hiểu chữ Trung Quốc, cho nên cậu ấy sẽ không tới đòi giết tôi. Tôi đoán cậu ấy hẳn là straight, có điều tôi chưa thấy bạn gái cậu ta bao giờ. Những điều tôi tả trong tác phẩm, còn không nhiều chuyện và độc miệng bằng một phần mười người thật ngoài đời, cậu ấy cũng làm tôi tin rằng — trên đời có những người nhìn qua rất bình thường, vì chăm chỉ làm việc mà đã trở thành vật tỏa sáng chói mắt. Hiện giờ, cả thế giới đều có thể nghe được giọng nói sắc bén của cậu ta. Vô luận thế nào thì tôi cũng muốn nói một tiếng cảm ơn.

Cũng cảm ơn mỗi một bạn đã đọc truyện này. Tôi lúc nào cũng vui mừng được gặp những độc giả lợi hại hơn mình, tỷ như truyện trước, có một bạn đã phát hiện một lỗi rất nghiêm trọng, vô cùng cảm ơn.

Truyện này vốn định là kết thúc trước ngày mùng một tháng năm. Nhưng là vì trong cuộc sống cá nhân của tôi đã xảy ra rất nhiều chuyện ngoài kế hoạch, cứ kéo mãi kéo mãi, sau tết âm lịch mới bắt đầu viết, viết luôn tới Đoan Ngọ. Tôi là người tính cách khá nóng vội, rất khó quyết định giữa “liền mạch đứt khoát”

hay là “chậm chạp tinh tế”. Có những đoạn văn đã post được một khoảng thời gian, khi sửa đổi, thêm nội dung, tôi lại thấy có tiến bộ; nhưng có những Chương, bởi vì cách nhau lâu quá nên khi viết tiếp, tôi chẳng thể tìm được tính mạch lạc cho nó. Tôi là một người tầm thường chẳng có kỹ thuật sáng tác gì, cho nên chỉ biết viết một ít tục ngữ dễ hiểu. Thật là hổ thẹn, bởi vì trình độ có hạn, công việc mới cũng rất hao phí tinh thần, cho nên trong thời gian ngắn sẽ không đào hồ mới. Trong khi viết truyện này, biên tập của JJ có hỏi tôi có muốn đăng ký VIP không, tôi suy nghĩ vài ngày, cảm thấy viết văn vẫn là để thỏa mãn bản thân trước, lại nói tôi cũng không thể làm tác giả full-time nổi, cho nên cứ thế dẹp đi. Những ngày bán chữ kiếm sống thời đại học, với tôi mà nói đã rất rất xưa rồi.

Cuối cùng, giải thích một tí. Tôi đã từng tham gia cuộc thi CFA, thực lực không đủ, cuối cùng thất bại, không thể không buông tha cho giấc mộng ngân hàng đầu tư. Những người có bằng CFA tôi quen, đều bận bịu đến thiên hôn địa ám, phỏng chừng không có thời gian đi viết tiểu thuyết đâu. Cho nên loại mèo ba chân như tôi mới có cơ hội múa rìu qua mắt thợ, để mọi người chê cười rồi.

※※※※※

Chỗ hổng trong sinh mệnh, như một cây đao trên lưng, một cây gai nơi cổ họng. Lúc nào cũng nhắc nhở chúng ta phải biết khiêm tốn, phải biết cảm thông. Nếu không có cực khổ, chúng ta sẽ kiêu ngạo; nếu không có tang thương, chúng ta sẽ không biết cảm thông thực sự.

giờ mới thật sự là hết nè, lê lết gần một năm mới xong:”>

đến cùng hai anh vẫn không chịu nói tiếng yêu:-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-quan-bat-chinh>